

המכתב

לְסֵפֶר הַקְדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 220

פְּרָשַׁת נְשִׁלָּה

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהודה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאִתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד-לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים" (במדבר יג, ב)

א.

(חיי-מוהר"ן תו)

אֲפֹלוּ אִם הוּא ז"ל בְּעֶצְמוֹ מְצוּה וּמִסְכִּים לְבָלִי לְהִיזֵת אֶצְלוֹ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, חֲלִילָה לְהִסְתַּכֵּל עַל-זֶה, וְצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְבָלִי לְשָׂאֵל אוֹתוֹ שׁוֹם שְׂאֵלָה עַל-זֶה - כִּי הוּא יָשִׁיב בְּוַדָּאִי לְבָלִי לְהִיזֵת. וְאִתְּעַל-פִּי כֵן בְּנִקְדַּת הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, צָרִיכִין לְהִיזֵת דִּיקָא.

וְעַנִּין זֶה נוֹגַע לְמָה שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (מפּוֹת י:): "בְּדַרְךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לִילְךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ", וְכֵן ב'שְׁלוּחַ מְרַגְלִים' שֶׁחִרְחַ מְשָׁה רַבְּנֵי עַל-יְדֵי-הַשְּׁלוּחַ בְּעֶצְמוֹ לְשִׁלְחָם, אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת רַצוֹנֵי לֹא הִיָּה כָּלֵל בְּזָה.

וְעַנִּין זֶה רְאִינוּ מִרַבְּנֵי ז"ל כְּמָה פְּעָמִים, בְּפֶרֶט בְּעַנִּין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שְׁהִיוּ אֲנָשִׁים שְׁהִיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ, וְהָשִׁיב לָהֶם: "שְׂלֵא יִהְיוּ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!" - וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ: "הֲלֹא שָׁמְעֵנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזָהָרָה לְהִיזֵת אֶצְלָכֶם עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!"

וְעָשָׂה עֶצְמוֹ כְּמִקְפִּיד עֲלֵיהֶם, וְגָעַר בָּהֶם: "שְׂלֵא יִדְבְּרוּ יוֹתֵר!" - וְכֵן עָשׂוּ וְלֹא בָאוּ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה.

וְאִתְּעַל-פִּי כֵן אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיזֵת רְגִילִים לְעַמֵּד לְפָנָיו, שָׁמְעֵנוּ וְהִבְנֵנוּ בְּרָמֵז וּבְפִרוּשׁ: "שְׂפָנִימִיּוֹת רַצוֹנֵי אִינוּ נוֹחָה בְּזֶה כָּלֵל, רַק הוּא מְכַרְח לֹאמֵר לָהֶם כֶּךָ, מִחֲמַת שְׂשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל זֶה".

וְכֵן נוֹחָה לְדוֹרוֹת: שְׂכַשְׂשׂוֹאֲלִין לְהַרְבֵּ וְהַמְנַהֵיג עַל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת-נֶפֶשׁ, צָרִיךְ לְהָשִׁיב "לֹאוּ!" - אִתְּ-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ רַצוֹנֵי שְׂיִמְסֹר נֶפֶשׁוֹ וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת.

ב.

(לקוטי-הלכות, תפלת-ערבית ד, לג)

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה נִתְרַצָּה מְשָׁה רַבְּנֵי בְּשִׁלְיָהוּת הַמְּרַגְלִים, וְזֶה הִיָּה 'טְעוֹת שְׁלֵ יִשְׂרָאֵל' שְׂרַצוּ לְשִׁלְחַ מְרַגְלִים לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

כִּי מִחֲמַת שְׂרָאוֹ: שְׂאִי-אֶפְשֵׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'קְבוּץ-נְדָחִים' שְׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת-הַנְּפוּלִין, וְאִי-אֶפְשֵׁר לְהַעֲלוֹתָם כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'. וְאִם-כֵּן אֵיךְ אֶפְשֵׁר לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל?!

עַל-כֵּן נִתְחַכְּמוּ: לְשִׁלְחַ מְרַגְלִים שְׁהִיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים - כְּדֵי שְׁהֵם בְּקִדְשָׁתָם יִשְׁבְּרוּ הַמְּנִיעוֹת וַיָּבוֹאוּ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְבְּלוּ שֵׁם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

וְאַחֲרֵי-כֵן יִחְזְרוּ מִשֵּׁם מִיָּד, וּבִכְחַ הַזֶּה יִוָּכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַקֵּן כָּלִים, לְהַעֲלוֹת שְׂאֵר הַנִּיצוּצוֹת, מֵאַחַר שְׂכַבְרֵי יִשְׂרָאֵל לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', עַל-יְדֵי הַמְּרַגְלִים שְׂכַבְרֵי הֵיוּ בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל וְחֲזְרוּ? - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִוָּכְלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לָבוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה.

לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - עַל־יַד־יְזֵה לֹא הָיָה כַח
לְמֹשֶׁה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת וְכוּ'.

כִּי מֹשֶׁה לֹא הָיָה יָכֹל לָבוֹא עַל מְנַת לַחֲזוֹר
מִשָּׁם, לְפִי עֵצָם קִדְּשָׁתוּ הָעֲצוּמָה. שָׁאֵם
הָיָה בָּא לְשֵׁם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה נִכְלָל
וְנִתְבַטַּל שָׁם בְּמִקוֹם שֶׁהָיָה נִכְלָל וְנִתְבַטַּל,
וְהָיָה מִתְקַן מִה שֶׁהָיָה מִתְקַן, לֹא הָיָה יָכֹל
עוֹד לַחֲזוֹר מִשָּׁם לְחוּץ־לְאֶרֶץ.

וְאִם הָיָה נִשְׁאָר שָׁם מֹשֶׁה רַבְּנוּ - הָיָה
בְּהִכָּרַח שִׁיעָלָה לְשֵׁם כָּל הַנִּיצוּצוֹת־
הַנְּפוּלִין שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁמֵּהֶם נַעֲשִׂים הַכִּלִּים
לְקַבֵּל אוֹר הַבְּטוּל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִז עַדִּין
לֹא הָיָה הַזְּמַן לָזֶה.

עַל־כֵּן גָּזַר עָלָיו הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ (דְּבָרִים ג, כז;
לב, נב; לז, ד): "שֵׁלֹא יִכְנַס לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, רַק יִרְאֶה אוֹתָהּ מֵרְחוֹק!" - וְעַל־יַד־
הָרֵאִיָּה בַּעֲצוּמָה, יִמְשִׁיךְ 'קִדְּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
לְחוּץ־לְאֶרֶץ, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה כַח לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל
דוֹר וָדוֹר, לְבָרֵךְ נִיצוּצוֹת וּלְקַבֵּץ נְדָחִים וּלְבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־כֵּן מְסַבֵּב הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ: "שֶׁבְּכָל דוֹר
וָדוֹר הוֹלְכִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים!"

כִּי עֲכָשׂוּ קִדְּם בִּיאַת מְשִׁיחַ, אִי־אֶפְשָׁר
לְבָרֵךְ הַנִּיצוּצוֹת, כִּי־אֵם עַל־יַד־י בְּחִינָה
זֹאת, שֶׁהוֹלְכִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִים, כְּדֵי
לְבָרֵךְ הַנִּיצוּצוֹת הַנְּשָׁאֲרִים - שְׂאִי־אֶפְשָׁר
לְבָרְרָם כִּי־אֵם עַל־יַד־י שֶׁהוֹלְכִין תַּחֲלָה
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִין מִשָּׁם, וְכַנ"ל.

וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּכָל דוֹר וָדוֹר, עַל־יַד־י
הַצְּדִיקִים־הָאֱמִתִּיִּים וְאֲנָשִׁיָּהֶם, עַד
שֶׁיָּבוֹא מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, וְיִגְמַר הַבְּרוּר בְּשִׁלְמוֹת.
וְאִז נָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ כְּלָנוּ, וְנָשׁוּב שָׁם לְעוֹלָם.

וּבִאֲמַת הוּא לְכַאוֹרָה עֵצָה נִפְלְאָה! - אָבֵל
אִז הִתְגַּבְּרָה הַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא
בְּהִתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד, מֵאַחַר שֶׁרָאָתָה שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל רוֹצִים בָּלֵם לְפָנֶיךָ לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּזָה הָיוּ מַעֲלִים כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְהָיוּ
מְכַנְיָעִים הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא לְגַמְרֵי.

עַל־כֵּן הִתְגַּבְּרָה בְּהִתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל עַל
ה'מַרְגְּלִים', עַד שֶׁנִּסְתָּו אֲחֵרֵיהֶּ
לְהוֹצִיא דְבָר עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וְעַל־יַד־י
זֶה גָּרְמוֹ מִה שֶׁגָּרְמוֹ - "שֶׁגָּרְמוֹ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת
'חֲרַבְּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' וְכָל הַגְּלִיּוֹת" (תַּעֲנִית כט.).

כִּי בִאֲמַת יִשְׂרָאֵל טָעוּ בָּזָה! - כִּי אִם אֵין
לָהֶם בַּעֲצָמָם כַּח לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת לָבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם 'שְׂשִׁים־רְבוּא נְשָׁמוֹת
קְדוּשׁוֹת', אֵיךְ יִהְיֶה כַח לְשְׁנַיִם־עָשָׂר
מַרְגְּלִים לְשַׁבֵּר תַּקְּף הַסְּטֵרָא אֲחֵרָא?

אֲדַרְבָּא! הָיוּ צְרִיכִים לְמַסַּר נַפְשָׁם בָּלֵם
יֵלֶךְ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּלֵי שׁוּם
'מַרְגְּלִים', רַק בְּמַסִּירַת־נַפְשׁ מִמֶּשׁ.

וְאִז עַל־יַד־י מְסִירַת־נַפְשָׁם, בּוֹדָאֵי הָיוּ
מְשַׁבְּרִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְכַנ"ל, וְהָיוּ
בָּאִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם.

וּמַחֲמַת פָּגַם שִׁלְהֶם גָּרְמוֹ: שֶׁגַּם מֹשֶׁה רַבְּנוּ
עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לֹא הָיָה יָכֹל לָבוֹא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלְיוֹה־שָׁלוֹם, לְפִי עֵצָם
גָּדְלָתוֹ וּמַעֲלָתוֹ הַנּוֹרָאָה - אִם הָיָה בָּא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הָיָה מַעֲלָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְכָל
הַנְּשָׁמוֹת, וְהָיָה מִתְקַן כָּל הָעוֹלָמוֹת, וּבְלֵי זֶה
לֹא הָיָה יָכֹל לְפָנֵם.

אָבֵל מַחֲמַת 'חֲטָא הַמַּרְגְּלִים' הַנ"ל, שֶׁעַל־
יַד־י גָּזַר עַל כָּל הַדוֹר לְבָלֵי לְפָנֵם

כי אז באמת יגמר הברור של כל הניצוצות. ויקים בשלמות (דברים ל, ד): "אם יהיה נדחה וכו', והביאך ה' אלהיך אל הארץ" וכו', במהרה בימינו אמן.

ג.

(לקוטי-הלכות, שלחין ג, ג-ד-ה-טו-טז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

עקר 'שלמות הבריאה', הוא דיקא על-ידי ה'בחירה' וכו'.

והאדם נקרא בזה העולם 'שליח', כמו שכתוב (שמואל-ב כד, יג): "מה אשיב שליחי דבר", וכמו שכתוב (משלי כה, יג): "ציר נאמן לשלחיו". כי האדם נשלח מלמעלה בזה העולם הגשמי, כדי שיעלה כל העולמות לשרשן וכו'.

וכשהאדם ה'פעל-בחירה' בוחר בטוב, אזי מחזיר ה'שליחות' ל'מרה-קמא' [לבעלים הראשונים] וכו', וחוזר ונכלל הכל באחדותו יתברך וכו'.

ועקר 'פח הבחירה', הוא על-ידי שיש בחינת 'שליח', שהוא בחינת 'מלאך' שנקרא 'שליח', שהוא בחינת 'מט"ט', שמשם אחיזת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), שהוא בחינת ה'בחירה' פי'דוע וכו'.

ועל-פן (גדרים עב: ועוד): "בכל התורה בלה, שלוחו של אדם כמותו" - פי' זהו בחינת 'פלליות התורה והמצוות', כדי שיכלל ה'שליח' בה'משלח', שיהיה ה'שליח' וה'משלח' הכל אחד, שהוא בחינת פלליות ה'בריאה' ב'קדם-הבריאה' שיהיה 'כלו אחד' 'כלו טוב'.

וזוה בחינת (במדבר יג, ב): "שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען". פרוש: שבאו

ישראל לפני משה, ואמרו (דברים א, כב): "נשלחה אנשים לפנינו", כמו שפרש רש"י שם.

ועל-ידי שרצו לשלח שלוחים לתור את הארץ, על-ידי-זה פגמו ב'ארץ-ישראל'.

כי עקר הפגם היה על-ידי ה'שלוחים' שהם ה'מרגלים'. כי ה'שליח' הוא בחינת 'טבע', שהיא בחינת 'מלאך', וכנ"ל.

כי 'ארץ-ישראל' למעלה-מהטבע לגמרי, כי שם השגחתו יתברך תמיד, כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיך בה" וכו'.

וכשרצו לשלח 'מרגלים' - פגמו ב'השגחה', ורצו להתנהג ב'דרך-הטבע' לשלח 'מרגלים', לראות אם יוכלו לכבש על-פי 'דרך-הטבע', ולא האמינו שעל-ידי השגחתו יתברך שנגמשת ביותר ב'ארץ-ישראל' יוכלו לעלות אפלו לשמים.

ומחמת שפגמו ב'השגחה', על-פן היה עקר הפגם על-ידי ה'שלוחים' דיקא, שהם ה'מרגלים'.

כי ה'שליח', הוא בבחינת 'מט"ט', בחינת ה'טבע' כנ"ל; וצריכין להיות "ציר נאמן לשולחיו" (משלי כה, יג), להחזיר ה'שליחות' ל'מרה-קמא', שיהיה נכלל ה'שליח' בה'משלח', שזהו בחינת 'פלליות-הטבע' ב'השגחה', 'אחר-הבריאה' ב'קדם-הבריאה', שזהו עקר ה'תכלית', כנ"ל.

וה'מרגלים' פגמו בה'שליחות', ולא היו "צירים נאמנים לשולחם",

והוציאו "דבת הארץ רעה" (במדבר יד, לז), ואמרו שקר על ארץ-ישראל, ו'שקר' הוא

עקר 'פגם ההשגחה', כי "דבר שקרים לא יבון לנגד עיניו" (תהלים קא, ז), כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל (ח"א נא).

ועל-כן גרמו בכיה' ודמעות', כמו שפתיב (במדבר יד, א): "ויבכו העם בלילה ההוא". כי ה'שקר', שהוא 'פגם עיני ההשגחה', גורם 'דמעות', שהם 'קלקול-העינים', כמבאר שם בהתורה הנ"ל, ע"י שם.

ועל-כן גרמו חרבן בית-המקדש', כמו שאמרו רז"ל (תענית כט.): "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות" וכו'. כי ה'בית-המקדש' הוא בחינת 'עינים', כמו שפתיב (מלכים-א ט, ג): "והיו עיני ולבי שם", כי שם עקר ה'השגחה', שעל-ידי-זה נכלל 'אחר-הבריאה' ב'אחד', שזהו בחינת נקדת ה'אבן-שתיה, שפמנו השתת העולם" (יומא נד:), שדרך שם עולין ונכללין ב'אחד'.

ועל-כן בבית-המקדש היו מתכפרין כל העוונות - כי עקר 'פגם כל העוונות', הוא שנפרדין מאחדותו יתברך חסוֹשֵׁלוֹם, ואז צריך 'צדיק גדול ביותר', שיוכל להמשיך גם עליו 'אור-האמת', שהוא בחינת 'השגחה', ועל-ידי-זה יזכה גם הוא לשוב אליו יתברך, כי עקר ה'תשובה' על-ידי ה'אמת'.

ועל-כן מי שחטא - ה'יה צריך לבוא לבית המקדש לפני הבהו, שהוא בחינת ה'צדיק-האמת', שה'יה מכפר עליו על-ידי הקרבנות שבבית-המקדש.

כי מגדל 'אור-ההשגחה' שה'יה ב'בית-המקדש' כנ"ל, ה'יה ממשיך הבהו

'אור-ההשגחה' גם על ה'רחוק' שהוא ה'חוטא', עד שגם ה'חוטא' שהוא בבחינת 'אחר-הבריאה' ממש, נכלל גם הוא ב'אחד', וחזר ל'שרשו' ונתתקן חטאו על-ידי-זה.

כי עקר התקון - על-ידי ה'השגחה', שהוא בחינת 'אמת', שעל-ידי-זה חוזר ונכלל ה'בריאה' ב'אחד', וכנ"ל.

וזהו: "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות" - "בכיה" דיקא, שהוא נמשך על-ידי ה'שקר', שהוא מקלקל 'ראות-העינים' כנ"ל.

ועל-כן צריכין לבפות על 'חרבן בית-המקדש' - כי אין הדין נמתק אלא ב'שרשו', כי 'שרש הבכיה' נתהוה תכף 'אחר-הבריאה', שאז נתהוה תכף 'אחיות השקר', שמשם נמשך ה'בכיה'.

שזהו בחינת (חגיגה יד:): "אל תאמרו מים מים", שהם בחינת 'דמעות', שהוא 'אזהרה על שקר', כמו שפמס' שם, שנאמר: "דבר שקרים לא יבון לנגד עיני" וכו'. ע"י שם בהתורה הנ"ל.

"איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו"
(במדבר יג, ב)

ד.

(ח"א ט, ב"ד; ח"א קיב)

ענין 'נסחאות התפלה': כי יש י"ב שיערים, "שיש י"ב שבטים כנגד י"ב מזלות" (שמות-רבה טו, ו; תקוני-זהר לו, נט). - **ו'כל שבט ושבט יש לו נסחא מיוחדת ושער מיוחד, לכנס דרך שם תפלתו'** (שער-הכפונות, דרושי עלינו-לשבח א).

וְכָל 'שֵׁבֶט' מְעוֹרָר בְּתַפְלָתוֹ, כַּח מְזֹלוֹ
שְׁבִי' שְׁנַיִם-עָשָׂר מְזֹלוֹת'. וְהַמְזָל מֵאִיר
לְמִטָּה, וּמִגְדֹל הַצְּמַח, וּשְׁאָר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים
אֵלָיו.

וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתוֹ לְשַׁעַר הַשֶּׁבֶט
שְׁלוֹ, כִּי אִם יִגִּיעַ לְשַׁעַר שֶׁבֶט אַחֵר
- לֹא יוּכַל לְעֲלוֹת.

וְצָרִיךְ לָזֶה זְכוּת גְּדוֹל: שְׂיִזְכֶּה אָדָם
לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתוֹ דְּרָךְ שַׁעַר הַשִּׁיף
לְשֶׁבֶטוֹ.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם: לְקַשֵּׁר אֶת תַּפְלָתוֹ
לְצַדִּיק-הַדּוֹר! - וְהַצְּדִיק יוֹדֵעַ
לְכוּן הַשְּׁעָרִים, וְלְהַעֲלוֹת כָּל תַּפְלָה וְתַפְלָה
לְשַׁעַר הַשִּׁיף.

וְהִינּוּ (בְּרִכּוֹת ה:): "שֶׁנֶּצֶטְעַר אָבִא בְּנִימִין כָּל
יָמָיו עַל תַּפְלָתוֹ שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה
לְמִטָּתוֹ".

כִּי "אִישׁ לְמִטָּה אָבוֹתָיו תִּשְׁלָחוּ" (בַּמִּדְבָּר
יג, ב) - שְׁצָרִיךְ לְשַׁלַּח הַתַּפְלָה "לְמִטָּה
אָבוֹתָיו" - הִינּוּ: לְשֶׁבֶט שְׁלוֹ.

וְהִינּוּ: "שֶׁתְּהֵא סְמוּכָה לְמִטָּתִי" - לְמִטָּה'
שְׁלוֹ. שֶׁהַתַּפְלָל שְׁלֹא תִתְרַחַק
תַּפְלָתוֹ מִ'מִּטָּה' שְׁלוֹ

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (במדבר יג, יז)

"עלו זה בנגב" - הוא היה הפסלת של ארץ ישראל.
(רש"י: תנחומא שלח ו; במדבר רבה טז, יב)

ה.

(ח"א פא)

**"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (במדבר יג,
יז), ופרש רש"י: "פסלת ארץ-
ישראל".**

הכלל הוא: פְּשֵׁהֲצִדִּיק מְדַבֵּר בְּתוֹרָה או
בְּתַפְלָה - נִקְרָא 'אַרְץ-יִשְׂרָאֵל',
וְהַדְּבוּרִים שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הַמּוֹרְעִים
בְּ'שִׁיחַת-חֲלִיף' - נִקְרָא 'פְּסֻלַת אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל'.

וְלָמָּה מְדַבֵּר 'שִׁיחַת-חֲלִיף'? - כְּדֵי לְקַשֵּׁר
אֶת הַמּוֹרְעִים אֶל הַדְּעִת, שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'הר'.

דאיתא בַּגְּמָרָא (גְּטִין נו:): "אִין 'הר' אֵלָא
'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים ג,
כה): 'הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנוֹן'. וְ'בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ' הוּא בְּחִינַת 'דְּעִת', דְּאִיתָא בַּגְּמָרָא
(בְּרִכּוֹת לג): "כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ דְּעִת כְּאִלוֹ נִבְנָה
בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו".

כִּי הַצְּדִיק שְׂרוּצָה לְקַשֵּׁר אֶת הַמּוֹרְעִים'
הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּיּוֹת - צָרִיךְ
לְדַבֵּר עִמָּהֶם 'שִׁיחַת-חֲלִיף', וְלְהַלְבִּישׁ בָּהֶם
הַתּוֹרָה, רַק שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּ'צְרוּפִים', וְנִקְרָא
'פְּסֻלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

כִּי אִף שֶׁהֵם 'פְּסֻלַת אֶרֶץ', אֲהִיעַל-פִּי-כֹּן
יֵשׁ בָּהֶם 'תּוֹרָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת
'יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶהוּ פֶּרוּשׁ הַפְּסוּק (בַּמִּדְבָּר יג, יז): "עלו" -
הִינּוּ שֶׁאַתֶּם הַמּוֹרְעִים עוֹלִים.

"זה בנגב". "זה" - הוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת יב, יג): "כִּי זֶה כָּל
הָאָדָם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שַׁבָּת ל:): "שֶׁכָּל הָעוֹלָם
לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְצֹדֵק לְזֶה". הִינּוּ: הַצְּדִיק'.

הוּא "בְּנִגְב" - הִינּוּ 'פְּסֻלַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל',
הִינּוּ 'שִׁיחַת-חֲלִיף'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יְכוּל לְקַשֵּׁר אֶתְכֶם:
"וְעַלִּיתֶם אֶת הָהָר" - הִינּוּ:
הַדְּעִת'.

ועוד: כי לפעמים הצדיק נופל ממדרגתו, וכשפא אחד מן המונעים, ומדבר עמו דברים של הבלי העולם, והצדיק נהנה ממנו - אז הוא מחיה להצדיק, והצדיק בא למדרגתו. ואחר-כך יכול הצדיק, להעלותם לבחינת הדעת.

ועוד: כי לפעמים הצדיק נופל ממדרגתו, וכשפא אחד מן המונעים, ומדבר עמו דברים של הבלי העולם, והצדיק נהנה ממנו - אז הוא מחיה להצדיק, והצדיק בא למדרגתו. ואחר-כך יכול הצדיק, להעלותם לבחינת הדעת.

וזהו: "עלו זה" - הינו פשה צדיק צריך לעלות למדרגתו.

צריך אתה להיות "בנגב" - הינו: לדבר עמו שיחת-חלין כדי להחיותו.

ועל-ידי-זה: "ועליכם את החר" - שיוכל אז הצדיק לקשר אתכם לבחינת דעת הנקרא ה'ר'.

"היש בה עץ" (במדבר יג, כ)

אם יש בהם אדם בשר שיגן עליהם בזכותו. (רש"י: עין בבא בתרא טו.)

"עץ" - דאיהו צדיק. (זהר פנחס רלו.)

ו.

(ח"א רכד)

אפלו הרחוקים מן הצדיק, הם מקבלין חיות והארה מן הצדיק, על-ידי שמכסה עליהם.

כמו האילן - שיש לו ענפים וקלפה ועליו, וכלם שואבין חיות מן האילן. ויש עשבים שרחוקים מן האילן, ונדמה שאין מקבלין חיות מהאילן, ובאמת גם הם מקבלין חיות ממנו, כי האילן מגן עליהם ומצילן מן השמש.

כן יש אצל הצדיק, בחינת עליו וענפים וכו', כמו שמבאר במקום אחר (לקוטי מוהר"ן ח"א סו, א), ואפלו הרחוקים מקבלין

חיות ממנו, על-ידי שמכסה עליהם, כמו האילן, כנ"ל.

"ויספרו לו ויאמרו וגו', וגם זבת חלב ודבש הוא"

(במדבר יג, כז)

"זבת חלב ודבש הוא" - כל דבר שקור שאין אומרים בו קצת אמת בתחלתו, אין מתקנים בסופו. (רש"י: סוטה לה.)

ז.

(ח"ב ב, ד)

עקר קיום ושלמות הדבור, הוא על-ידי אמת - כי "קושטא קאי" וכו' (שבת קד.) "ואפלו שקר אין לו קיום רק על-ידי אמת", כמו שפרש רש"י על פסוק (במדבר יג, כז): "וגם זבת חלב ודבש" וכו'.

"עמלק יושב בארץ הנגב" (במדבר יג, כט)

ח.

(לקוטי הלכות, שיתפים בקרקע ה, כא; ובראשי פרקים בסוף ההלכה - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, פי מרחמם ונהגם)

ה'מרגלים' שפגמו בארץ ישראל, ופגמו בהדעת, וגרמו חרבן בית-המקדש, שהוא בחינת קדשת הדעת - כל פגמם נמשך על-ידי שהמשיכו עליהם הפחד של עמלק, כמו שכתוב שם (במדבר יג, כט): "עמלק יושב בארץ הנגב", ולא האמינו בכחו של משה שיכול להכניעו.

כי עמלק מתגבר תמיד נגד הדעת, שהוא בחינת קדשת ארץ ישראל והבית-המקדש.

וְכַן אַחֲרֵיכֵן בְּשִׁנְגָזָר עָלִיהֶם לְמוֹת בַּמִּדְבָּר - רָצוּ לְהִתְגַּבֵּר וּלְהִלָּחֵם וּלְעַלּוֹת לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת. אָבֵל אַז לֹא הוֹעִיל עוֹד, וְנִתְהַפֵּךְ הַדָּבָר, שְׁמִשָּׁה בְּעֶצְמוֹ הִתְרָה בָּהֶם שְׁלֹא יַעֲלוּ שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, כִּי "וְהָעַמְלָקִי וְהַפְּנִיעִי יוֹשֵׁב בְּהַר" וכו' (שם יד, כח), וְאַחֲרֵיכֵן כְּתִיב (שם יד, מה): "וַיִּרֶד הָעַמְלָקִי וְכוּ', וַיָּפֹס וְכוּ'."

וּבַפּוֹרִים צְרִיכִין לְתַקֵּן כְּלִיזָה [לְהַכְנִיעַ קְלַפַּת 'הַמִּדְבָּר עַמְלָקִי]. וְעַל-כֵּן אֵיחָא בְּתַקּוּנֵי-זִהָר (זו): "שְׁפוֹרִים הוּא בְּחִינַת יוֹם-כְּפוֹרִים" - כִּי בְיוֹם-הַכְּפוֹרִים פּוֹעֲלִין בְּקִשְׁתַּת 'סִלַּח נָא' עַל 'חַטָּא הַמְרַגְלִים' שְׁפָגְמוּ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְזָרְמוּ הַחֲרָבִין וְכוּ', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שָׁם (בְּהַתּוֹרָה ח"ב ז) (עֵינ עוֹד בְּפָנִים).

"וַיִּצְאוּ דַבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רָעָה" (בַּמִּדְבָּר יג, לב; יד, לז)

ט.

(ח"א נ, ו-ז ח-ט-י-בסוף)

בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין, זוֹכִין לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְכַן עַל-יְדֵי שְׁנִמְצָאִים אֵצֶל הַצַּדִּיק, בְּשַׁעַה שְׁמִמְשִׁיךְ תּוֹרָה וְדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים - אַזִּי יֵשׁ לוֹ גַּם-כֵּן חֶלֶק בְּהַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיךְ הַצַּדִּיק. וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵה גַּם-כֵּן לְבוֹא לְקַדְּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּלְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים וְכָל הַמוֹנְעִים. (עַל-פִּי קַצּוֹר-לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו).

אָבֵל "אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל" הִיא אַחַת מִשְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁבָּאִים עַל-יְדֵי יְסוּדֵי"ן (בְּרִכּוֹת ה.), וְעַקֵּר הַיְסוּדִים, הֵם הַמוֹנְעִים הָרָשָׁעִים "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, לז).

וְקַצּוֹר-לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו: וְאִי-אֶפְשֶׁר לְבוֹא לְקַדְּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי-אֵם עַל-יְדֵי יְסוּדֵי"ן.

וְצָרִיד: לְהַכְנִיעַ מִתְחִלָּה אֶלּוֹ הָרָשָׁעִים, וְלַעֲנֹשׁ אוֹתָם בְּחַרְבָּא וּקְטָלָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכִיחַ אַחֲרֵיכֵן לִילְךָ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְכַח הַזֶּה לַעֲנֹשׁ הָרָשָׁעִים, אִי-אֶפְשֶׁר, אֶלָּא כְּשִׁמְקַבְּלִין הַפַּח הַזֶּה מֵאָדוּם.

וְכַחוֹת הַרוּחָנִיּוֹת הַנִּבְרָאִים מֵאוֹתִיוֹת הַתּוֹרָה שְׁחִדֵּשׁ, הֵן הֵן מִלְּאָכִים מִמָּשׁ, וּמִקַּבְּלִין הַפַּח מֵאָדוּם כְּדֵי לַעֲנֹשׁ הָרָשָׁעִים בְּחַרְבָּא וּקְטָלָא - לְפִי הַתְּחִדְשׁוֹת הַתּוֹרָה, לְפִי הַקְּדָשָׁה שְׁנִתּוּסַף לְמַעַלָּה.

וְלְפִי רַב הָאֵרֶת הַתּוֹרָה, כֵּן נִתְרַבּוּ כַחוֹת הַמִּלְּאָכִים, וְלְפִי כַחוֹת הַמִּלְּאָכִים, כֵּן יוֹכִיחַ לַעֲנֹשׁ אֶת הָרָשָׁעִים מוֹצְאֵי דְבָהּ.

וְלְפַעְמִים: הַקְּדָשָׁה כְּלִכְּדָה מְעַטָּת, עַד שֶׁהַמִּלְּאָכִים אֵין כַּח בְּיָדָם לַעֲנֹשׁ אֶת הָרָשָׁעִים בְּחַרְבָּא וּקְטָלָא, אֶלָּא לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים בְּלִבָּד, וּלְהַבִּיא "מִרְדָּךְ בְּלִבָּבָם" (עַל-פִּי וַיִּקְרָא כו, לו).

וְלְפַעְמִים: גַּם לְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּלִבָּד אֵין כַּח לְמִלְּאָכִים הָאֵלוֹ, אֶלָּא לְעוֹרֵר כַּח הָאֵמוֹת עַל הָרָשָׁעִים הַ"מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ" - כְּמוֹ עַכְשָׁו בְּגִלּוֹת שְׁאֵין לָנוּ כַּח לַעֲנֹשׁ בְּעֶצְמָנוּ אֶת הָרָשָׁעִים אֶלָּא בְּדִינֵיהֶם.

וְלְפַעְמִים: גַּם זֶה הַפַּח אֵין לָהֶם, וְלֹא לַעֲנֹשׁ כְּנ"ל, וְלֹא לַעֲנֹשׁ בְּדִינֵיהֶם כְּנ"ל, וְלֹא לְהַבִּיא "מִרְדָּךְ בְּלִבָּבָם", וְאֵין לָהֶם כַּח אֶלָּא לְהַשְׁתִּיק אוֹתָם בְּלִבָּד, שְׁלֹא לְדַבֵּר סֵרָה בְּפָנֵינוּ, כְּדֵי שְׁלֹא יִפְגְּסוּ דְבָרֵיהֶם בְּאֲזַנֵּי הַמוֹנְעִים.

"ארץ אכלת יושביה" (במדבר יג, לב)

יא.

(ח"א מז)

'ארץ-ישראל' - עקר קבלתה מבחינת 'יעקב' (בחינת אמת, עין בפנים באריכות), כמו שכתוב (בראשית לז, א): **"וישב יעקב בארץ"**, בשביל-זה נקראת "ארץ החיים" (זהר ויקרא מה:).

וזוה פרוש (במדבר יג, לב): "ארץ אכלת יושביה" - שהיא מקבלת שפעה מבחינת 'יעקב', כמו שכתוב: "וישב יעקב בארץ".

ואנהנו בני-ישראל מקבלין השפע דרך 'ארץ-ישראל'. ו'שפע ארץ-ישראל', היא הארת פני יעקב.

והנה כל העולם כלו גזון מ'שפע של ארץ-ישראל', כידוע (זהר תרומה קנז:). ו'ארץ-ישראל' בעצמו מקבל השפע מן 'אמת', שהוא 'מדת יעקב', כנאמר (מיכה ז, כ): **"תתן אמת ליעקב", והוא 'מדת תפארת', כללות הגנין.**

וזוה מרמז בתורה (במדבר יג, לב): "ארץ אכלת יושביה". דקשה: הן אמת שהמרגלים הוציאו שקר מפיהם, אך איך נכתב שקר שלהם בתורה שהיא אמת? - ובהכרח שבדברים הללו נרמז בהם דבר אמת!

ויש לרמז הנ"ל: "ארץ אכלת" - כלומר: שאכילתה והשפעתה הוא מבחינות: "יושביה" - שהוא בחינות: "וישב יעקב" - שהוא 'מדת אמת' כנ"ל.

ולפעמים: גם זה הכח אין להם - הכל לפי מעוט הקדשה.

וזוה פרוש (זהר תרומה קעז:): "באלין אשתכח גבר תקיף" - הינו: כשפא לבחינת 'ארץ-ישראל', אזי נקרא "גבר תקיף".

כי קדם שפא לבחינת 'ארץ-ישראל' - אזי "אל יתהלל הגר במפתח" (מלכים א כ, יא). אבל אחר-כך כשנוצח - אז נקרא "איש מלחמה" (שמות טו, ג).

[עין להלן בעניני מעלת ושבח ארץ-ישראל - מ'חיי-מוהר"ן טו - מה ששייך לכאן].

י.

(ח"א נד, ה"ו)

המוציא דבה, נופל לבהמיות. ועל-כן נתגבר עליו 'כח-המדמה', 'כח-הבהמיות'.

כי "מוציא דבה הוא כסיל" (משלי י, יח) - וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל מ'אהבת השם-יתברך', ל'אהבת הבהמיות'.

וזוהו (בראשית מא, א): "ויהי מקץ שנתים ימים". "שנתים ימים" - הוא בחינת "מוציא דבה" (במדבר יג, לב; יד, לז), הנאמר בהם (במדבר יד, לד): **"יום לשנה יום לשנה" - שעל-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה-דקדשה', בחינת: "וקמץ הפהו" (ויקרא ה, יב).**

[קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'כח' שהוא בחינת 'חסד'. (תקוני-זהר ה. יט: קכו).]

וזוה: "מקץ" - בחינת פגם ה'קמץ'. ופרעה חלם - הינו ה'כח-המדמה' וכו'.

וְזָהוּ (דברים ח, ט): "אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנֵּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם". כלומר: "אֶרֶץ" - שהיא בחינת 'אמת', ואז הוא בבחינת 'הארת-פנים', ואינו בוחר ב'תפנוקים'.

וְעַל-כֵּן "לֹא בְּמִסְפַּנֵּת" מחמת דלות ועניות, "תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם" ולא שאר מעדנים - רק מחמת שהוא בבחינת 'אמת', והוא מפשט מ'תאות-אכילה', ואינו בוחר רק ב'לחם' לאכל.

וְעַל-כֵּן נקראת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל': "אֶרֶץ החיים" [כנ"ל] - כי השפעתה ממדת 'יעקב', שנאמר עליו (תענית ה:): "יעקב אבינו לא מת".

יב.

(ח"א קכט)

כְּשִׁמְקָרְב לְהִצְדִּיק, אף שאינו מקבל ממונו כלל - הוא גם-כן טוב מאד. והאמונה לבדה שמאמין בהצדיק, מועיל לעבודת-השם-יתברך.

כי טבע האכילה: שה'מזון' נתהפך ל'נזון'. כגון: כשה'חי' אוכלת 'צומח' כגון 'עשבים' - נתהפך ה'עשבים' ל'חי' כשנכנסין בתוך מעיה. וכן מ'חי' ל'מדבר', כשה'מדבר' אוכל ה'חי' - נתהפך ה'חי' ל'מדבר'.

וּלְכָל-מָקוֹם שנכנס לשם המזון שנתחלק להאיברים - נתהפך למהות האיבר ממש שנכנס לשם. כגון החלק מהמזון הנכנס לה'מח', נתהפך ל'מח', והנכנס ל'לב', נתהפך ל'לב', וכן לשאר האיברים.

וְזָהוּ (במדבר יג, לב): "אֶרֶץ אֲכֹלֶת יוֹשְׁבֵיהָ". "אֶרֶץ" - הוא בחינת 'אמונה', כמו שכתוב (תהלים לז, ג): "שֹׁכֵן אֶרֶץ יִרְעָה אָמוּנָה".

וְזָהוּ: "אֲכֹלֶת יוֹשְׁבֵיהָ" - כי כשנכנס ל'אֶרֶץ' שהיא בחינת 'אמונה' - נאכל אצלה, שנתהפך למהותה.

הִיָּנוּ: כשדבוק ל'הצדיק' ומאמין בו, שהוא בחינת 'אֶרֶץ' - נאכל ל'הצדיק', ונתהפך למהות ה'צדיק' ממש.

וְכֵן 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' בעצמה, יש לה גם-כן הפה הזה.

וְעַל-כֵּן אמרו רז"ל (כתבות קיא): "כל היושב באֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שרוי בלא עוון, שנאמר (ישעיה לג, כד): 'הָעַם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עוֹן' - כי היא "אֶרֶץ אֲכֹלֶת יוֹשְׁבֵיהָ" - שהיושב שם, נאכל אצלה ונתהפך למהותה הקדוש".

וְעַל-כֵּן (כתבות שם): "אֶפְלוּ הַמְהַלֵּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם-הַבָּא".

וְזָהוּ (תהלים לז, ג): "שֹׁכֵן אֶרֶץ יִרְעָה אָמוּנָה" - הינו: שאתה תהיה רועה ומזין את ה'אמונה'. הינו: שתהיה נאכל לה'אמונה', כנ"ל - בחינת ה'מזון' שנתהפך ל'נזון'.

אך אף-על-פי-כן, העקר תלוי ב'רצון': אם רצונו חזק מאד להתקרב להשם-יתברך ולעבד אותו, רק שקשה לו לשבר תאוות גופו - אז על-ידי 'התקרבות ואמונת הצדיקים', הוא בחינת 'אכילה', ונאכל להצדיק, הינו: שנתהפך למהותו, כנ"ל.

אך אם אין רצונו כלל לעבד את השם - לא יועיל לו שום 'התקרבות לצדיקים', והוא בחינת 'מזון' שאינו נתהפך ל'נזון'.

כגון: אם אוכל אכילה שאין הטבע סובלת אותו - אזי אינו מתעפל, ואינו מתהפך ל'נזון', רק הגוף מקיא אותו.

כֵּן הוא בחינה זו ממש: **כי אינו נאכל כלל להצדיק, אף שמקרב אצלו - כי הצדיק אינו יכול לסבלו, ומקיא אותו.**

והוא בחינת הפתוח בארץ ישראל (ויקרא יח, כח): **"כאשר קאה את הגוי" - דהינו: שאינה יכולה לסבלו להיות נאכל אצלה, שיתהפך למהותה, רק היא מקיאה אותו, השם יצילנו.**

לכוטי-מוהרן ח"א קנב: כשבא נשמה קדושה לעולם עם הענפים השכיים לה - אזי הקלפה מסבבת אותה. רק נשאר 'פתח' נגד 'אמונה', שפנגד האמונה הפתח פתוח. ומחמת פגם הענפים חסד ושלום, משליכין אותם משם, דהינו: שמשליכין אותם מן האמונה.

ואזי אין יכולין לכנס, דהינו להתקרב אל 'שרשם', שהוא הנשמה הנ"ל - כי לפעמים משליכין ומפילין אחד מן האמונה, פעין מה שמצינו שאמרו רז"ל (אחר אחרי עב) על ארץ ישראל, על המתים שאינם ראויים לקבר בארץ ישראל: **"ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי" וכו' (ויקרא ב, ז).**

והנה סתימת הפתח הנ"ל, דהינו: האמונה, על-ידי פגם הענפים פנ"ל - הוא רק לפי שעה. ואחר-כך נפתח הפתח כבתחלה. הינו: שבעת שצריכין להשליך לחוץ את מי שאין ראוי להתקרב, אזי הקלפה המסבבת הנ"ל, שיש בה פתח פנגד אמונה פנ"ל, היא מתגברת ומתקרבת ומתפשטת גם על הפתח הנ"ל, ואזי אין יכול לכנס. ותכף אחר-כך חוזר הפתח ונפתח כבתחלה.

וכשיש חסד ושלום רבוי פגמים הרבה, שעל-ידיה יש פח להסבוב הנ"ל להתפשט על הפתח לבלי להניח לכנס פנ"ל - אזי מתיראין וחוששין שלא יסתם הפתח לגמרי חסד ושלום, על-ידי התגברות הקלפה המסבבת. ואזי מעמידין שם בפתח הנ"ל 'ירא-שמים', שהוא בעצמו עומד לשמור שלא יכנסו שם. ואף-על-פי-כן הוא תועלת נגד הקלפה המסבבת הנ"ל - שאי-אפשר לה להתקרב ולהתפשט על הפתח, מחמת ה'ירא-שמים' שעומד שם.

ועל-ידי 'מסירת-נפש', דהינו שמוסר נפשו בשביל לנסע ולהתקרב להצדיק, על-ידיה אפסר לדבק עצמו אליו. אך אי-אפשר שיאיר אליו 'חכמה', דהינו ה'מח' בעצמו. והשם-יתברך ימחר הגאלה בכלל ובפרט.

עין בזהר תרומה (קמ: קמא), הובא ב'פרדס', 'שער-התמורות', פרק ב: **"בארעא קדישא מתתקנא כללא" וכו', עין-שם היטב מה שכתוב שם: "פריסא קלישא, שנפרס על הפתח". ועל-פי הסוד הנ"ל - הוא בחינת ה'ירא-שמים', שהוא בחינת: "פריסא קלישא". וכמבאר שם בזהר: **"למעל אי אפשר",** וגם הקלפה אי-אפשר לה להתפשט על הפתח מחמת ה'פריסא קלישא', עין-שם. והוא ממש מה שכתוב לעיל בענין ה'ירא-שמים, ודוק היטב ותבין נפלאות.**

וגם עין בספר **"טובי-הארץ",** ששם מדבר גם-כן מענין ארץ-ישראל, והבן הדבר היטב לדמות מלתא למלתא, כי הכל אחד עם הנ"ל.

יג.

(ח"א קלה)

כשמקבל ומכבד ה'ימים-טובים, ומקבל אור הגדול של יום-טוב, שהוא בחינת 'צדיק' - נתבטל ה'גדלות' שלו, כי טבע ה'קטנות', שיתבטל לגבי 'גדלות'.

וזהו גם-כן ענין המבאר במקום אחר (ח"א קכט) על פסוק (במדבר יג, לב): **"ארץ אכלת יושביה" - כי ה'קטנות' בטל לגבי 'גדלות', ונאכל ונתהפך ל'מהות הצדיק'.**

יד.

(ח"א קפז)

"ולך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" (תהלים סב, יג). הינו: שהוא חסד גדול מאת השם-יתברך, **"שהוא משלם לאדם מדה פנגד מדה" (סנהדרין צ.) - שעל-ידיה הוא מבין לפשפש במעשיו, ולידע החטא שפגם בו, ולשוב בתשובה.**

אך דע: שעקר מה שמשלם השם-יתברך 'מדה במדה', הוא ב'ארץ-ישראל', כמה שכתוב (איוב כ, כז): **"יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו".**

"אֶרֶץ" - הֵינּוּ בְּחִינּוֹת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'.

"היא מתקוממת לוי" - ושם נתגלה עווננו - כי שם מדקדקין לשלם לאיש במעשהו", מדה כנגד מדה.

וְזֶה שְׂכָתוֹב עַל 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' (במדבר יג, לב): **"אֶרֶץ אֲכַל־ת יוֹשְׁבֶיהָ" - רַאשֵׁי-תַבוֹת: "אֲתָה תִשְׁלַם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׁהוּ".**

ועל-כן היושבים שם בארץ-ישראל, יש להם על-הרב יסורין - מחמת שממהרין שם לשלם לאיש במעשהו.

"ויבנו העם בלילה ההוא" (במדבר יד, א)

טו.

(ח"ב ז, יא)

משה רבנו בקש (במדבר יד, יט): "סלח נא לעון העם הזה" - על חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, כמו שאמרו רז"ל (תענית כט. סוטה לה.): "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות".

כי "אותו הלילה" (במדבר יד, א - "ויבנו העם בלילה ההוא") ליל תשעה-באב היה שבו נחרב הבית-המקדש - ומשה רבנו בקש על-זה: "סלח נא", כי בזה החטא והפגם תלויים כל העוונות, כי על-ידי-זה נחרב הבית-המקדש. [עין להלן בפסוק (במדבר יד, יט): "סלח נא לעון העם הזה".]

"ולמה ה' מביא אתנו אל הארץ הזאת" (במדבר יד, ג)

טז.

(לקוטי-הלכות, ברפת-המזון ד, יט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב מ, מ' מי שיודע מארץ-ישראל')

על-כן כל אלו המשקעים בתאות-ממון נקראים 'מרגלים' - כי נוסעים תמיד למרחקים, ומרגלים ומשוטטים בכל הארץ בשביל 'ממון', ואינם מאמינים בהשם-יתברך, שיוכל להזמין להם פרנסתם במקומם בלי טרחא.

כמו ה'מרגלים' - שלא האמינו בהשם-יתברך, שיתן להם 'ארץ-ישראל', שהיא 'מקור הברכות', בלא 'דרך-הטבע' כלל. ואמרו: שרוצים דוקא לרגל את הארץ, לכבש 'ארץ-ישראל' 'מקור הברכה', על-פי 'דרך-הטבע', כמו שאר העובדי-כוכבים ששולחין 'מרגלים' למקומות שרוצין לכבשן.

אבל באמת: אנו צריכים להאמין בהשם, שיכבש לנו 'ארץ-ישראל', בלא 'מרגלים' כלל.

וכמו-כן: אלו המשקעים בתאות-ממון, ומספנים עצמן בספנת-דרךים, ונוסעים למרחקים, ומשוטטים ומרגלים את הארץ, כאלו חס-ושלום אין השם-יתברך יכול לתן להם ברפת עשירותם בביתם.

נמצא: ש'המשקעים בממון', נקראים 'מרגלים'. כי באמת: עקר 'פגם תאות-ממון', נמשך מ'פגם המרגלים' שהוא 'פגם ארץ-ישראל', כנ"ל.

"וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו, נַתְנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" (במדבר יד, ד)

חָטְאוּ בְרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (במדבר יד, ד): "נַתְנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה". וְלָקוּ בְרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (ישעיה א, ה): "כָּל רֹאשׁ לְחָלִי". וּמִתְנַחֲמִין בְּרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (מִיכָה ב, יג): "וַיַּעֲבֹר מִלְפָּנֶיךָ וְהָיָה בְרֹאשֶׁם". (איכה רבא, נז)

יז.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, מִצְרַנּוֹת ד, ו - עַל-פִּי לְקוּטֵי- מוֹהַר"ן ח"ב סז, 'בְּרֹאשִׁית, לְעִינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל')

צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וְלִהְיוֹת פְּלִל וְלִהְיוֹת חֲנוּן הַרְבֵּה לְפָנֵי הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ: "שְׁנִיזָּבָה לְהִתְקַרֵּב לְהָרֹאשׁ-בֵּית הָאֱמֹתִי!"

כִּי הָעוֹלָם בְּכֹלל הוּא כְּמוֹ 'בֵּית', שְׁעַקֵּר קִיּוּמוֹ בְּשֵׁישׁ לוֹ 'רֹאשׁ', דְּהֵינּוּ: 'רֹאשׁ-בֵּית', בְּחִינַת 'בְּעַל-הַבַּיִת', כְּדֵי שְׁיִנְהִיג הַבַּיִת וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ כְּרֹאוֹי - לְסִדֵּר הַכֹּל עַל מְקוֹמוֹ הַרְאוֹי, וְלִהְיוֹת עַל 'תְּקוּן-הַבַּיִת' וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ.

וְכֵן כָּל אָדָם בְּפְרָטִיּוֹת, הוּא בְּחִינַת 'עוֹלָם-קֶטַן', בְּחִינַת 'בֵּית'. וְצָרִיךְ שְׁיִהְיֶה לוֹ 'רֹאשׁ', בְּחִינַת 'בְּעַל-הַבַּיִת', שְׁיִנְהִיג אוֹתוֹ כְּרֹאוֹי בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, שְׂיִדַּע לְהִנְהִיג כָּל הָאֲרָבָעָה-יְסוּדוֹת, שְׁמֵהֶם כָּל הַמְדוּת - לְהִנְהִיג וְלְסִדֵּר הַכֹּל כְּרֹאוֹי בְּמִזְגֵּי-הַשְּׂוֵה, בְּאִפְן שְׁיִתְנַהֵג הַכֹּל עַל-פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה מִתְקַיְמִים הַכֹּל.

וְזֶה שְׂאִיתָא בְּמִדְרַשׁ אֵיכָה (איכה רבא א, נז): "חָטְאוּ בְרֹאשׁ, וְלָקוּ בְרֹאשׁ, וּמִתְנַחֲמִים בְּרֹאשׁ".

כִּי חָטְאוּ וּפְגְמוּ בְּהָרֹאשׁ-בֵּית, שֶׁהוּא 'מִשֶּׁה רַבְּנוּ', שֶׁהוּא 'כָּלל כָּל הַצְּדִיקֵי-אֱמֹת', וְרָצוּ לְבַחֵר לְעֶצְמָם 'מְנַהֲיגִים שֶׁל שְׂקָר', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (במדבר יד, ד): "נַתְנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה מִצְרַיִמָּה" - בְּפִרְשַׁת מְרַגְלִים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה "גָּרְמוּ בְכִיָּה לְדוֹרוֹת" (תענית כט.) - כִּי מֵאָז, נִגְזַר 'חֲרַבֵּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְּתַלְקוֹת הָרֹאשׁ מִה'בֵּית' כְּנ"ל, וְעַל-כֵּן לָקוּ בְרֹאשׁ, כְּנ"ל.

"וּמִתְנַחֲמִים בְּרֹאשׁ, דְּכַתִּיב (מִיכָה ב, יג): וַיַּעֲבֹר מִלְפָּנֶיךָ וְהָיָה בְרֹאשֶׁם" (איכה רבא שם) - שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'צְדִיקֵי-אֱמֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' בְּאֱמֹת, כִּי שָׂמוּ יִתְבָּרֵךְ מִשְׁתָּף בְּשָׂמָם, בְּחִינַת "וְהָיָה בְרֹאשֶׁם".

"כָּלֵב בֶּן יִפְנָה" (במדבר יד, ו)

יח.

(כוכבי-אור, טִיחוֹת-וְסִפּוּרִים מִמוֹהַר"ן ת"ז ל"ט)

מוֹהַר"ן ז"ל דָּבַר פְּעַם-אַחַת מִהַדְרָךְ הַקְדוּשָׁה שֶׁל 'הַנְּעוּז בְּפִלְחָה' שֶׁגָּלָה רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א נב), וְאָמַר אָז: עוֹד יִהְיֶה זְמַן שְׁיִהְיֶה הַדְרָךְ הַזֶּה דָּרֵךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים, כְּמוֹ עַכְשָׁיו הִיא דָּרֵךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים לְהִנְיַח טְלִית וְתַפְלִין בְּכָל בִּקְרָה.

וְאוֹדוֹת הַפְּחָדִים שֵׁישׁ בָּזָה - עַל-זֶה נֹאמַר מֵה דְאִיתָא ב'זִהְרֵי-הַקְּדוּשׁ' פְּרִשְׁתַּת שְׁלַח (קנח): בְּעִינֵן הַלִּיכַת כָּלֵב לְחַבְרוֹן לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבְרֵי הָאֲבוֹת, וְלֹא נִתְיָרָא מִהַעֲנָקִים: "מָאן דְאִיהוּ בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּכַּל מִיָּדִי - כִּךָ כָּלֵב בְּגִין דְּהוּהוּ בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּכַּל מִיָּדִי, וְאַתָּא לְצַלָּאָה עַל קְבְרֵי אֲבָהֵן" וכו'.

[מִי שֶׁהוּא בְּדַחַק, לֹא מִסְתַּכַּל כְּלוּם, כִּךָ 'כָּלֵב' מִשּׁוּם שֶׁהִיָּה בְּדַחַק לֹא הִסְתַּכַּל כְּלוּם, וְזָבַח לְהַתְּפַלֵּל עַל קְבְרֵי אֲבוֹת].

וְכֵן כָּל-אָדָם, מִי שְׂיִוְדַּע וּמִחֲשַׁב עֲצָמוֹ הֵיטֵב, שְׁכַהֲרָה-עֵין יִפְרָחוּ יָמָיו,

וַיִּצְטַרְף לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן מִכָּל מַעֲשָׂיו, וְלֹא יוֹתְרוּ לוֹ עַל שׁוֹם דָּבָר וְכוּ', מִי שֶׁמָּחֵשֵׁב אֶת-עַצְמוֹ עַל-כָּל-זֶה, בּוֹדֵאֵי לֹא יֵבִיט עַל שׁוֹם מְנִיעָה מֵהַפְּחָדִים וְכִיּוֹצֵא.

וּמִכָּל-שֵׁפֶן שֶׁבָּאֵמֶת אֵין בָּזָה שׁוֹם פֶּחַד כָּלָל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל בְּפִרוּשׁ בְּעֵת שֶׁדִּבְרוּ לְפָנָיו מִזֶּה: "שָׂאֵם הִיָּה לוֹ בְּיַחֲדָה, הִיָּה מִשְׁלָחוֹ יַחֲדָי בְּלִילָה לְשָׂדֵה, וְלֹא הִיָּה חוֹשֵׁשׁ לְשׁוֹם דָּבָר".

וְאָמַר זֹאת עַל כָּל אָדָם: שְׂאֵין לְפָחַד כָּלָל מִשׁוֹם דָּבָר, כִּי "שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינָן נִזְקָקִין" (פְּסָחִים ח), בְּפֶרֶט מִצְוָה כְּזֹאת.

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז)
- מעלת ושבח ארץ-ישראל -

י.ט.

(ח"א נה, א-ב-בסוף)

דַּע: כִּי לְרֵאוֹת בְּמַפְלָתָם שֶׁל רְשָׁעִים, אֵי-אֶפְשָׁר אֶלֶּא עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְלֹהֲמִשִּׁיךְ בְּחִינַת 'קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' עִכְשָׁו בְּגִלּוֹת, שֶׁהִיא תַּחַת יַד הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא, וְאֵין יִכְלֹת בְּקִדְשָׁתָהּ לְהַתְּגַלּוֹת - אַף-עַל-פִּי-כֵן יִכּוֹלִין לְגַלּוֹת וְלֹהֲמִשִּׁיךְ קִדְשָׁתָהּ אֶפְלוּ בְּגִלּוֹת הַמֶּר הַזֶּה, עַל-יַדֵּי 'הַתְּנוּצָצוֹת אֹר זְכוּת-אֲבוֹת' וְכוּ'.

וְזֶהוּ (תְּהִלִּים קה, ד): "בִּקְשׁוּ פָּנָיו תָּמִיד" - כִּי עַל-יַדֵּי "תָּמִיד", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תָּמִיד עֵינַי ה' אֲלִמְקוֹךָ בָּה" - תִּזְכְּרוּ לְמִצְאָ "פָּנֵי ה'" (תְּהִלִּים לד, יז) - כִּי עַל-יַדֵּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', תִּזְכְּרוּ לְרֵאוֹת בְּהַ'כְּרִיתוֹת רְשָׁעִים'.

נ.

(ח"א קנה)

'אַרְדֵּ-אֲפִים' תְּלוֹי בְּ'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', כִּי שָׂם זֹכִים לְבְּחִינַת 'אַרְדֵּ-אֲפִים'.

כִּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' הוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לז, א): "שִׁכְן אֶרֶץ וְרֵעָה אֲמוּנָה", וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (כְּתוּבוֹת ק"י): "כָּל הַדָּר בְּאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶלּוֹק".

וְעַל-יַדֵּי 'אֲמוּנָה' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרְיֵכַת-אֲפִים' - דְּהֵינּוּ שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְכַלְכֵּלוֹ שׁוֹם מוֹנֵעַ וּבְלִבּוֹל מַעְבּוּדָתוֹ.

נִמְצָא: שֶׁעַקֵּר עֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, זֹכִין עַל-יַדֵּי 'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת 'אַרְיֵכַת-אֲפִים', בְּחִינַת 'כַּח הַגּוֹדֵל' וְכַח הַצּוֹמֵחַ'.

שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה זֹכִין לְהַתְּחַזֵּק בְּעֲבוּדָתוֹ, וְלִבְלִי לְהַסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב וּמְבַלְבֵּל, שְׂאֵי-אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְעֲבוּדַת-הַשֵּׁם בְּאֵמֶת כִּי-אֵם עַל-יַדֵּי-זֶה.

וְעַקֵּר גְּדֹל הַהִשְׁתַּוְּקָקוֹת וְהַהִתְלַהֲבוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עַל-יַדֵּי-הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה מִתְּלַהֵב לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל כָּל-כַּף - הִיָּה רַק בְּשִׁבִיל מִדָּה זֹאת שֶׁל 'אַרְיֵכַת-אֲפִים', מַחֲמַת שְׂרָאָה שֶׁשָּׂם בְּ'אַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' זֹכִין לְבְּחִינַת 'אַרְדֵּ-אֲפִים'.

וְצָרִיךְ כָּל-אָדָם לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ: שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל, וְגַם שִׁיְהִיָּה גַעְגּוּעִים לְכָל הַצְּדִיקִים לְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל. [עֵינּוּ לְהִלּוֹן מ'בְּאוּר-הַלְקוּטִים' בַּעֲנֵן זַח].

וְהוּא סִגְלָה לְהַפְעֵם וּלְעַצְבוֹת - כִּי "כָּל הַכּוֹעֵס כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עִבּוֹ"ם" (שְׁבַת

קה:), אַבְל 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא בַחֲנִינַת 'אַמוּנָה',
בַּחֲנִינַת 'אַרְד־אֲפִים', 'הַפֶּךְ הַפְּעַם'.

וְזֶה: שְׁקֵדִים 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא 'אַמוּנַת
הַיְהוּד', אָנוּ מְבַקְּשִׁים: "וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ" - הֵינּוּ שְׁאֵנוּ מְבַקְּשִׁים
וּמִתְגַּעְגְּעִים לְ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל'. וְעַל־יְדֵי־זֶה
זוֹכִים לְ'אַמוּנָה', הֵינּוּ 'קְרִיאַת־שְׁמַע' שֶׁהוּא
'אַמוּנָה'.

[שְׁבַח־הַר"ן ח"א כב: לְתַכְלִית שְׁבִירַת מִדַּת הַפְּעַם
מִהַפֶּךְ אֶל הַפֶּךְ, דְּהֵינּוּ לְהַתְּהַפֵּךְ לְטוֹב גְּמוּר, שְׁלֵא יִכְפַּת לֵה
כָּלֵל וּכְלָל שׁוּם דְּבַר, וְיִהְיֶה רַק טוֹב בְּלִי שׁוּם צַד קַפִּידָא
בְּעוֹלָם - זָכָה רַבְּנוּ ז"ל רַק בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵתְבַטַּל
הַפְּעַם בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְנַעֲשֶׂה טוֹב מִמֶּשׁ, שְׁאִפְלוּ מִי
שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה לוֹ כָּל הַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לֹא הָיָה בְּלִבּוֹ שׁוּם
צַד שְׁנֵאָה וְקַפִּידָא עָלָיו, אֲדַרְבָּא הָיָה אוֹהֵבוּ וְלֹא הָיָה
בְּלִבּוֹ עָלָיו כָּלֵל, כִּי הָיָה רַק בְּלוֹ טוֹב מִמֶּשׁ].

[לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, תְּפַלֵּין ה, יז: אָמַר רַבְּנוּ ז"ל עַל־
עֲצוּמוֹ: "שְׁזָכָה לְבַחֲנִינָה זֹאת בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁיְהִיָּה לוֹ
'אַרִיכַת־אֲפִים' כְּזֶה, שְׁלֵא יְהִיָּה בְּלִבּוֹ שׁוּם צַד פְּעַם
וְקַפִּידָא, אִפְלוּ עַל הַשׁוֹנֵא הַגְּדוֹל שֶׁלוֹ שְׁעוֹשֶׂה לוֹ כָּל
הַיְסוּרִים, אִי־עַל־פִּי־כֵן אֵין לוֹ בְּלִבּוֹ עָלָיו שׁוּם שְׁנֵאָה
וְקַפִּידָא". וְזֶה עֵקֶר בַּחֲנִינַת 'אַרִיכַת־אֲפִים'].

נא

(ח"א רלד)

לְזַכּוֹת לְזֶה שְׁיִזְכַּל לְהַדְמוֹת אֵלָיו יִתְבַּרַךְ
לְהַבְדִּיל בֵּין אֹר וְחֶשֶׁךְ - הוּא עַל־
יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה'. וְזֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי 'אַרְצ־
יִשְׂרָאֵל', שֶׁהוּא כָּלִיּוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁבְּכָל
הַקִּדְשׁוֹת, כִּי "שֵׁם כָּל הָעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת" (פְּלִים
פ"א מ"ו).

וְעַל־כֵּן נֹאמַר בְּ'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' (דְּבָרִים יא, יב):
"תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה" - כִּי
שֵׁם הוּא רַק 'הַשְּׁגָחָה'.

וְזֶה (תְּהִלִּים טז, ח): "שׁוֹיְתִי ה' לִנְגְדֵי תְּמִיד" -
הֵינּוּ: כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְהַשְׁוֹת וּלְדַמּוֹת
עֲצָמִי לְהַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ.

אֲזִי: "לִנְגְדֵי תְּמִיד" - הֵינּוּ בַחֲנִינַת 'אַרְצ־
יִשְׂרָאֵל', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ (מִדְרָשׁ
תְּהִלִּים קה): "אֵין תְּמִיד אֶלָּא 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל',
שְׁנֵאָמַר: תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה".

נב

(ח"ב ה, י)

לְעַתִּיד יִחַדֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ בַּחֲנִינַת 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל'
- כִּי אֵז יִתְגַּלֶּה: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבַּרַךְ בָּרָא הַכֹּל.

וְעַקֵּר 'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' הוּא: שֵׁשׁ
הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרַךְ 'תְּמִיד', בַּבַּחֲנִינַת
(דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה
מִרְאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה".

וְלְעַתִּיד שִׁיחַדֵּשׁ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בַּבַּחֲנִינַת
'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' - אֵז יִתְנַהֵג כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ עַל־יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה' לְבַד, כְּמוֹ
'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', וְאֵז יִתְבַטַּל ה'טַבַּע' לְגַמְרֵי,
וְיִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל־יְדֵי 'הַשְּׁגָחָה' לְבַד, בַּחֲנִינַת
'נִפְלְאוֹת שְׁלֵא כְּדֶרֶךְ־הַטַּבַּע'.

נג

(ח"ב מ)

'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', יְכוּלִין לְצַיֵּר לִפְנֵי מִי
שִׁיזְדַּע 'טַעַם שְׁכָל'. כִּי רַק מִי שֶׁהוּא
אִישׁ בּוֹר, אִי־אֶפְשֶׁר לוֹ לִידַע זֹאת.

אַבְל מִי שִׁיזְדַּע מִשְׁכָּל, כְּגוֹן 'לוֹמְדִים'
שְׁמַרְגִּישִׁים מְעַט טַעַם הַשְּׁכָל בַּפֶּשֶׁט
וְקַשְׂיָא כְּדֶרֶךְ הַלוֹמְדִים, אוֹ חֲכָמִים בְּחֻכְמוֹת
אַחֲרוֹת, שְׁמַרְגִּישִׁים טַעַם שְׁכָל - יְכוּלִין
לְהַבִּין 'טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כִּי "אֹיֶרָא
דְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים" (בְּבֵא־בְתָרָא קנח: זֵהר
פְּנִיחָס רמח: וְעוֹד).

וְטַעַם הַחֲכָמָה וְהַשְּׁכָל, בּוֹדָאֵי יָקָר מְאֹד -
אֵךְ עֵקֶר 'מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־

ישראל, הוא רק על-ידי השגחת השם-יתברך, ומחמת שהשם-יתברך מסתכל בארץ-ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" - על-ידי-זה "ארץ-ישראל מקדשת" (פלים פ"א מ"ו), ו"אזירה מחפים" וכו'.

ועל-שם-זה נקרא 'ארץ-ישראל' - שמקבלת קדשתה מבחינת (ישעיה מט, ג): "ישראל אשר בך אתפאר" - על ידי ה' התפארות שהשם-יתברך מתפאר בנשמות-ישראל. (עין בפנים, ובלקוטי-הלכות ברפת-המזון ד).

נד.

(ח"ב עא)

דע: כי יש מחין של ארץ-ישראל, ויש מחין של חוץ-לארץ.

וגם ה' מחין של חוץ-לארץ, מקבלים ויונקים מה' מחין של ארץ-ישראל - כי עקר המוח והחכמה היא ב'ארץ-ישראל', כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה טז, ד): "אין חכמה בחכמת ארץ-ישראל" וכו'.

וכל אחד מישראל, יש לו חלק בארץ-ישראל. וכל אחד כפי חלקו שיש לו בארץ-ישראל, כן הוא מקבל ויונק מה' מחין של ארץ-ישראל.

ודע: כי מחין של ארץ-ישראל הם בחינת 'נעים', ו'מחין של חוץ-לארץ' הם בחינת 'חובלים', כמו שכתוב (זכריה יא, ז): "לאחד קראתי נעים ולאחד קראתי חבלים".

ואמרו רז"ל (סנהדרין כד.): "נעים, אלו תלמידי-הכמים שבארץ-ישראל שמנעימים זה לזה בהלכה. 'חבלים', אלו

תלמידי-הכמים שבחוץ-לארץ שהובלים זה לזה בהלכה".

ויש 'צדקה של ארץ-ישראל', ויש 'צדקה של חוץ-לארץ'. ועקר הוא: ה'צדקה של ארץ-ישראל, שעל-ידיה נעשה 'כלי' לקבל מ'נעים-העליון', שעל-ידי-זה ה'הולדה'.

נה.

(ח"ב עב)

הצדיק-האמת מחיה עצמו באותו הזמן שהוא 'איש-פשוט', מה'דרך של נסיעת ארץ-ישראל.

וזה בחינת "אוצר מתנת חנם", שמי שאין לו שום זכות כלל מקבל משם" (שמות-רבה מה, ז), ו'הצדיק' בשעה שהוא 'איש פשוט', מקבל משם.

ועל-כן משה רבנו עליו-השלוש כשבקש לבוא לארץ-ישראל, בקש 'מתנת-חנם', כמו שכתוב (דברים ג, כג): "ואתחנן אל ה'", בחינת 'מתנת-חנם'.

ועקר 'כח קדשת ארץ-ישראל' - הוא על-ידי בחינת (תהלים קיא, ז): "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

כמו שפרש רש"י בפסוק (בראשית א, א): "בראשית" וכו': "שבשביל-זה פתח ב'בראשית', שלא יאמרו גזלנים אתם וכו', על-כן פתח ב'בראשית', כי הוא יתברך ברא הכל, וברצונו נתנה להם וברצונו וכו'".

נמצא: שעקר 'כח ארץ-ישראל', הוא מבחינת "עשרה מאמרות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), שהם בחינת "כח מעשיו" - שעל-ידי-זה היו ישראל יכולים לילך ולכבש ארץ-ישראל.

[שיחות ה'ר"ן קנג; ימי-מוהרנ"ת ח"א נא: ואז אמר (לפני אמירת התורה הנ"ל): "שהוא מחיה עצמו עתה רק במה שהיה בארץ-ישראל". ומתוך שיחה זאת התחיל לדבר ולבאר כל ענין הנורא ההוא, איך מחיה את עצמו בעת הפשיטות מה'ר"ף של ארץ-ישראל, ושפזה מסוין את כל הפשוטים שב'עולם וכו'].

נו.

(ח"ב קט)

'ארץ-ישראל' - הוא תקון גדול ל'פגם-הברית'.

נז.

(ח"ב קטז)

כשהיה בארץ-ישראל, ספרו לו שם החשובים שקבעו שם דירתם: שקדם שהיו בארץ-ישראל, לא היו יכולים לציר לעצמן שארץ-ישראל עומדת בזה העולם, והיו סוברים שהוא עולם אחר לגמרי, לפי גדל קדשת ארץ-ישראל המבאר בספרים ומפרש בתורתנו הקדושה. עד אשר באו לשם, וראו שארץ-ישראל היא בזה העולם ממש.

כי באמת: בדמות ותמונה, אין חלוק כלל בין ארץ-ישראל ובין שאר מדינות להבדיל, ואף-על-פי-כן היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדשה עצומה ונוראה מאד. אשרי הזוכה להלך שם אפלו ארבע אמות וכו', כאשר הפליגו חז"ל וכל הספרים בעצם קדשתה הגדולה והנוראה.

וספר רבנו ז"ל זאת - כי הוא ענין נצרך מאד לכמה ענינים שבני-אדם נבוכים בהם בטעותים.

כי יש טועים סוברים: שצריכין להכיר את הצדיק או שאר דבר שבקדשה להכירו בפניו בצלמו ודמותו, שיהיה משנה בדמותו ובתנועותיו דיקא.

ובאמת לא כן הוא - כי הוא בדמות וצלם ככל האנשים, ואין בו שום שנוי, ואף-על-פי-כן הוא ענין אחר לגמרי.

וכן ארץ-ישראל, באמת היא מבדלת ומפרשת לגמרי משאר ארצות, בכל עניניה ובחינותיה.

ואמר: "שארץ-ישראל יש לה רקיע אחר משאר ארצות", וכמוכן בזה-הקדוש פרשת תרומה (קנא: - ובזהר ויקהל רט.) - אך אף-על-פי-כן, בגשמיות לפי מראה עיני האדם, אין רואים שום שנוי בין ארץ-ישראל לשאר ארצות, כי אם מי שזוכה להאמין בקדשתה, יכול להבחין קצת ההפרש.

נח.

(שבחי-ה'ר"ן ח"ב ה'ד"ז)

בערב חג הפסח (שנת תקנ"ח) אמר: "שבזאת השנה יהיה בודאי בארץ הקדושה וכו' - יהיה איך שיהיה הוא יסע בודאי, כי רבו כבר שם, ומעוטה בטר רבא אזלא". [ווארן די גרעסטע העלפט איז שוין דארט].

ואמר: "אני רוצה לנסע לארץ-ישראל, ואני יודע גדל המניעות והעפובים שיהיו לי על-זה בלי שעור וערה, אך כל זמן שהנשמה בקרבי, כל זמן שיהיה לי רוח חיים באפי, אמסר נפשי ואסע בכל פחי לשם, וה' הטוב בעיניו יעשה".

ואמר: "על כל פסיעה ופסיעה של נסיעת ארץ-ישראל, יהיה לי מסירת נפש".

ואמר: "אני רוצה לנסע מיד איך שיהיה, אפלו בלי מעות, אך מי שירצה לרחם עלי יתן לי מעות על הוצאות".

בִּי קָדָם שְׁמַנְצַחִין הַמִּלְחָמָה - אִזּוּ "אֵל
 יִתְהַלֵּל הַגֵּר כַּמִּפְתָּח" (מְלָכִים-א כ, יא). רַק
 בְּשִׁמְנָצַחִין הַמִּלְחָמָה - אִזּוּ הוּא "אִישׁ
 מִלְחָמָה"!

וְאַחַר שֶׁגָּמַר הַתּוֹרָה, שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: "מָה
 בּוֹנֵתְכֶם בְּמָה שְׁאַמְרֹתֶם שְׁאֲרֵי-
 יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוּלָה כָּל-כָּף, וְשִׁזָּה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה?!"

וְגַעַר בִּי וְעָנָה וְאָמַר: "בּוֹנֵתִי 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל'
 הַזֹּאת בְּפִשְׁטוֹת עִם אֱלוֹ הַבְּתִים
 וְהַדִּירוֹת! וְאָמַר: "אִיךָ מִיִּין טֹאקֶע דָּאס,
 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' מִיט דִּי שְׁטִיבֶער מִיט דִּי
 הַיִּזְעֶר!" [בּוֹנֵתִי לָזֶה, 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' הַפְּשׁוּטָה, עִם אֱלוֹ
 הַחֲדָרִים וְהַבְּתִים].

כְּלוֹמַר: שְׁכַל בּוֹנֵתוֹ בְּמָה שֶׁהָאָרֶץ
 בְּמַעֲלַת 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל', בּוֹנֵתוֹ
 בְּפִשְׁטוֹ עַל 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' הַזֹּאת שְׁבִנֵּי-
 יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִים לְשָׁם, שְׂרָצוֹנוֹ: שְׁכַל אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שְׂרוּצָה לִהְיוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל
 בְּאַמֶּת, יִסַּע לְ'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל', וְאִף-עַל-פִּי
 שֵׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת עַל זֶה, יִשְׁבֵּר כָּל
 הַמְּנִיעוֹת וְיִלְכֵד לְשָׁם, כִּי זֶה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה, בְּשִׁזּוּכִין לְבוֹא לְ'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶה אֲשֶׁר הָעִיר לְבָבִי בְּיֹתֵר וְחִזַּק אוֹתִי
 בְּיֹתֵר, לְעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת הַרְבּוֹת
 שֶׁהָיָה לִי בְּלִי-שְׁעוֹר, לְשִׁבֵּר כָּלם וּלְבוֹא
 לְ'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל'.

בְּרוּךְ-הַשֵּׁם אֲשֶׁר הָיָה בְּעִזְרִי, לְשִׁבֵּר
 מְנִיעוֹת וּבְלִבּוֹלִים וְעַפּוּבִים
 כְּאֵלֶּה, וּלְבוֹא לְשָׁם בְּשָׁלוֹם, וּלְחַזֵּר בְּשָׁלוֹם.

פַּעַם-אַחַת בְּשִׁסְפָּר רַבְּנוּ ז"ל מַעֲצֵם
 הַמְּנִיעוֹת וְהַסְּפָנוֹת שֶׁהָיָה
 עָלָיו בְּסִטְאֵמְבוֹל, וְאִיךָ שֶׁהָיָה בְּסִפְנֵי גְדוּלָה

וְתַכְּף נִסְעוּ אֲנִשֵּׁי-שְׁלוֹמֵנוּ בְּעִירוֹת
 הַסְּמוּכִים וְקִבְּצוּ מִיַּד אֵיזָה סֶךְ וְכוּ',
 וְנִסְעוּ מִיַּד בְּזִרְיוֹת מִבֵּיתוֹ בַּח"י אִיר וְכוּ'.

כ.ט.

(שְׁבַח-הַר"ן ח"ב כח)

הָיָה מִתְּפָאֵר עֲצֵמוֹ מְאֹד, בְּמָה שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל. וְגַם בְּסוּף יָמָיו
 אָמַר: "שֶׁהוּא מְחִיָּה עֲצֵמוֹ מְאֹד, בְּמָה שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל".

ל.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן יא; תַּיִי-מוֹהַר"ן רטו)

אָמַר: שֵׁישׁ לוֹ שְׂמָחָה גְדוּלָה עַל שֶׁזָּכָה
 לִהְיוֹת בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל - כִּי בְּמָה
 מְנִיעוֹת, וְכַמָּה בְּלִבּוֹלִים, וְכַמָּה מַחְשְׁבוֹת,
 וְכַמָּה עַפּוּבִים וְסִסְסוּכִים, הָיוּ לוֹ עַל עֵנִין
 הַנְּסִיעָה לְ'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל', וּמְנִיעוֹת מַחְמַת
 מָמוֹן - וְהוּא קָפֵץ עַל כָּלם, וְגָמַר הָעֵבֶדָה
 בְּשִׁלְמוֹת, וְהָיָה בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

ל.א.

(תַּיִי-מוֹהַר"ן טו)

אַחַר שֶׁאָמַר הַתּוֹרָה "תִּשְׁעָה תִּקְוִינִין"
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"א כ), וְשָׁם מְדַבֵּר הַרְבֵּה
 מִמַּעֲלַת אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל: "שִׁזָּה עֵקֶר נִצְחוֹן
 הַמִּלְחָמָה בְּשִׁזּוּכִין לְבוֹא לְ'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל'
 וְכוּ'.

וּבְפָרֵט בַּעֲת שֶׁאָמַר הַתּוֹרָה בְּאֵר הַדָּבָר
 יוֹתֵר, כִּי אִזּוּ הַתְּחִיל בְּהַתְּחַלַּת
 הַתּוֹרָה תַּכְּף לְדַבֵּר מְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר בְּזוֹ-
 הַלְשׁוֹן:

"מִי שְׂרוּצָה לִהְיוֹת יְהוּדִי, דְּהִינּוּ לִילְכֵד
 מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, אִי-אֲפֹשֶׁר כִּי-אִם עַל-
 יְדֵי אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל. וּכְשִׁמְנָצַחִין הַמִּלְחָמָה אִזּוּ
 נִקְרָאִין "אִישׁ מִלְחָמָה" (שְׁמוֹת טו, א).

קדם שבא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' - אִז עָנָה
וְאָמַר לָנוּ: שְׂאֵנְחָנוּ יְכוּלִים לָבוֹא לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה!

בְּאוֹמְרָם: שְׂעָלֵינוּ לֹא יִתְגַּבְּרוּ מְנִיעוֹת
כְּאֵלֶּה וּסְכָנוֹת כְּאֵלֶּה כְּמוֹ שֶׁהָיוּ
עָלֵינוּ, וְאִם נִרְצָה, נוּכַל לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל!
בְּנִקְלָה.

אֲךָ אִתִּי־עַל־פִּי־כֵן בּוֹדְאִי גַם אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
לְהִיזוֹת מְרָצִים לְסַבֵּל יְסוּרִים וּלְשַׁבֵּר
מְנִיעוֹת קִדְּם שְׂבָאִין לְשֵׁם - כִּי "אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, הִיא אַחַת מִשְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנִּתְּנָנוּ
עַל־יְדֵי יְסוּרִים" (בְּרִכּוֹת ה.), כְּמוֹבֵא שֶׁם
בַּמֶּאמֶר הַנ"ל.

וּפְעַם־אַחַת אָמַר (נִמְצָא גַם בְּיַמֵּי־מוֹהַר־נֹחַ ח"א
לו'): "יֵשׁ שְׂנֵדָמָה לָהֶם
שְׂרוּצִין וְנִכְסָפִין מְאֹד לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
אִם הָיוּ יְכוּלִים לִסַּע לְשֵׁם בְּהִרְחָבָה, אֲבָל לֹא
בְּצַעַר וְדַחֲקִי!

וּבְאַמְתָּם: אִין זֶה רְצוֹן שְׁלָם - כִּי מִי
שְׂרוּצָה לָבוֹא בְּאַמְתָּ לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, צְרִיךְ לִילָךְ גַּם דְּגָלִי, וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
לְאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית יב, א): "לָךְ לָךְ וְכוּ", "לָךְ"
דִּיקָא.

לב.

(חֵי־מוֹהַר־ן קמ)

רַבְּנּוּ ז"ל אָמַר: שְׂקוּדָם שְׂבָאִים לְגַדְלוֹת,
צְרִיכִין לִפְלֵ בַתְּחִלָּה לְקַטְנוֹת -
וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הִיא גַּדְלוֹת דְּגַדְלוֹת, עַל־כֵּן
צְרִיכִין לִפְלֵ בַתְּחִלָּה לְקַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת.

וְעַל־כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל
לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא הָיָה
יְכוּל לִירֵד לְתוֹךְ קַטְנוֹת כְּזֶה.

וְהוּא ז"ל זָכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־
יְדֵי גַּדְלֵ הַקַּטְנוֹת, שֶׁיֵּרֵד לְשֵׁם

בְּחֻכְמָתוֹ הַעֲצוּמָה לְקַטְנוֹת מְפֹלָה, 'קַטְנוֹת
דְּקַטְנוֹת', עַד שֶׁזָּכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
שֶׁהוּא 'גְּדוּלוֹת דְּגַדְלוֹת'.

וְעַצֵּם הַהֲשָׁגָה שֶׁזָּכָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - אִלוּ
כָּל הַיָּמִים דָּיו וְכוּ', אִין מְסַפֵּיק
לְבָאָר - אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה מִי שֶׁיִּזְכָּה
עַל־יְדֵי בְּנִיסָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְהֲשִׁיגָה מְפֹלָת
עֲצוּמָה וְעֵלְיוֹנָה כְּזוֹ, עַד שֶׁעָלָה לְמַעְלָה
וּמְדַרְגָּה עֵלְיוֹנָה גְּבוּהָ מְאֹד.

לג.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרִפְת־הַמְזוֹן ד, יד - עַל־פִּי לְקוּטֵי־
מוֹהַר־ן ח"ב מ, מ' מִי שֶׁיִּזְדַּע מְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

אִי־אֲפָשֶׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְנִצָּח
מִלְחָמָה זֹאת, שֶׁהִיא עֵקֶר כָּל־
כָּל הַמִּלְחָמוֹת שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי - כִּי־אִם
עַל־יְדֵי 'עֲקֻשָׁנוֹת גְּדוּלֵ מְאֹד'. [עַנְיָן־שֵׁם בְּאֶרִיכוֹת
בְּעֵינֵי ה'הַתְּפָאָרוֹת' שֶׁהִשְׁמִי־תִפְרֹךְ מִתְּפָאָר עִם ה'עֲקֻשָׁנוֹת'
הַזֹּאת].

לד.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרִפְת־הַמְזוֹן ד, טז - עַל־פִּי
לְקוּטֵי־מוֹהַר־ן ח"ב מ, מ' מִי שֶׁיִּזְדַּע מְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל')

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּתִיב (דְּבָרִים ח, ט): "לֹא
תַּחֲסֹר כָּל בָּהּ" - שֶׁהַשְּׁפַע
הַנִּמְשָׁכֵת מִשָּׁם, אִין בָּהּ שׁוֹם חֶסְרוֹן, "כִּי שָׁם
צְיָה ה' אֵת הַבְּרָכָה" (תְּהִלִּים קלג, ג), בְּחִינַת
(מְלָאכֵי ג, י): "וְהִרִיקֹתִי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלֵי דִי".

שֶׁזֶהוּ הַחֶפֶץ מִבְּחִינַת (קַהֲלַת־רַבָּה א, יג): "אִין
אָדָם מֵת וְחָצִי תֵּאוֹתוֹ בְּיָדוֹ" -
דְּהֵינּוּ: שְׂלַעוּלָם חֶסֶר לוֹ.

אֲבָל ה'שְׁפַע דְּקַדְשָׁה' שֶׁל 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
הִיא בְּחִינַת 'שְׁפַע כְּפוּלָה', שֶׁאִין בָּהּ
שׁוֹם 'חֶסְרוֹן', בְּחִינַת "בְּרָכָה עַד בְּלֵי דִי" -
"שִׁיבְלוּ שְׂפָתוֹתֵיכֶם מִלּוֹמַר דִּי" (שְׁבֹת לב:

תענית ט. כב: מכות כג:) - שהשפע כפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה.

וזה בחינת ה'שפע של שבת', ד"מנה מתברכין כל שתא יומין" (זהר יתרו פח.), שהוא בחינת (שמות טז, כב): "להם משנה", בחינת 'שפע כפולה הנ"ל - פי 'שבת' ו'ארץ-ישראל' הם בחינה אחת.

לה.

(לקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ד, ד - על-פילקוטי- מוהר"ן ח"ב עא, 'חבלים נפלו לי בנעימים')

גדל היסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ-ישראל, ועצם רבוי המניעות בלי שעור שצריכין לשבר קדם שבאין לארץ-ישראל, כמו שאמרו רז"ל (ברכות ה): "שארץ-ישראל הוא אחד מהדברים שבאין עלידי יסורים" - "עקר היסורים, הם המונעים מארץ-ישראל" (לקוטי-מוהר"ן ח"א כ).

ובל-זה נמשך מבחינת ה'חובלים', שהם לשון 'חבלה' ו'יסורים' - דהינן: 'מניעות' שהם בחינת 'מחלקת'.

כי כל ה'מניעות' שבעולם, הם בחינת 'מחלקת', כי האדם רוצה בך, לנסע לארץ-ישראל, וה'מניעות' עומדים בנגדו, וחולקים עליו ורוצים למנעו חסו-שלום.

ובל-זה נמשך מבחינת ה'חובלים', שהם ה'מחין של חוץ-לארץ', שהם בחינת 'מחלקת'.

הינן: מחמת ש'חובלים' רוצים להתתקן עלידי ה'נעם' - על-כן תקף כשהאדם נתעורר לילך לארץ-ישראל, שאזי כפי התעוררותו ותשוקתו לארץ-ישראל נמשך עליו הארה מבחינת ה'נעם-העליון, שהם ה'מחין של ארץ-ישראל' - אזי תקף

באים ה'חובלים', ונופלים בנעימים כדי להתתקן.

ומחמת ש'חובלים', שהם ה'מחין של חוץ-לארץ', בחינת 'מחלקת' - נאחז בהם ה'הקמא של חוץ-לארץ', שהיא 'ארץ-העמים' - על-כן מתגבר הרע שבהם, ומבלבלין מח האדם, וגורמים לו 'מניעות גדולות' מ'ארץ-ישראל', וצריך יגיעה לשברם.

כי באמת: זהו כלל גדול בעבודת הבורא-יתברך, שעקר כל המניעות שבעולם, הם רק 'מניעת המח'.

כי כל מה שהאדם רוצה באמת, יכול לגמר כרצונו, ואין שום מניעה שתוכל למנעו, ועקר המניעה, היא רק מחמת שעדין אינו מאמין בדעתו בשלמות פראוי שהוא צריך לעשות דבר זה, ושחיו הנצחיים תלויים בזה.

כי אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ-ישראל' כמו שהיא באמת - בודאי לא היה שום מונע בעולם שיוכל למנעו, ולא היו כל המניעות שבעולם נחשבים בעיניו למניעות כלל.

ובאמת אינם מניעות כלל - כי המניעה הגדולה הוא: שצריכין לעבר בשני ימים לדרך רחוק בזה. והלא אנו רואים אלפים-ורבבות בני-אדם, שפורשין עצמן לימים למרחוק יותר מארץ-ישראל, בשביל ספק רוח. זה נוסע למארסעלייא, וזה ללונדון, וזה לאמריקא שרחוק מאד, מפל-שכן לסטאנביל ולעכו ששכיחים עוברים ושבים הרבה.

ואם מניעה מחמת ממון - הלא אנו רואים כמה עניים שמשאיין בניהם

ובנותיהם, ומוציאים עליהם הוצאות הרבה, שעולה הרבה יותר מהוצאות הנסיעה לארץ-ישראל - ומאין לוקחים אלו ההוצאות? - הלא הוא רק מחמת שהם משתוקקים בלבד להשיא בניהם ובנותיהם, ומצפים להשם-יתברך, עד שהשם-יתברך עוזר להם בכל מה שמכרח להם.

מכל-שכן אם היו משתוקקים באמת, והיו חושבים מהשבות ותחבולות על-זה לבוא לשם - בודאי היה השם-יתברך עוזר להם בלי ספק.

ועל-כן אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ-ישראל, חלק מאלה כמו שהיא באמת - בודאי היה כל אדם רץ ופורח לארץ-ישראל - כמו מי שהיה רץ אם היה יודע שימצא שם בודאי אלפים ורבבות אדומים - שבודאי היה רץ לשם בכל כחו - ולא היה שום מונע שימנעו - והיה לזה ומוזכר כל אשר לו על הוצאות - והיה פורח לשם בזריזות ובבהלה גדולה.

מכל-שכן וכל-שכן אם היה האדם משים ללבו 'שבח ארץ-ישראל' - שכל התורה כלה מראשה לסופה מלאה מ'שבח ארץ-ישראל' וכו' וכו' - ובפרט בשאר ספרים, בגמרא ובמדרשים ושאר ספרים, שמבאר בכלם מגדל 'שבח ארץ-ישראל', ומעלת הזוכה לישוב בה, ואפלו לילך בה ארבע-אמות. ובפרט בדברי רבנו ז"ל, שמבאר בכמה תורות מגדל 'קדשת ארץ-ישראל', ושכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ-ישראל - פוק עין ותשפח.

ועל-כן אם היה האדם משים לבו לזה באמת - בודאי אין שום מניעה

שימנעוהו. ועקר המניעה הוא רק 'מניעת המוח' וכו' וכו'.

וזה בחינת פנים המרגלים, 'מוצאי דבת הארץ רעה' (במדבר יד, לז), שאמרו (שם יג, כז-כח): "באנו אל הארץ אשר שלחתנו, וגם ארץ זבת חלב ודבש היא וזה פריה. אפס כי עז העם וכו'".

הינו: שיש שם 'שבעה עממין' שנמשכין מה'רע שבחובלים, שאינם מניחין לבוא לארץ-ישראל, לבחינת 'נעם' - כי לא רצו להאמין שיש כח בישראל לשפר ולבטל ה'חובלים', ולשפר כל המניעות שבעולם. וכו'.

לו.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א טו)

ועל שבת-קדש באו אורחים, ואחד מהם היה מארץ-ישראל, וספר רבנו ז"ל עמו מארץ-ישראל: "שבודאי בהכרח שהיו לו געגועים לארץ-ישראל".

לז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב הקדמה)

בהיות רבנו ז"ל ב'לעמברג', ישב עם אנשים בפעדה-השלישית של שבת-קדש שאז הוא רעוא-דרעוין, ודבר אז הרבה מגדל קדשת ארץ-ישראל, ברצון והשתוקקות עצום עד מאד.

עד שהחשיך הלילה, ולא הכניסו עדין נר לביתו, והרגישו האנשים שישבו אצלו: שהתחיל לגוע. ויצעקו להביא נר לבית, ועוררו והקיצו אותו. והבינו אז: אשר בגלל גדל השתוקקותו לארץ-ישראל פלטה נפשו לצאת.

הָאָרֶץ בֵּין נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים, עַד שְׁנֹזְפָה
לְנִשְׁק עֵפֶר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלַהֲתַגּוֹלֵל
בַּעֲפָרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְלִשְׂאֵב מֵאוֹרֵהָ הַקְּדוֹשׁ
וְהַנּוֹרָא.

וְאֶהְיֶה־עִלְיָי שָׂאִין אָנוּ יוֹדְעִים כָּל־מָהוּ
'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - הֲלֹא גַם אִין
אָנוּ יוֹדְעִים מָהוּ 'צִיצִית' וּמָהוּ 'תַּפְּלִין', וּמָהוּ
'סֶפֶה' וְ'לוּלָב', וּכְיֹצֵא וְכוּ', וְכִי חֲסִי־שְׁלוֹם
נִפְטָר מִלַּעֲשׂוֹת הַמְצֹוֹת מַחֲמַת שָׂאִין אָנוּ
יוֹדְעִין טַעֲמָן.

כְּמוֹ־כֵן אָנוּ חִיבִין לַהֲתַגּוֹלֵל לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, אֶהְיֶה־עִלְיָי שָׂאִין אָנוּ
יוֹדְעִים מָהוּ 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', כִּי כָּבֵד הוֹדִיעָה
לָנוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בַּעֲצָמָה, וְרַבּוֹתֵינוּ ז"ל
בַּגְּמָרָא וּבַמְדַרְשִׁים, וּבַפְּרָט רַבֵּנוּ ז"ל
בְּתוֹרוֹתָיו הַנּוֹרָאוֹת, שֶׁכֵּלֶם גָּלוּ לָנוּ מִגְּדֹל
מַעֲלַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְשֶׁכָּל קִדְשַׁת אִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

וְאִם אִין אָנוּ זֹכִים לִקְבַּע דִּירְתָנוּ שֵׁם
מַחֲמַת גְּדֹל הַמְּנִיעוֹת שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד עַל־זֶה, עַל־כָּל־פְּנִים נִזְכָּה לְהִיּוֹת שֵׁם
פַּעַם־אַחַת כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, לִילָךְ שֵׁם אַרְבַּע
אַמּוֹת עַל־כָּל־פְּנִים, שֶׁגַּם זֶה טוֹב מְאֹד, כְּמוֹ
שֶׁהַפְּלִיגוֹ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (פְּתוּחַת קִיא).

וְגַם אוֹלֵי עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁנִּלְכַּף שֵׁם אַרְבַּע
אַמּוֹת, נִזְכָּה אַחֲרֵי־כֵן לְנַסֵּעַ עוֹד
הַפַּעַם לִקְבַּע דִּירְתָנוּ שֵׁם.

וְעַל־כָּל־פְּנִים, אִיךָ לֹא נַחוּשׁ לְהִיּוֹת
פַּעַם־אַחַת בְּמִקּוֹם חַיֵּינוּ,
בְּמִקּוֹם קִדְשָׁתָנוּ, בְּאֶרֶץ הַמִּדְּבָר שֶׁהַבְּטִיחַ
הַקְּדוֹשׁ־שֶׁבְּרוּךְ־הוּא לְאַבּוֹתֵינוּ כַּמָּה פַּעַמִּים,
וְחֹזֵר הַהֲבִטָּה כַּמָּה פַּעַמִּים הַרְבֵּה בְּלִי
שַׁעוֹר לְגֹדֵל חֲבָתָהּ.

לח.

(יְמֵי־מוֹהֲרַנ"ת ח"ב א)

'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' מִסְפִּיק לְכַלְנוּ, כִּי
כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִגְּדוֹל וְעַד
קָטָן, יֵשׁ לוֹ אִיזָה חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם
חַיֵּינוּ, שֵׁם קִדְשָׁתָנוּ, שֵׁם בֵּיתָנוּ, שֵׁם אֶרְצָנוּ,
שֵׁם אֲדַמְתָנוּ, שֵׁם חֵלְקָנוּ, שֵׁם גּוֹרְלָנוּ.

וּבְחוּץ־לְאֶרֶץ אֲנַחְנוּ גָרִים, כְּאוֹרַח נְטָה
לְלִין הַמְּתַגּוֹלֵל בַּחוּצוֹת
וּבְשׂוּקִים וּבְרַחוּבוֹת, כִּי אִין זֶה אֲדַמְתָנוּ
וְחֵלְקָנוּ כָּל־כָּל.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאת 'חוּץ־לְאֶרֶץ', 'חוּץ' דִּיקָא
- כִּי בַחוּץ אָנוּ עוֹמְדִים, בַּחוּץ
מִמֶּשׁ, וְאִין אִישׁ מְאַסֵּף אוֹתָנוּ הַבֵּיתָה, עַד
אֲשֶׁר נָבּוֹא עַל אֲדַמַת הַקְּדוֹשׁ.

לט.

(יְמֵי־מוֹהֲרַנ"ת ח"ב ב)

גַּם רַבֵּנוּ ז"ל נָסַע לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת
מְלַחְמָה גְּדוֹלָה. וְאִם מִי אֲנֹכִי לְהַשְׁוֹת
עֲצָמֵי לְרַבֵּנוּ ז"ל וְכוּ' - אֶהְיֶה־עִלְיָי כֵּן לְעֵינֶיךָ
דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה, מְחִיב אֲפֹלוּ הַקְּלִי־שֶׁבַקְלִים
לְבַקֵּשׁ גְּדוּלוֹת, כְּאֲשֶׁר שִׁמְעֵתִי מִפִּי־הַקְּדוֹשׁ
בַּעֲצָמוֹ.

אֲדַרְבָּא: אֲנִי מְחִיב לְמִסֵּר נַפְשִׁי יוֹתֵר
וְיוֹתֵר אֲלֹף פְּעָמִים לְבּוֹא לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל - כִּי רַבֵּנוּ ז"ל אֲפֹלוּ קִדְּם שָׂבָא
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִיָּתָה קִדְשָׁתוֹ וּפְרִישׁוֹתוֹ
וּמַעֲלָתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ גְּבוּרָה וְנִשְׁגָב וְנִעְלָה מְאֹד
מְאֹד בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה, וְלֹא נָסַע לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל כִּי אִם לְפַעַל לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת נִשְׁגָבוֹת
יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי "לְגִדְלָתוֹ יִתְבָּרַךְ אִין חֶקֶר"
(כַּמְבָּאָר בְּשִׁבְחֵי־הַר"ן ח"ב).

אֲבָל אָנוּ יְתָמֵי דִּיתָמֵי - אָנוּ צְרִיכִין
לְהַתְּגוֹלֵל בְּרַפְּשׁ וְטִיט, וְלָרַחֵשׁ עַל

מ.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב מט)

ספר לי אחד מאנשי-שלוֹמנו: שהיה אצל רבנו ז"ל בעת שכבר אחז בדרך נסיעתו הקדושה לנסע לארץ-ישראל, ונמצא אז איש אחד מאנשי-שלוֹמנו, עשיר קצת ומיחס גדול, ונתאזה מאד לנסע עם רבנו ז"ל לארץ-ישראל והרבה עליו רעים לבקש: "שיקה אותו עמו לארץ-ישראל!"

ענה ואמר רבנו ז"ל להאיש הנ"ל: "אתה חפץ לנסע לארץ-ישראל, מפני מה אין אתה נוסע?! - השיב לו: "אם תקחו אותי עמכם, אסע עמכם מיד!"

ענה רבנו ז"ל ואמר לו: "מה טעם יש לך שאתה רוצה לנסע לארץ-ישראל, בודאי מכרה שיש לך טעם, כי הלא גם ישמעאלים וערבים נוסעים לארץ-ישראל!" - והשיב לו מה שהשיב!

ואחר-כך נדעזע רבנו ז"ל, והפך פניו מאיש הנ"ל, ודבר אל העולם בהתלהבות גדול, וכל דבריו היו פגחלי-אש פדרפו, וענה ואמר: פשוצים באמת לבא לארץ-ישראל, יאמר: אם אקה אותו יסע? - כך רוצים לבא לארץ-ישראל?

הלא פשוצים לבוא לארץ-ישראל, צדיבין לילך רגלי - כי השם-יתברך אמר לאברהם (בראשית יב, א): "לך לך מארצה וממולדתך וכו', אל הארץ" - "לך" דיקא, שצדיבין לילך רגלי' ממש כדי לזכות לבוא לארץ-ישראל. ואמר זאת בהתלהבות גדול מאד.

והנה דבורים אלו, הזקו את לבי מאד, בענין הנסיעה לארץ-ישראל וכו'.

מא.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

כמו שאין ביכלת לקבל מאדמו"ר ז"ל, זולת באמצעות מוהרנ"ת ז"ל, כי בו לבד נשפע מנשמת ודעת רבנו ז"ל להיות ביכלת לקבל מאתו. בן בענין 'ארץ-ישראל' - כי בה לבד נשפע ונתן מאור ודעת אדמו"ר ז"ל, להיות ביכלת לקבל מאתו.

מב.

(באור-הלקוטים, השמטות בסוף הספר)

מה שאמר רבי אברהם (ב"ר נחמן) ז"ל על ענין 'ארץ-ישראל': כי בא אצלו במוחו בהיותו בברסלב על ציון מוהרנ"ת זיע"א, ענין גורא על ארץ-ישראל: "כי עתה בזה הזמן, הנסיון הגדול והמניעה היותר גדולה מדרכי הקדשה פראוי - בודאי היא ארץ-ישראל!"

וכמו שאמר רבנו ז"ל ומובא בלקוטי-מוהר"ן סימן כ': "כי היום, המניעות הגדולות מארץ-ישראל, הם: "מוצאי דבת הארץ" (במדבר יד, לז), ולא היום!" - וכמו שאמר רבנו ז"ל על-עצמו: "כשהאדם כבר מדלג על הכל, עוד צריך לעמוד בנסיון, שלא לחלק עליו כלל חסוֹשלוֹם!"

ובן היום - הנסיון לכל הוא: "שלא לחלק כלל חסוֹשלוֹם על הנסיעה מפל בני-ישראל, לארץ-ישראל!"

ושיתפללו היום על הצדיקים: "שיחשקו לארץ-ישראל פראוי!" - כמובא בלקוטי-מוהר"ן סימן קנ"ה.

ובן להתפלל על אנ"ש היום: "שישתוקו כלם לארץ-ישראל!"

מג.

(ספר-המדות, עניני 'ארץ-ישראל')

[א] על-ידי ישיבת ארץ-ישראל, משיגין השגחת השם-יתברך על העולם (ארץ-ישראל ח"ב א).

[ב] לפי החדוש שאדם מחדש בתורה, פן נמשך לו הארה מקדשת ארץ-ישראל (ארץ-ישראל ח"ב ב; חדישין דאורייתא ח"ב א).

[ג] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לביאת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ארץ-ישראל ח"ב ג).

[ד] מי שהוא מפרנס את הרבים, על-ידי-זה ממשיך הברכה מארץ-ישראל לחוץ-לארץ (ארץ-ישראל ח"ב ד; צדקה ח"ב טז).

[ה] מי שמשתוקק לארץ-ישראל, על-ידי-זה מעורר השתוקקות אצל אביו ואמו, הינו נשמותיהם, ובאים לארץ-ישראל, והקדוש-ברוך-הוא בא עמם ומצפים ומשתוקקים אליו (ארץ-ישראל ח"ב ה).

[ו] על-ידי הממון שנותן לעניי ארץ-ישראל, על-ידי-זה ממונו נתקיים בידו (ארץ-ישראל ח"ב ו; צדקה ח"ב יז).

[ז] על-ידי בנין שבונה בארץ-ישראל, זוכה להתנשאות (התנשאות מא).

[ח] המעשר מסגל לעשירות, דוקא בארץ-ישראל (ממון ג).

[ט] על-ידי השתוקקות שאדם משתוקק לקבורת ארץ-ישראל, על-ידי-זה נשפע פרנסה גדולה (ממון ח"ב ז).

[י] הדר בארץ-ישראל, שרוי בלא עון (תשובה יח).

"וְאַתֶּם אַל תִּירְאוּ אֶת עַם הָאָרֶץ, כִּי לַחֲמֹנוּ הֵם, סוֹר צֶלֶם מֵעֲלֵיהֶם, וְהוּא אֲתֵנוּ אַל תִּירָאם" (במדבר יד, ט)

מד.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות "בעל נפש" (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעודותיו בבחינת "לחם הפנים" (שמות לה, יג)

וזוה בחינת (שמואל-א כא, ז): "לחם הם ביום הלקח"ו" - הינו: "לחם הפנים" - הם "לחם חם", דרגין ד'אברהם', שהוא בחינת (בראשית יח, א): "כחם היום".

ואז כל העפ"ם וכל הפוכבים-ומזלות שהם תחתיהם, כלם טורחין בשביל זה האיש.

בבחינת (תהלים קי, א): "שב לימיני", בחינת 'אברהם'. "עד אשית אויביך הדום לרגליך" (שם) - שהם טורחים בשביל פרנסתך.

בבחינת (במדבר יד, ט): "לחמנו הם סר צלם מעליהם" - פי "מראה חמה עמקה מן הצל" (בבא-בבא פד.), "חמה", בחינת: "כחם היום", בחינת "לחם חם".

אבל כש"סר צלם" - אזי נתעלה ונתראה "מראה חמה", דרגה ד'אברהם', והם נשפלים תחתיו, בבחינת: "עד אשית אויביך הדום" וכו'.

ולעתיד יתגלה בחינת 'פנים', פי עכשו "פני ה'", מסתר בדרך הטבע, בהנהגת המזלות, ו"מראה החמה עמקה מן צלם", ועפ"ם נקראים 'צל', כמו שכתוב

(ישעיה יח, א): "צִלְצַל כְּנַפִּים", שֶׁהַכְּנַפִּים וְהַהֶסְתֵּרָה שֶׁהִנְהַגְתּוּ מִכְנָף וּמִסֹּתֵר בָּהֶם.

כִּי אַף שִׁישְׂרָאֵל עֵקֶר - עַל-כִּלְזָה הָעִבוּרִים מִכַּסִּין עֲלֵיהֶם, כָּאֵלוּ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-יַדֵּי הַבּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת בְּעֶצְמוֹ.

אַךְ לְעֵתִיד-לְבוֹא - יַעֲבִיר אוֹתָם, וְאִז יִקְיָם: "סֵר צֶלֶם", וַיִּתְגַּלֶּה אֹרֶן הַשָּׁמַיִם, בְּבַחֲיִנוֹת (מִלְאֲכֵי ג, כ): "וַיִּזְרַח לְכֶם יְרֵאֵי שָׁמַי שָׁמַי", לֹא כִּמוֹ שֶׁהָיוּ מִקֶּדֶם "מֵרְאֵה חֲמָה עֲמֻקָּה".

מה

(ח"א נז, ו)

עֵקֶר הַמּוֹרָא שְׁמֵתִירָאִין מִן הָאָדָם, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ט, ב): "וּמּוֹרָאֲכֶם וְחִתְכֶם" - אִינוּ אֶלָּא עַל-יַדֵּי הַ"צֶלֶם אֱלֹקִים" שֶׁבִּפְנֵי הָאָדָם (בְּרֵאשִׁית א, כז), וְעַל-יַדֵּי הַ"צֶלֶם, הָאָדָם הוּא אָדָם, וּכְשֵׁ "סֵר צֶלֶם" (בַּמִּדְבָּר יד, ט), [או: וּכְשֵׁסֵר 'צֶלֶם'] - אֲזִי יוֹצֵא מוֹגְדֵר אָדָם לְגֹדֵר בְּהֶמְהָ, וְאִז "סֵר מוֹרָאוֹ" (שְׁבַת קנא:).

וְעֵקֶר הַ"צֶלֶם" הַמְאִיר בְּפָנֵי הָאָדָם - הִיא הַחֲכָמוֹת הַבוֹרְאוֹ, שֶׁנִּתֵּן לְאָדָם יִתְרוֹן עַל הַבְּהֶמְהָ, הִיא הַמְאִירָה בְּפָנֵי אָדָם, בְּבַחֲיִנַת (קֹהֶלֶת ח, א): "הַחֲכָמַת אָדָם תְּאִיר פָּנָיו".

וְ"עַל-יַדֵּי הַפְּעֵס, אִם חָכָם הוּא חֲכָמָתוֹ מִסֹּתֶלְקֶת" (פְּסָחִים סז:), וְאִז "צֵלוֹ סֵר", וּפָנָיו נוֹפְלִים, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ד, ו): "לְמָה חָרָה לָךְ וְלְמָה נָפְלוּ פָנֶיךָ". וּכְשֵׁ אִין לֹו 'פָּנֵי אָדָם' - אֲזִי "מוֹרָאוֹ סֵר" (שְׁבַת קנא: זֶה־זֶה מִשְׁפָּטִים קכח: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה לז, יב) - כִּי "נִמְשַׁל בְּבַחֲמוֹת" (תְּהִלִּים מט, יג), וְצָרִיו מְצָרִים לוֹ.

וְעַל-יַדֵּי הַ"צֶלֶם" וְהַתְּעֵנִית' - מִתְקַן פָּנָיו, וּמִחֲזִיר לְעֶצְמוֹ הַחֲכָמָתוֹ, שֶׁהִיא צֵלְמוֹ הַמְאִיר בְּפָנָיו.

וְאִז הַכֹּל יֵרָאִים מִמֶּנּוּ, וְ"אוֹיְבָיו נוֹפְלִים לְפָנָיו" (בְּבֵא-קָמָא יז:). "לְפָנָיו" דִּיקָא - כִּי עֵקֶר נְפִילָתָם, מִחֲמַת הַפָּנִים. וְכִלְזָה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי הַ"צֶלֶם" וְכֹוּ וְכֹוּ.

"אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה ה'" (בַּמִּדְבָּר יד, יד)

מו

(ח"א י, ח)

הַתּוֹרָה בְּנִגְלָה - הוּא בְּחִינַת: "עֵין בְּעֵין" (בַּמִּדְבָּר יד, ד).

"וְעֵתָה יִגְדַל נָא כַח ה' בְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֹר"

(בַּמִּדְבָּר יד, יז)

כ"ח אֶתְנוּן דְּקָמָא מִדְּמָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית. דְּאֶתְמַר בְּהוּן: "וְעֵתָה יִגְדַל נָא כַח ה'". (זֶה־ר פְּנִיחָס רמד:)

"וְעֵתָה יִגְדַל נָא כַח אֲדַנִּי" - וְאִיְהִי כ"ח אֶתְנוּן דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית. (תַּקּוּנֵי-זֶה־ר קמד:)

מז

(ח"א יט, ו)

כְּשִׁמְעָלָה ה' טוֹב-שְׁבַתְרַגּוּם' וּמִשְׁלִים אֶת הַלְּשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, "שְׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה יח, ד) - עַל-יַדֵּי-זֶה נִתְעוֹרְרִין וְנִתְגַּדְּלִין הַכַּח שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ שֶׁיֵּשׁ בְּכֹל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם. כִּי כֹל דְּבַר יֵשׁ בּוֹ כְּמָה 'צְרוּפֵי-אוֹתִיּוֹת' שְׁבוּ נִבְרָא זֶה הַדְּבַר.

זֶה (בַּמִּדְבָּר יד, יז): "וְעֵתָה יִגְדַל נָא כַח ה' בְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְאֹמֹר". "לְאֹמֹר, דָּא גְלוּי עֲרִיּוֹת" (סְנֵה־רִין נו:), הִינְנוּ בְּחִינַת הַמְּדוּרָה שֶׁל תְּאוֹת-נְאוּף' שֶׁל הַשְּׁבָעִים אֲמוֹת, 'שְׁבָעִים לְשׁוֹן, שֶׁנִּתְבַּטַּל עַל-יַדֵּי הַדְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ.

וזהו: "כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר" - הִינּוּ כְּפִי הַדְּבֹר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שְׁעַל-יָדוֹ נֶאֱסַר עֲרִיזוֹת וְנִתְבַטַּל 'תְּאוֹת-נְאוּף' [שְׁהֲרַע הַכּוֹלֵל שֶׁל 'תְּאוֹת-נְאוּף' שֶׁכֵּל הַשְּׂבָעִים-לְשׁוֹן כְּלוּלִין בוֹ, נוֹפֵל וְנִתְבַטַּל עַל-יְדֵי לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ] - כְּמוֹ-כֵן "יִגְדַל בַּח ה'".

כִּי כְּפִי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁמְשַׁלֵּם אֶת הַדְּבֹר שֶׁל לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בַחֲנִינָה 'שְׁבִירָה וּבְטוֹל תְּאוֹת-נְאוּף' - בֵּן נִתְגַּדַּל וְנִתְעוֹרַר "כַּח ה'" שֶׁבְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית - שֶׁהֵם הָאוֹתִיזוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבְעוֹלָם.

[לְקוֹטִי-עֵצוֹת, קֹדֶשׁה א: וְזֶה זֹכֵיךְ עַל-יְדֵי קֹדֶשׁת הַלְשׁוֹן וְהַדְּבֹר שֶׁמְקַדְּשִׁין אוֹתוֹ בְּדְבוּרִים קְדוּשִׁים].

"ה' אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד נָשָׂא עֵינָיו וּפָשַׁע וְנִקְחָה לֹא יִנְקָה פֶקֶד עֵינָיו אֲבוֹת עַל בְּנֵים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים" (בַּמִּדְבָּר יד, יח)

"אֶרֶךְ אַפַּיִם" - לְצַדִּיקִים וְלְרָשָׁעִים.
(רש"י, סְנֵהֲדָרִין קִיא.)

מח.

(ח"א ח, א-ב-ג-ד)

הַנֶּה יָקָר גְּנוּחֵי וְנֶה (שְׁקוּרִין: קְרַעֲכֶץ) מֵאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי, כִּי הוּא שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹנוֹת.

כִּי עַל-יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁהוּא הַרְוַח-חַיִּים, נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ', וְהוּא גַם-כֵּן 'חַיּוֹת הָאָדָם', כִּי 'חַיּוֹת-הָאָדָם' הוּא הַנְּשִׁימָה וְכוּ'.

נִמְצָא: כִּי עֵקֶר 'חַיּוֹת כָּל הַדְּבָרִים' הוּא בַּחֲנִינָה רְוַח, וְכַשֵּׁי 'חֶסְרוֹן' בְּאִיזָה דְבָר, עֵקֶר הַחֶסְרוֹן, הוּא בַּחֲנִינָה הַרְוַח-חַיִּים שֶׁל אוֹתוֹ הַדְּבָר, לְאֲשֶׁר הַרְוַח הוּא הַמְקִיִּם הַדְּבָר - וְהָאֲנָחָה הוּא 'אֲרִיכַת-הַנְּשִׁימָה'.

וְהוּא בַּחֲנִינָה (שְׁמוֹת לז, ו): "אֶרֶךְ אַפַּיִם" - דְּהִינּוּ (תְּרַגּוּם-יִזְנַתָּן שָׁם; יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"א): "מֵאֲרִיךְ רְוַחָה".

וְעַל-כֵּן כְּשִׁמְתָאֲנַח עַל הַחֶסְרוֹן וּמֵאֲרִיךְ רְוַחָה, מִמְּשִׁיךְ 'רְוַח-חַיִּים' לְהַחֶסְרוֹן - כִּי עֵקֶר הַחֶסְרוֹן הוּא 'הַסְתַּלְקוֹת הַרְוַח-חַיִּים, וְעַל-יְדֵי הָאֲנָחָה' מְשַׁלֵּם הַחֶסְרוֹן.

אֵךְ מֵאִין מְקַבְּלִין הַרְוַח-חַיִּים?! - מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב שְׁבַדוֹר וְכוּ'!

כִּי עֵקֶר 'רְוַח-חַיִּים' הוּא בְּהַתּוֹרָה, וְהַצַּדִּיקִים דְּבָקִים בְּתוֹרָה, וְכַשֵּׁהוּא מְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק וְהָרַב שְׁבַדוֹר - אִזּוֹ כַּשֵּׁהוּא מֵתְאֲנַח וּמֵאֲרִיךְ רְוַחָה, מִמְּשִׁיךְ מִמְּנוֹ 'רְוַח-חַיִּים'.

אֵךְ רְשָׁעִים "הַדּוֹבְרִים עַל צַדִּיק עֵתָק בְּגִאוּה וּבִזּוּ" (תְּהִלִּים לא, יט) - מֵאִין מְקַבְּלִין הֵם הַרְוַח לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן?! -

אֵךְ יֵשׁ רַב דְּקַלְפָּה, בַּחֲנִינָה 'עֲשׂו', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית לג, ט): "יֵשׁ לִי רַב". בַּחֲנִינָה "אֵלּוּפֵי עֲשׂו" (שָׁם לו, מ), וְתַרְגּוּמוֹ: "רַבְרַבִּי עֲשׂו". וּמֵהֶם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים הַרְוַח, וְהוּא בַּחֲנִינָה רְוַח-הַטְּמָאָה וְכוּ'.

וְזֶהוּ בַּחֲנִינָה: "אֶרֶךְ אַפַּיִם לְרָשָׁעִים" וְכוּ' (עֲרוּבִין כב, יומָא סט: סְנֵהֲדָרִין קִיא: יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"א).

אֵךְ הַדְּבוּק בְּצַדִּיקִים - מְקַבֵּל הַרְוַח-חַיִּים, שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹן, מֵהַצַּדִּיק וְהָרַב דְּקֹדֶשׁה וְכוּ'.

מט.

(ח"א עב)

גַּם לְמַעַלָּה כְּבִיכּוֹל אֲצִלוּ יְתַבְרַךְ, מְצִינּוּ בַּחֲנִינָה 'צַר-הָרַע', כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַז"ל

(בראשית-רבה יב; רש"י בראשית א, א): "בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת-הדין" - שזה בחינת 'יצר-הרע', ואחר-כך כביכול שבר ה'יצר-הרע, 'ושתף מדת רחמים' וכו'.

ומזה הפח נשתלשל ונמשך פח למטה לשבר ה'יצר-הרע' - כי לולא זאת לא היה פח לשבר ה'יצר-הרע'.

וכן מבאר לשון זה בגמרא (יומא סט:): "זו היא גבורת גבורתו שפובש את יצרו, שנותן ארך אפים לרשעים".

נמצא: שמה שהשם-יתברך פובש מדת-הדין ומאריך אפו - הוא בחינת 'שבירת ה'יצר-הרע' אצלו יתברך. ועין ב'זהר' בכמה מקומות: שבחינת 'מדת-הדין' הוא 'שרש בחינת ה'יצר-הרע'.

שאר עניני י"ג מדות של רחמים - נמצאים באריכות בפרשת פי תשא -

"סלח נא לעון העם הזה בגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה" (במדבר יד, ט)

ג.

(ח"ב ז, גיא)

עקר הרחמנות הוא: פשישראל עם קדוש" (דברים ז, ו; יד, ב; יד, כא; כו, יט), נופלין חסוֹשֵׁלוֹם בעוונות רחמנא-לצלן.

וזהו משאוי כבד מאד, שאי-אפשר לשא כלל - פי הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין שייך להם כלל כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל דקותם ורוחניותם. וזהו עקר הרחמנות, להוציאם מהמשאוי הכבד של עוונות.

ועל-כן משה רבנו עליו-השלוֹם, בכל-עת שנפלו ישראל באיזה עוון, היה מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם, כגון ב'מרגלים' וכיוצא. כי ידע: שלפי קדשת ישראל ודקותם, הם רחוקים מעוון, ואי-אפשר להם לשא כלל המשא הכבד של עוון.

ובזמן שבית-המקדש היה קים, היינו נקיים מעוונות - פי "תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה, ותמיד של בין-הערבים היה מכפר על עברות של יום" (רש"י ישעיה א, כא).

כי ישראל "עם קדוש", לפי גדל רוחניותם ודקותם וכו', צריכין את הבית-המקדש שיכפר בכל-יום. ומעת שחרב, אין מי שיכפר בעדנו.

וזה בחינת 'חנפה!' - פי כל אחד ואחד, כפי מה שזוכה לפעל בקשתו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" - כן יש לו 'חנפה'!

כי משה רבנו בקש (במדבר יד, ט): "סלח נא לעון העם הזה" - על חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, כמו שאמרו רז"ל (תענית כט. סוטה לה): "אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות".

כי "אותו הלילה" (במדבר יד, א - ויבכו העם בלילה ההוא) ליל תשעה-באב היה שבו נחרב הבית-המקדש - ומשה רבנו בקש על-זה: "סלח נא", כי בזה החטא והפגם תלויים כל העוונות, פי על-ידי-זה נחרב הבית-המקדש.

וכשזכה לפעל בקשתו - מזה נעשה בחינת 'חנפת הבית', בחינת 'חנפה', הפך 'חרבן הבית'.

וְכֵן כָּל־אֶחָד כְּפִי מָה שִׁזְכָּה לַפֶּעַל בַּקֶּשֶׁת
 "סֶלַח נָא" בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, שְׁעַל־יַד־
 זֶה נִתְתַּקֵּן פָּנִים 'חֶרֶבֶן הַבַּיִת' - כְּמוֹ כֵן נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת 'חֲנֻפֵּת הַבַּיִת', בְּחִינַת 'חֲנֻפֵּה'.

וְעַל־כֵּן רָמַז מֹשֶׁה רַבְּנוּ צְרוּף 'חֲנוּפֵ"ה',
 בַּפְּסוּק: "סֶלַח נָא" - כִּי "סֶלַח
 נָא לְעֵינֵי הָעָם הַזֶּה בְּגִדְלֵי הַסִּדֵּה וְכֹאשֶׁר
 נָשֵׂאתָה וְכוּ', הוּא רְאשֵׁי־תְבוּת: 'חֲנוּפֵ"ה',
 כִּי 'חֲנֻפֵּה' נַעֲשֶׂה עַל־יַדֵּי "סֶלַח נָא" וְכוּ'
 כַּנִּ"ל.

"וַיֹּאמֶר ה' סֶלַחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ)

נא.

(ח"א קעז)

יֵשׁ צְדִיקִים־אֲמִתִּיִּם, שְׁיֵשׁ לָהֶם כַּח
 כְּשִׁשׁוּתֵיךְ יֵיךְ לַפְּעָמִים, לְמַחֵל עֲזוֹנוֹת
 עַל־יַדֵּי־זָה.

[חֲיֵי־מוֹתֵר"ן קִיז: בַּשָּׁבַת שֶׁלִּפְנֵי חֲתֻמַּת בְּתוּ מְרִים' ז"ל,
 פְּרֻשֶׁת נַח תַּקְס"ה אָמַר רַבְּנוּ ז"ל הַתּוֹרָה הַזֶּה - וְאָמַר אָז:
 "מִי שִׁיכּוֹל לְשִׁתּוֹת, יְכוּל לְכַפֵּר עֲזוֹנוֹת". "אִז אֶגֻּשְׁעַר
 יוֹד טִיט אֶ טְרִינֵק וַיִּיךְ, קַעַן עַד מוֹחֵל עֲזוֹנוֹת זֵיךְ"]

כִּי "יֵיךְ יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת, זָכָה נַעֲשֶׂה
 רֹאשׁ" וְכוּ' (יֹמָא עו:), וְכַשְׁנַעֲשֶׂה 'רֹאשׁ',
 בְּחִינּוֹת 'מַחִיךְ' - עַל־יַדֵּי־זָה יְכוּל לְכַפֵּר
 עֲזוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשַׁלֵּי טז, יד): "וַאִישׁ חָכֵם
 יִכְפָּרְנָה".

וְזָהוּ (בַּמִּדְבָּר יד, כ): "וַיֹּאמֶר יי' סֶלַחְתִּי
 כְּדַבְּרְךָ" - רְאשֵׁי־תְבוּת: "כּוּס"י"
 (תַּחֲלִים כג, ה - "כּוּסִי רִיזָה").

"כְּדַבְּרְךָ" - דְּבַ"ר רְאשֵׁי־תְבוּת: "דְּשִׁנְתָּ
 בְּשִׁמּוֹן רֹאשֵׁי" (תַּחֲלִים שם),
 בְּחִינַת 'שְׁלֵמוֹת־הַמַּחִיךְ', בְּחִינַת 'שִׁמּוֹן' וְכוּ'.

וְזָהוּ: "סֶלַחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" - שְׁהַסְּלִיחָה
 כְּדַבְּרְךָ דִּיקָא, כְּפִי בְּחִינַת "דְּשִׁנְתָּ
 בְּשִׁמּוֹן רֹאשֵׁי" שְׁאֵתָה זֹכָה.

הֵינּוּ: כְּפִי הַמַּחִיךְ שִׁזְכָּה הַצְּדִיק הָאֲמֵת
 עַל־יַדֵּי שְׁתִּיתָ הֵינּוּ, כְּמוֹ־כֵן זֹכָה
 לְסֶלִיחוֹת־עֲזוֹנוֹת'. כִּי עֶקֶר הַסְּלִיחָה, עַל־יַדֵּי
 הַחֲכָמָה וְהַמַּחִיךְ הַקְּדוּשִׁים שְׁמֻקְבֵּל.

נב.

(ח"ב סו)

כְּשִׁנְתַּרְצָה הַקְּדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל
 בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים וְאָמַר: "סֶלַחְתִּי

כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ - עַל־פִּי רַש"י פִּי־תַשָּׂא לָג, יא;
 עֶקֶב ט, יח) - אִזִּי כְּבִיכּוֹל נִגְדֵּל "שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ
 הַמְּשַׁתָּף בְּשִׁמּוֹנוֹ" (יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית יא.).

וְעַל־כֵּן נִצְטוּוּ תַכְּף אַחַר יוֹם־הַכַּפּוּרִים
 עַל שַׁבַּת (שְׁמוֹת לה, א-ב-ג) - כִּי
 "שַׁבַּת שְׁמָא דְקַדְשָׁא־בְרִיךְ־הוּא" (זֶהַר יִתְרוֹ
 פח:;) כַּנִּ"ל.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין מְחַרַּת יוֹם־הַכַּפּוּרִים "שֵׁם
 ה'" - כִּי אַחַר הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה
 שְׁנַעֲשֶׂה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִגְדֵּל שֵׁם ה'.

"וַיִּמְלֵא כְבוֹד ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ" (בַּמִּדְבָּר יד, כא)

נג.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן לב)

יֵשׁ שְׁבָאִים עֲלֵיהֶם מַחְשְׁבוֹת עַל הָאֲמוּנָה,
 מַחְמַת שְׁלֵא נוֹלְדוּ בְּקִדְשָׁה פְּרָאוּי.
 וַיֵּשׁ שְׁהוֹסִיפוּ עַל־זָה מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים
 שְׁעָשׂוּ בְּעַצְמָם, כִּי יֵשׁ עֲבֻרוֹת שְׁמִזְזִיקִים
 וּפּוֹגְמִים אֶת הָאֲמוּנָה.

וְלָזָה צְרִיכִין בּוֹשָׁה וְלִבְנִשְׁבָּר! - שְׁמִי
 שְׁיֵשׁ לוֹ חֲקִירוֹת וּמַחְשְׁבוֹת אֵלּוֹ חֶסֶד

וְשָׁלוֹם, רְאוּי לֹו לְהַתְּבִישׁ מְאֹד: עַל אֲשֶׁר
 נוֹלַד בְּגַשְׁמִיּוֹת כְּזֶה, אוֹ שֶׁעָשָׂה מַעֲשִׂים
 כְּאֵלוֹ שֶׁבֵּא לָזֶה שִׁיבֹאוּ לוֹ מִחֲשָׁבוֹת כְּנֹגֵד
 אֲמוּנָתָנוּ הַקְּדוּשָׁה, "וּכְבוֹד ה' מָלֵא אֶת כָּל
 הָאָרֶץ" (במדבר יד, כא)!

כִּי "מָלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (ישעיהו ו, ג) -
 וְעָלְיוֹ בָּאִים מִחֲשָׁבוֹת חֲסִידֵי שְׁלוֹם,
 לְגַרְשׁוֹ וּלְעַקְרוֹ מְאֻלְקִים חַיִּים.

וְעַל-יַדֵּי 'בוֹשָׁה' וְ'לִבְנִשְׁבָּר' - מְגַרֵּשׁ
 וּמְשַׁבֵּר ה' חֲקִירוֹת' וְה' מִחֲשָׁבוֹת'
 הַנ"ל.

"וְעַבְדֵי כָּלֵב עֵקֵב הִיָּתָה רוּחַ אַחֲרַת עַמּוֹ"
 (במדבר יד, כד)

זֶה ה' רוּחַ אַחֲרַת" - הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-
 הַקְּדוֹשׁ', 'רוּחַ-נְבוּאָה' - אֶהְ-עַל-פִּי
 שֶׁעָכְשׁוּ אֵיךְ נִמְצָא 'רוּחַ-נְבוּאָה' 'רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ'
 מִמֶּשׁ - אֶהְ-עַל-פִּי-כֵן בּוֹדָאֵי יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת
 "רוּחַ אַחֲרַת" הַנִּמְשָׁךְ מִן הַקְּדוּשָׁה, מֵה
 שֶׁאֵיךְ נִמְצָא בְּשָׂר הַהֶמּוֹן, שֶׁזֶהוּ גַם-כֵּן
 בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ', אֶהְ-עַל-פִּי שֶׁאֵינִי 'רוּחַ-
 הַקְּדוֹשׁ' מִמֶּשׁ לִידַע עֲתִידוֹת.

וְעַל-יַדֵּי בְּחִינַת ה'רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ' שֶׁיֵּשׁ
 לְהַמְנַהֵיג הָאֲמִתִּי, בְּחִינַת 'רוּחַ-
 נְבוּאָה' - עַל-יַדֵּי-זֶה, כָּל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו,
 נִתְחַזַּק וְנִתְתַקֵּן אֲצֻלָּם הָאֲמוּנָה הָאֲמִתִּיּוֹת
 דְּקִדְשָׁה, וְנִתְתַקֵּן וְנִתְבָּרַר אֲצֻלוֹ בְּחִינַת
 הַמְדָּמָה.

"יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה" (במדבר יד, לד)

נה.

(ח"א נד, ו)

הַמוֹצִיא דְּבָהּ, נוֹפֵל לְבַהֲמִיּוֹת. וְעַל-כֵּן
 נִתְגַּבֵּר עָלָיו 'כַּח-הַמְדָּמָה', 'כַּח-
 הַבַּהֲמִיּוֹת'.

כִּי "מוֹצִיא דְּבָהּ הוּא כְּסִיל" (משלי י, יח) -
 וְכִשְׁה'דַּעַת' נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ - נוֹפֵל
 מ'אֲהַבַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ', ל'אֲהַבַת הַבַּהֲמִיּוֹת'.

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית מֵא, א): "וַיְהִי מִקֶּץ שְׁנָתַיִם
 יָמִים". "שְׁנָתַיִם יָמִים" - הוּא בְּחִינַת
 "מוֹצִיאֵי דְּבָהּ" (במדבר יג, לב; יד, לו), הַנֶּאֱמָר
 בָּהֶם (במדבר יד, לד): "יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה" -
 שֶׁעַל-יָדָם נִתְקַלְקַל וְנִפְגַּם בְּחִינַת 'אֲהַבַה'
 דְּקִדְשָׁה, בְּחִינַת: "וְקִמְץ הַכַּהֵן" (ויקרא ה, יב).

[קִמְצָה-קְמִיצָה' הוּא בְּחִינַת 'אֲהַבַה', עַל-יַדֵּי ה'כַּהֵן' שֶׁהוּא
 בְּחִינַת 'חֲסִיד'. (תְּפִינְיָאָהר ה. יט: ככו).]

נד.

(ח"ב ח, ח)

צָרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אַחֲרֵי מְנַהֵיג
 אֲמִתִּי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, כִּי כָּל
 מְנַהֵיג וּמְנַהֵיג יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת 'רוּחַ-נְבוּאָה'.

וְגַם עָכְשׁוּ שֶׁבִטְלָה ה'נְבוּאָה', אֶהְ-עַל-פִּי-
 כֵּן בְּהַכְרַח שִׁיחִיָּה לְהַמְנַהֵיג בְּחִינַת:
 "רוּחַ אַחֲרַת" (במדבר יד, כד), מֵה שֶׁאֵיךְ נִמְצָא
 בְּשָׂר הַהֶמּוֹן, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה זָכָה לְהִיּוֹת
 מְנַהֵיג - כִּי בְּלֹא זֶה, מִפְּנֵי מֵה יִזְכֶּה זֶה דִּיקָא
 לְהִיּוֹת מְנַהֵיג וְלֹא אַחֲר.

אֲךְ בְּאֲמִת, כָּל מְנַהֵיג וּמְנַהֵיג שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
 הַמוֹצִיא וְהַמְבִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל, בּוֹדָאֵי
 יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת "רוּחַ אַחֲרַת", בְּחִינַת (במדבר כז,
 יז-יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ, אֲשֶׁר יוֹצִיאֵם
 וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם", אֲשֶׁר מְחַמֵּת זֶה נַעֲשֶׂה הוּא
 דִּיקָא מְנַהֵיג לְיִשְׂרָאֵל.

וְזֶה: "מִקֵּץ" - בְּחִינַת 'פְּגַם הַקָּמ"ץ'. "וּפְרַעַה חֵלֶם" - הֵינּוּ הַפְּחַד־הַמְדַמָּה וְכוּ'.

"בַּמִּדְבָּר הִזָּה יִתְמָוּ וְשֵׁם יִמְתּוּ" (בַּמִּדְבָּר יֵד, לַה)
- עֲנִיִן מְתֵי מִדְבָּר -

נו.

(ח"א ח, ח)

"תָּא וְאַחֲוֵי לָךְ מֵתֵי מִדְבָּר, אֲזֻלִּי וְחַזִּיתִינָהוּ, וְדָמוּ כְּמֵאן דְּמַבְסָמוּ" (בְּבֵא־בְתָרָא עג:). [בֵּא וְאַרְאֶה לָךְ אֶת הַיְהוּדִים שְׂמֵתוּ בַּמִּדְבָּר, הִלְכְּתִי וְרֵאִיתִים, וְהָיוּ פְּנִיָהֶם צְהוּבוֹת פְּשִׁתוּיֵי יַיִן].

הֵינּוּ: שֶׁהָרְאָה לוֹ הַרְשָׁעִים שְׂאִינָם דְּבָקִים בְּצַדִּיקִים, וְהֵם נִקְרְאוּ "מֵתֵי מִדְבָּר". כִּי "מִדְבָּר לֹא הִיְתָה רוּחַ צְפוֹנִית מְנַשְּׁבֶת בוֹ" (יְבָמוֹת עב:), הֵינּוּ: בְּחִינַת 'רוּחַ-הַחַיִּים דְּקַדְשָׁה', בְּחִינַת "רוּחַ צְפוֹנִית שֶׁהִיְתָה מְנַשְּׁבֶת בְּפִנּוֹן שֶׁל דָּוִד" (בְּרֵכּוֹת ג:). כִּנ"ל.

וְהַרְשָׁעִים הִלְכוּ שְׂאִינָם דְּבָקִים בְּצַדִּיקִים, וְאֵין לָהֶם הַרוּחַ-דְּקַדְשָׁה, וְהֵם "בְּחַיִּיָהֶם קְרוּאִים מֵתִים" (שם יח:), וְהָרְאָה לוֹ מֵהִיכָן מִגִּיעַ לָהֶם 'שְׁלֵמוֹת הַחֶסֶד'.

וְזֶהוּ שֶׁהָרְאָה לוֹ: "דִּהּוּ דָמוֹ בְּמַבְסָמִי", פֶּרֶשׁ רַבֵּנוּ שְׂמוּאֵל: "בְּשִׁתּוּיֵי יַיִן" - בְּחִינַת "עֲשׂוּ אֲדָמוּנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה), שֶׁהוּא הַרְבֵּב־דְּקַלְפָּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים הַרוּחַ-חַיִּים שֶׁלָּהֶם לְהַשְׁלִים הַחֶסֶד.

מִצְוֹת נְסָכִים' (בַּמִּדְבָּר טו, א-טז)

נז.

(ח"א מא)

"הַרוּצָה לְנִסְף יַיִן עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, יִמְלֵא גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי-חֲכָמִים" (יֻמָּא עא:).

"לְנִסְף" - הֵינּוּ מְלוּכָה וּמְשֻׁלָּה. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תַּהֲלִים ב, ו): "וְאַנִּי נִסְכְּתִי מִלְּפָי" וְכוּ'.

"יַיִן" - זֶה בְּחִינַת 'בִּינָה', שְׂרֵשׁ הַבְּכוּרָה, "יַיִן הַמְּשֻׁמַּח" (בְּרֵכּוֹת לה. יֻמָּא עו: סְנַחֲדְרִין ע. לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"א יב, ד; ח"א מא). "מְזֻבָּח" - זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים'. "תַּלְמִידֵי חֲכָמִים" - הֵם בְּחִינַת 'נֶצַח הַזֶּדֶד'.

וְזֶהוּ פֶּרוּשׁוֹ: הַרוּצָה לְהַמְלִיךְ וּלְהַמְשִׁיל וּלְהַמְתִּיק הַדִּינִים עַל-יַדֵּי שְׂרָשָׁם, שֶׁהוּא "יַיִן הַמְּשֻׁמַּח" - מֵהַ יַעֲשֶׂה? - עֲצָה טוֹבָה עַל-זֶה: "יִמְלֵא גְרוֹנָם" - עַל-יַדֵּי 'דְּקוּדִיּוֹ, אוֹ עַל-יַדֵּי 'פְּדִיּוֹן' (עֵין בְּפָנִים).

נח.

(ח"א מט, בסוף)

"הַרוּצָה שֶׁיִּנְסַף יַיִן עַל-גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, יִמְלֵא גְרוֹנָם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים יַיִן" (יֻמָּא עא:).

כִּי עֶפְרַיִם הָאֱלֻקוֹת הוּא בְּלֵב, הֵינּוּ הַחֲכָמָה-שֶׁבְּלֵב. כִּי קִדְּם הַבְּרִיאָה הָיָה אֹרֶךְ הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא אֵין-סוּף. נִמְצָא בְּשֶׁהֵלֵב בְּבְחִינַת (תַּהֲלִים קט, כב): "וּלְבִי חָלַל בְּקַרְבִּי", הוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'. וְלִהְפֹךְ בְּשֶׁהֵלֵב אָטוּם בְּבְחִינַת "עֶרְלַת לֵב" (דְּבָרִים י, טז), הוּא מְקַלְקֵל אֶת הַבְּרִיאָה.

וְעַל-כֵּן הַצַּדִּיק שֶׁלְבוֹ פְּתוּחַ בְּחֲכָמָה, עַל-יַדֵּי זֶה יוּכַל לְחַדֵּשׁ מַעֲשֵׂה

בְּרֵאשִׁית, וְלַעֲשׂוֹת נִסִּים וּנְפִלְאוֹת בְּעוֹלָם. כִּי לֵב הַצַּדִּיק הַנּוֹלֵךְ, הוּא בְּחִינַת 'בְּרִיאַת הָעוֹלָם' בְּנ"ל.

זֶה פְּרוֹשׁ מֵה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (סְפָה מֵט.): "חֲמוּקֵי יִרְכִיף בְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן" (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ז, ב), אֵלוֹ הַשִּׁיתִין שְׁמַנְקֵבִין וּמְחַלְלִים עַד הַתְּהוֹם" - הֵינּוּ בְּחִינּוֹת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" (תְּהִלִּים קט, כב), כִּי "תְּהוֹם דָּא לְבָא" (זֵהרָה, וְזֵה (סְפָה שָׁם): "חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן, מַעֲשֵׂי יְדֵי אָמְנוֹתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא".

הֵינּוּ: שְׁבִחֵינּוֹת "חֲלָאִים", הֵינּוּ "שְׁמַחְלָלִין עַד הַתְּהוֹם", בְּחִינּוֹת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", זֶה בְּחִינַת 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'.

כִּי בְּחִינּוֹת "וְלִבִּי חָלַל", "חֲלָאִים שְׁמַחְלָלִין", הוּא מִמֶּשׁ "מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמְנוֹתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא", כִּי זֶה הוּא 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם'.

וְזֵהוּ: "הַרוּצָה לְנֶסֶף יִין וְכוּ', יִמְלֵא גְרוֹנָם" וְכוּ'. כִּי "גְרוֹנָם" - הוּא בְּחִינַת "שִׁיתִין שְׁמַחְלָלִין עַד הַתְּהוֹם", הֵם 'קָנָה וְלָבֵא'. וְעַל־יְדֵי הַיִּין נִפְתָּח 'חֲלַל הַלֵּב, בְּבְחִינַת: "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", כִּי "חֲמָרָא וְרִיחָנִי פִקְחִין" (סְנִיחֵדְרִין ע.).

וְעַל־כֵּן: "כָּל הַמְּמַלֵּא גְרוֹנָם וְכוּ', כָּאֵלוֹ מְנַסֵּף יִין" עַל־גַּבֵּי הַשִּׁיתִין שְׁמַנְקֵבִין וּמְחַלְלִין עַד הַתְּהוֹם".

נט.

(סְפָרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ד' מְמַלְךְ שְׁגֹזֵר שְׁמֵד')
"וְאֲנִי נִסְכְּתִי מִלְּבִי עַל צִיּוֹן הַר קְדֹשִׁי" (תְּהִלִּים ב, ו). אֲפָשֶׁר הֶרְמַז בְּזֵה: כִּי הַדְּמוּת אָדָם שֶׁהָעֵמִיד הַמְּלָךְ עַל הַר גְּבוּהָה, "אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה" (קַהֲלַת ז, יד), כִּי הוּא כְּנֶגֶד

הַמְּלָךְ עַל צִיּוֹן הַר הַקְּדוֹשׁ, כִּי שָׁם כְּלוּלִים כָּל חֲלָקֵי עוֹלָם וְכוּ', וְזֵהוּ: "הַר".

"נִסְכְּתִי" - לְשׁוֹן "נֶסֶף וַיִּצַק" (בְּרֵאשִׁית לָה, יד).

ס.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגִבּוֹת חוּבוֹ וְהִרְשָׁאָה ה, לַד־לַח)

עַל־כֵּן נִסְמַךְ 'פְּרִשַׁת נִסְכִּים' אַחֵר 'פְּרִשַׁת הַמְּרַגְלִים' - לְהַזְרוֹת: כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִגְמַר אֵת שְׁלוֹ בְּחֶסֶדּוֹ.

כִּי אֶהְיֶה־עַל־פִּי שְׁפָגְמוֹ הַמְּרַגְלִים בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כָּל־כֶּף, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה "גְּרַמּוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת" (תַּעֲנִית כֵּט.), בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שֵׁנִי - אֶהְיֶה־עַל־פִּי־כֵן "אֵתָה מְרוֹם לְעוֹלָם ה'" (תְּהִלִּים צב, ט), כִּי סוּף־כָּל־סוּף יַעֲלֶה הַכֹּל, אֲפָלוּ מִ'תְּהוֹם־תְּחִתִּיּוֹת', שְׁעַל־זֶה מְרַמֵּז 'פְּרִשַׁת נִסְכִּים'.

כִּי הַנִּסְכִּים מְרַמְזִים בְּיוֹתֵר, עַל גְּדֹל כַּח קְדֻשַׁת הַצַּדִּיקִי־אֲמֵת, שְׁעוֹסְקִים בְּבִגְדֵי הַמְּשָׁכָן וְהַבֵּית־הַמְּקֹדֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵם עוֹלִין לְבְּחִינַת מְקוֹמוֹ־שֶׁל־עוֹלָם'.

שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵם מְכַפְּרִין עוֹזְנוֹת, וּמַעֲלִין כָּל אֶחָד מִמְּקוֹמוֹ הַנְּשָׁמִי לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת כָּל הַקְּרִבָּנוֹת שֶׁהֵיוּ בְּבֵית־הַמְּקֹדֵשׁ וְכוּ'.

אֲבָל רַחֲמֵי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וַחֲסָדָיו גְּדוֹלִים וְעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד עַד אֵין חֶקֶר, וְצוּהָ בְּרַחֲמָיו "לְנֶסֶף נִסְכִּים לְתוֹךְ הַשִּׁיתִין, שְׁמַחְלָלִין וַיּוֹרְדִין עַד הַתְּהוֹם" (סְפָה מֵט.) - שְׁבִשְׁעַת הַקְּרִבָּנוֹת מְנַסְכִּים נִסְכִּים שְׁיוֹרְדִים עַד הַתְּהוֹם.

כי יש נפשות שנפלו בעוונותיהם הגדולים והרבים מאד עד ה'תהום-תחתיות' ממש וכו', וגם משם צריכין להעלות הנפשות.

"והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה וגו'; ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה וגו'"
(במדבר טו, יט"ב) - מצות חלה

"ראשית עריסותיכם חלה תרימו" וגו' - פקודת דא: להפריש חלה לכהן. חל"ה - הכי חושבניה: מ"ג ביצים וחומש ביצה, חד מחמט. ואית חומט חד מן חמטין, דאיהו ו'. ודא סימן מג"ו, דאיהו מ'יבא"ל ג'בריא"ל נ'וריא"ל.

חלה - שכינתא. דבאתר דאלין מלאכין תמן, אבהן תמן. ובאתרא דאבהן תמן, שכינתא תמן. ובה "ויחל", בה צלינא, הדא הוא דכתיב: "ויחל משה את פני ה' אלקיו" (שמות לב, יא), "ה' אלקים אתה החלות להראות את עבודך" (דברים ג, נד). ובה חלה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות לרשעים, דהוו מקבלים אגרייהו בהאי עלמא.

דמסטרך דימינא, דתמן י' דאיהו חכמה, שרודא דשקמא דידו"ד, דאיהו אחזי זכותא על בנהא מימינא, דתמן רמ"ח פקודין דעשה. מסטרך דאת ה' בתרא, דאיהו לטמאלא דגבורה, דתמן לא תעשה, דאינון ט"ס"ה, דתמן נדונין רשעים גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם ידו"ד, הוה"י. ואוליפנא מהמן הרשע: (אסתר ה, יג): "וכל זה איננו שונה לי". (זהר שלח קעד).

והוא בחינת ירשת ארץ ישראל, כי זאת המצוה נצטוו שיעשו תכה, כמו שכתוב (במדבר טו): "והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה, מראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו, יט"ב). כי "באתר דאבהן תמן, שכינתא תמן", דהיא בחינת חלה, היא ארץ ישראל.

ועל-ידי בחינת ארץ-ישראל - לא די שנצול מרע-עין של רשעים, אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו.

ועד עכשו עברו "משפיות לבם" (תהלים עג, ז), שהשיגו יותר ממה שהתאוו. ועכשו על-ידי "ויחל", על-ידי "חלה זכות אבות", על-ידי חלה תרומה, על-ידי ארץ-ישראל - נעשה לבם "תוחלת ממשכה מחלת לב" (משלי יג, יב).

"ואם נפש אחת תחטא בשגגה וגו'. וכפר הכהן על הנפש השגגת בחטאה בשגגה"
(במדבר טו, כז)

טב.

(ח"א יט, בסוף)

ה'שוגג' - יש בו טוב ורע, שהמעשה הוא רע, וכוונתו טוב, בחינת תרגום, בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט), שפערב טוב ורע.

ולמעלות ה'טוב' מן ה'תרגום' - הוא על-ידי 'תקון השגגות', שצריך לתקן כל מה שחטא בשוגג.

סא.

(ח"א נה, ח)

על-ידי תפלה בתקונו, מתנוצץ אור זכות אבות, בבחינת: "חלה זכות אבות" (זהר שלח קעד). כי "חלה זכות אבות", על-ידי "ויחל משה" (שמות לב, יא), בחינת 'תפלה'. "ובאתר דאבות תמן, שכינתא תמן" (זהר שם), שהיא בחינת חלה, שהיא "גם זאת" (ויקרא כו, מד). כי 'צ"ס' בחינת חלה, שהיא "שעור מ"ג ביצים" (זהר שם).

סג.

(חיי-מוהר"ן דשו)

אמר: מה אתם יכולים לעשות תשובה, וכי מספיקים ימיכם וכחכם כלכם לתקן פגם אחד ממה שקלקלתם.

רק אני עושה תשובה בשבילכם, ויש לאלידי לתקן הכל, כל מה שקלקלתם עד הנה, רק העקר מעתה לא תעשו עוד.

ואפלו מהיום והלאה איני מקפיד על השגנות שתעברו חסו שלום

[ג"ב. מרמז בפסוק הנ"ל בפרשתן: "וכפר הכהן על הנפש השגנת בחטאה בשגגה".]

רק העקר: שעל-כל-פנים תשמרו עצמכם ממציד. ועוד דבר מזה הרבה.

"והיה אם מעיני העדה" (במדבר טו, כד)

סד.

(ח"א צד)

ה'עין' הוא **ה'חכמה'**, כי **ה'חכמי העדה'** נקראים **"עיני העדה"** (במדבר טו, כד - עין בבא-בתרא ד.). וכשיש לו עין כזה, כשסתכל בדבר מהעולם, בודאי נתעליו הניצוצות.

סה.

(ח"ב סז)

בשביל-זה נקראים הצדיקים "עיני העדה" (במדבר טו, כד - עין בבא-בתרא ד.), כי על-ידם נפתחין העינים.

שכל מי שמתקרב ונכלל בזה החן-האמת של הצדיק-האמת, נפתחין עיניו, ורואה ומסתכל על-עצמו, איך הוא אויז

בכל המדות שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק, וגם יכול לראות ולהסתכל בגדלת השם ולהסתכל בעולם.

ואזי יש להעולם 'בעל-הבית' שהוא משגיח על העולם וכו'.

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם לדורתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת" (במדבר טו, לח)
- מצות 'ציצית' -

סו.

(ח"א ז, ד"ה)

על-ידי 'מצות ציצית', שהוא בחינת 'עינים' - האדם נצול מ'עצת הנחש', מ'נשואין של רשע', מבחינת 'נאוף'.

כי 'ציצית' שמירה ל'נאוף' - כמובא בתקונים (לז: - על בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם" - זה בחינת 'ציצית'. וערות אביהם לא ראו' - כי ציצית מכסה על עריון. אבל 'חם' דהוא יצר-הרע דמחפם גופה דבר-נש בעברה - הוא 'ארור', כמו שכתוב (שם שם, כה): 'ארור כנען, כמו שכתוב (שם ג, יד): 'ארור אתה מכל הבהמה'."

וה'שמלה, הינו 'ציצית' - הוא שמירה מ'עצת הנחש', מ'זהמת-הנחש'. ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא "כלה זרע אמת" (ירמיה ב, כא).

וזה פרוש (בבא-בתרא עד.): "אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקימו פי חמרי חורתא" [הלכתי וראיתי שמסובבים אותו 'עקרבים', וגובהם הוא כחמורים לבנים] - זה בחינת 'ציצית', שהוא שמירה מ'עצת הנחש', מ'נאוף.

כמו שאמרו חז"ל (מנחות מג): "איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת. משל לאחד שצוה להביא לו 'חותם של זהב' הינו 'תכלת', ו'חותם של טיט' הינו 'לבן'". וזה: 'חמרי' - לשון 'חמר וטיט'. 'חורא' - הינו 'לבן', כי עכשו זה עקר הציצית.

"ושמעתי בתקול שאומרת, אזי לי שנשבתי" (בבא בתרא שם), פירש רשב"ם: "על הגלות".

הינו: על-ידי 'ציצית' יכולין לבוא לעצת צדיקים, לבחינת 'אמת'. ועל-ידי 'אמת' באים ל'אמונה'. ועל-ידי 'אמונה' בא 'הגאולה'.

וזה ששמע חרטת השם-יתברך על הגלות - כי ה'ציצית' שהם "חמרי חורא" - גרם כל-זה.

וזהו (רות ג, ט): "ופרשת כנפך על אמתך" - כי 'ציצית דקדשה' שהם "כנפי מצוה" (תקוני-זהר כה: כו.) - הוא 'שמירת-הברית', והוא בחינת 'זיווג-דקדשה'.

[לקוטי-עצות, ברית ה: צריכין לזהר מאד במצות ציצית, ולכון בשעת עטיפת הציצית הקדושים ובברכתן: א) שיזכה על-ידי-זה ל'שמירת-הברית'. ב) ולעצות טובות ואמתיות. ג) ועל-ידי-זה יזכה ל'אמונה'. ד) ול'ארץ-ישראל'. ה) ולקרב את הגאולה. ו) ויזכה לתפלה. ז) ולעשות נסים ומופתים בעולם. ח) ויזכה ל'פרנסה' - כי עקר ה'פרנסה' תלוי ב'תקון-הברית'. ט) ועל-ידי-זה יזכה להבין בכל מקום שילמד, ויתגלו לו כל החכמות כשלהן-ערוך].

[לקוטי-עצות, ציצית א: 'ציצית' - א) שמירה ל'נאוף'. ב) ועל-ידי-זה נצולין מעצות הנחש, שהם דברי עצות רעות של הרחוקים מעבודת-השם, שהם מונעים הרבה מלהתקרב אל האמת, וזוכין לקבל 'עצות הצדיקים' והנלוים אליהם, שהם בחינת 'תקון-הברית'. ג) ועל-ידי-זה זוכין לאמת. ד) ואמונה. ה) ותפלה. ו) וארץ-ישראל. ז) ונסים. ח) ועל-ידי-זה תבוא הגאולה מהרה. ט) ויזכה ל'פרנסה'. י) ולהבין היטב בכל מקום שילמד.

עלינו צריכין לזהר מאד ב'מצות ציצית', ולכון בשעת עטיפת הציצית הקדושים ובברכתן: "שיזכה לכל-זה, על-ידי המצוה הקדושה הזאת!".

[לקוטי-עצות, עינים ב: עקר ה'נאוף' תלוי ב'עינים'. ועל-ידי שנוהרין ב'מצות ציצית' שהוא בחינת 'עינים', על-ידי-זה ממשיכין תקון ושמירה לזה].

סז.

(ח"א ז, בסוף; ספר-המדות, סגלה ח"ב יא)

סגלה לחולה: להסתכל על הציצית.

והסוד בפסוק (בראשית מח, ב): "הנה בנה יוסף בא אליך" - כי כל אלו התבות מרמזין על הציצית, דהינו מנין החוטין והחליות והקשרים, כמבאר ב'פרי-עץ-חיים' (שער הציצית פ"ד, בהג"ה).

וזהו: "הנה בנה יוסף בא אליך" - דהינו בחינת 'ציצית', בחינת 'שמירת-הברית' (עין שם באות ה) - על-ידי-זה (בראשית שם): "ויתחזק ישראל".

[פרי-עץ-חיים שם: הנה ה'ציצית' צריך שיהא בה: - חליות, קשרים, כריכות, וסימנם: 'חק-ד'. עם ח"י חליות, עם הקשרים, וד' כנפות - גימטריא 'כנ"ף'.

כי כל 'כנף' י"ג חליות, וחמשה 'קשרים' - הרי ח"י. וזה סוד 'כנ"ף' - רצה-לומר: כמנין 'כנ"ף' יש בין הכל. וזהו דרך כלל.

אבל דרך פרט: בכל 'כנף', ט"ל כריכות. ד' פעמים ט"ל כריכות, הם קנ"ו, כמספר 'יוס"ף'. וס' גודלים יש בכל הכנפות - כי ג' קשר אגודל בכל כנף, וי"ב גודלים בכל ציצית, שלישי גדיל, וב' שלישי ענף, הרי ט"ו בכל כנף, וד' פעמים ט"ו הם ס'.

וזה סוד (בראשית מח, ב): "הנה בנה יוסף בא אליך" - כמנין 'הג"ה' - גודלים. וכמנין 'בנ"ף' - חליות וקשרים, ו'יוס"ף' - חשבון כל (במצת-שמונים קתב: הרי ב"ן חליות וכ' קשרים בכל הכנפות, הרי כמנין 'בנ"ף') הכריכות יחד, ט"ל בכל כנף, והחוטין הם ל"ב והם שזורין, הרי ס"ד, כמנין: "בא אליך". והכל רמז ל'יעקב'. (עיר-שם עוד).]

סח.

(ח"א, ח-ט)

אַרְבַּע צִיצִית - הם בחינת ה'רוח-חיים', כמו שכתוב (יחזקאל לו, ט): **"מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי הָרוּחַ"**.

שְׁעַל-יְדֵי-זָה מִכְנִיעִין ה'רוח-סְעָרָה, ה'רוח' של ה'מתנגדים' החולקים על ה'צדיקים-אמתיים', ש'ממשיכין אריכת הרוח שלהם מה'רב דקלפה', בחינת: **"עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעַר"** (בראשית כז, יא).

וְעַל-כֵּן צִיצִית הוא לשון 'שער', כמו שכתוב (שם ח, ג): **"וַיִּקְחֵנִי בְּצִיצֵת רֵאשִׁי"** - כי על-ידם נכנע **"עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעַר"**, בחינת 'רוח-סְעָרָה'.

וְזֶה בְּחִינַת טְלִית לָבָן, שְׁנַתְעִטָּה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא וְסִדָּר שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת (ראש-השנה יז: וּבְמִהְרָשָׁא) - כי ה'שֹׁלֶש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת' הן בחינות ה'רוח-חיים דקדשה' (עין בפנים).

וְזֶהוּ בְּחִינַת טְלִית, שֶׁהוּא אַרְבַּע כְּנָפוֹת, בְּחִינּוֹת: **"הָרוּחַ מֵאַרְבַּע רוּחוֹת"**, כנ"ל.

וְהֵינּוּ: טְלִית לָבָן - הַפֶּךָ בְּחִינּוֹת רֹחַ דְּקַלְפָּה, בְּחִינַת עֲשׂוּ, שֶׁהוּא **"אֲדַמּוּנִי כְּלוּ בְּאֲדַרְתַּ שְׁעַר"** (בראשית כה, כה), וּפְרַשׁ רֵשִׁי: **"כְּטְלִית"** - בְּחִינַת טְלִית דְּקַלְפָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת טְלִית אָדוּם, שֶׁמֶשֶׁם נִמְשָׁךְ הָרוּחַ שֶׁל הָרִשְׁעִים.

וְעַל-יְדֵי טְלִית דְּקַדְשָׁה, בְּחִינַת טְלִית לָבָן, מִכְנִיעִין אוֹתוֹ - כי מֶשֶׁם נִמְשָׁךְ הָרוּחַ-חַיִּים דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת **"שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים"**, כנ"ל.

וְעַל-כֵּן נִתְעַטָּף הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא בְּטְלִית לָבָן דִּיקָא וְכו' - כי על-ידי טְלִית דְּקַדְשָׁה, בְּחִינּוֹת 'מְקִיף', בְּחִינַת ה'רוח-חיים', בְּחִינּוֹת (קהלת א, ו): **"סוּבַב סַבַּב הוֹלֵךְ הָרוּחַ"** - נִכְנַע טְלִית דְּקַלְפָּה, בְּחִינַת ה'רוח דקלפה'.

וְזֶהוּ (איוב לח, יג): **"לֹאֲחֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וַיִּנְעֲרוּ רִשְׁעִים מִמֶּנָּה"** - כי על-ידי ה'ארבע כנפות', בְּחִינַת ה'רוח-חיים דקדשה', בְּחִינַת ה'ארבע ראשים' (עין שם בהתורה) - על-ידם **"וַיִּנְעֲרוּ רִשְׁעִים"**, בְּחִינַת (תהלים קמז, ו): **"מִשְׁפִּיל רִשְׁעִים עַדִּי אָרֶץ וְכו'."**

וַיִּנְיֶקֶת הַבּוֹגְדִים וְהָרִשְׁעִים - הוא מבחינת פְּגָם הַבּוֹגְדִים, דְּהֵינּוּ פְּגָם הַצִּיצִית, שֶׁהֵם בְּכַנְפֵי הַבּוֹגֵד, דְּהֵינּוּ: מִפְּגָם הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, שֶׁאַחֲזִיזֵתָן וְשָׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן הוא בחינת **"אַרְבַּע צִיצִית"**.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בבא-בבא עג:): **"פִּסְקֵי הָדָא קַרְנָא דִּתְכַלְתָּא דְּחַד מְנִיְהוּ"** [תתכתי את כנף הטלית שהיה בה תכלת, של אחד מהם].

הֵינּוּ: שְׁפָסֵק אַחַת מִן ה'צִיצִית' שְׁלָהֶם, שֶׁזֶה בְּחִינַת מַה שְׁפָסֵק וְשִׁבַּר ה'מִדָּה רְעָה' מֵאַחַד מ'אַרְבַּע יְסוּדוֹת' שֶׁהַגְּבִיר וְהַמְּשִׁיךְ הָרָשָׁע עַל-עַצְמוֹ, שֶׁהוּא ה'צְנוּר' שְׁלוֹ, כִּי כָּל ה'מִדּוֹת-רְעוּת' נִמְשָׁכִין מ'אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת', שֶׁשָּׂרְשָׁם אַרְבַּע צִיצִית.

וְדִיקָא אַחַר יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁקָּבְלוּ ה'תורה' אֲשֶׁר שָׁם ה'רוח-חיים' - אַז נִתְבַּטַּל בְּחִינַת **"מִקְצֵר רוּחַ"** (שמות ו, ט). וְעַל-כֵּן נִזְכָּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפֶרֶשֶׁת 'צִיצִית' (במדבר טו, מא) - כי 'צִיצִית' בְּחִינַת ה'רוח-חיים' וְכו'.

[לקוטי-עצות, ציצית ב: 'צִיצִית' הם בחינת ה'רוח-חיים דקדשה, ועל-ידם משלימין כל ה'חסרונות' על-ידי

אָנָּהּ. וּמְכַנִּיעֵין הַרוּח־חַיִּים דְּקַלְפָּהּ, רוּח־סְעָרָה, רוּח־הַטְּמָאָה. וּמְפַרְשִׁין וּמְגַרְשִׁין הָרַע מִן הַטּוֹב מְכַל הַמַּדּוּת. וְעַל־יְדִיָּזָה מְכַנִּיעֵין הַחֹלְקִים וְהַרְשָׁעִים, וּמְשַׁפְּלִין אוֹתָם עַד־אַרְצָא].

סט.

(ח"א יד, ה)

עַל־יְדֵי שְׂמֵפְשִׁיטִין וּמְשַׁלְּיכִין מַעְלֵיהֶם "הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים" (זכריה ג, ד) - נִתְבַּטְּלִים כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסַכִּים הַמְּבַדִּילִים בֵּינָם לְבֵין הַקֹּדֶשׁ.

וְזָה (ישעיה נח, יג): "וְכַבְּדוּ", "כַּבְּדוּהוּ בְּכִסּוֹת נָקִי" (זהר יתרו צג). "כִּסּוֹת נָקִי" - הֵינּוּ: לְהַשְׁלִיךְ "הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים", כִּי זֶה עֵקֶר 'כְּבוֹד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ'.

וְזָה שְׂמוּבָא בְּזַהַר (שם): "כִּסּוֹת נָקִי, דָּא כְּנַפֵּי מִצּוּה" - הֵינּוּ 'שְׂכִינָה', "הַנִּקְרָאת 'מִצּוּה'" (תקוני־זהר כא: מט: עג. עד. ועוד).

ע.

(ח"א יח, ו-ז)

"מֵאֵי אֵיךְ לָכֵן בְּהַדִּי קַרְטְלִיתָא דְדַבִּיתָהּ דְּרַבִּי חֲנִינָא בְּרִדְוֹסָא, דְּעֵתִידָהּ לְשַׁדְיָא תְּכַלְתָּא בַּהּ לְצַדִּיקִי לְעֵלְמָא דְאַתִּי" (בבא־בבא־בבא עד:).

"לְצַדִּיקִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי" - שְׁהַצַּדִּיקִים מְשִׁיגִים הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא עֵלְמָא דְאַתִּי.

וְהַתְּכַלִּית 'נִקְרָא 'תְּכַלְתָּ' (זהר שלח קעה): - כִּי הַ"תְּכַלְתָּ מְעַרְבַּ שְׁחֹר לָבָן, וְהוּא גִּוֹן שְׁבִין שְׁחֹר וְלָבָן" (ספֶר־הַבְּרִית, ח"א מֵאֵמֶר ד, טו; וְעֵין זֶהר צו כט: פִּנְחָס רכז).

וְכַשְׁנֹתְחַבֵּר שְׁחֹר וְלָבָן, כְּמוֹ הַפְּתָב שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁחֹר עַל־גְּבֵי לָבָן - בּוֹדָאֵי תְּחַתִּיּוֹת הָאוֹת הַדְּבוּק וְקָרוֹב לְהַנְיָר שֶׁהוּא לָבָן, בְּמָקוֹם הַדְּבוּק וְהַקָּרוֹב, שֶׁם הֵם מְעַרְבִים

שְׁחֹר עִם לָבָן, בְּבַחִינַת 'תְּכַלְתָּ. וְתְּחַתִּיּוֹת הָאוֹת' הוּא 'הַסּוֹף וְהַתְּכַלִּית'.

כִּי כְּשֶׁהַסּוֹפֵר כּוֹתֵב וּמְעַמִּיד הַקֶּנֶה וְהָעֵט עִם הַדִּיו עַל הַנְּיָר - בּוֹדָאֵי הַדִּיו רְחוּק מִהַנְּיָר מְעַט, עַד שֶׁהַסּוֹפֵר מְעַמִּיק הָעֵט עִם הַדִּיו בְּתוֹךְ עֵמֶק הַנְּיָר, וְאִז גִּדְבַק שְׁחֹרוֹת הַדִּיו בְּעֵמֶק בְּקָרוֹב גְּדוֹל.

נִמְצָא: שֶׁהַקָּרוֹב הוּא 'סוֹף וְתְּכַלִּית', וּבְמָקוֹם הַקָּרוֹב, שֶׁם הַנְּיָר וְהַדִּיו מְעַרְבִים בְּבַחִינַת 'תְּכַלְתָּ כַּל - כִּי כֵן הַדְּבָר: שֶׁהַתְּכַלִּית שֶׁהוּא 'סוֹף הַמַּעֲשֵׂה, הוּא בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה וְקָרוֹב לְהַמְחַשְׁבָּה, כַּל.

אֲרוּשׁ מוֹהַר־נ"ת ז"ל בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה: כִּי 'סוֹף הַמַּעֲשֵׂה הוּא בְּחִינַת 'שְׁחֹרוֹת', וְתְּחִלַּת הַמַּחְשָׁבָה הוּא בְּחִינַת 'לָבָן הַעֲלִיּוֹן, כִּידוּע. נִמְצָא: שֶׁ'סוֹף הַמַּעֲשֵׂה' שֶׁהוּא הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא 'בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה' וְקָרוֹב לְהַמְחַשְׁבָּה - הוּא בְּחִינַת 'תְּכַלְתָּ', שֶׁהוּא 'חַבּוּר שְׁחֹר וְלָבָן'. (עוֹר עוֹד בְּפָנִים בְּאַרְיִכוֹת, בְּאוֹר מֵאֵמֶר הַחֲזוֹן ל הַנ"ל).

עא.

(ח"א מט, ז-בסוף)

וְזָה בְּחִינַת 'צִיצִית', הֵינּוּ בְּחִינַת 'תְּכַלְתָּ, 'דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא" (זהר בְּרֵאשִׁית נ: נא: שְׁלַח קעה. פִּנְחָס רנז).

כִּי עַל־יְדֵי הַתְּנַלּוֹת 'מְלַכּוֹת־דְּקֹדֶשׁ' יִתְבַּטֵּל 'מְלַכּוֹת דְּסִטְרָא־אַחֲרָא'.

"אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בָּהּ, יִקְבְּלוּ חַיּוּתָם, וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בָּהּ אֲלֻקִּיכֶם' (דְּבָרִים ד, ד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּכַלְתָּ, דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא, אִף־עַל־פִּי־כּוֹ: 'חַיִּים כֹּלְכֶם הַיּוֹם'" (זהר בְּרֵאשִׁית נ:).

וְזָה בְּחִינַת 'כֹּלָה' - בְּחִינַת 'תְּכַלְתָּ, 'דְּאֶכְלִי כֹלָא וְשַׁצִּי כֹלָא', בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ל, יא; מו, כח): "כִּי אֶעֱשֶׂה 'כֹּלָה' בְּכָל הַגּוֹיִם".

וְזָה (שמואל-ב יג, לט; ועל-פי רש"י שם): **וּתְכַל** נֶפֶשׁ דָּוִד. "נֶפֶשׁ דָּוִד" - היא בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** (עין זהר שלח קעה: "תְּכַלֵּת הוא רְזַא דְדָוִד מְלָפָא"), **"דְּאֶכְלֵי כֹלָא וְשָׂצֵי כֹלָא"**.

וְזָה בְּחִינַת (בְּרֻכּוֹת ג): **"רוּחַ צְפוֹן הֵיטָה מְנַשֶּׁבֶת בְּכַנּוֹר שֶׁל דָּוִד, וְהָיָה מְנַגֵּן"**. **"רוּחַ צְפוֹן"** - זֶה בְּחִינַת דִּינִים גְּבוּרֹת, בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** - מִשָּׁם ה'נְגִינָה, בְּבְחִינַת (ישעיה כד, טז): **"מִכְנֶנֶת הָאָרֶץ זְמֵרַת שְׁמַעֲנֹו" - מִכְנֶנֶת דִּיקָא, בְּחִינַת תְּכַלֵּת'**. וְשָׁם בְּחִינַת (שמואל-ב כג, א): **"נְעִים זְמֵרֹת יִשְׂרָאֵל"**.

וְזָה בְּחִינַת ה', דְּ"לֶת עִם יו"ד. דְּ"לֶת" - זֶה בְּחִינַת דְּ"לֶת פְּנּוֹת, בְּחִינַת **"מִכְנֶנֶת הָאָרֶץ"**. יו"ד' - זֶה בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְּמֵי נְגוּנָא, בְּחִינַת: **"זְמֵרַת שְׁמַעֲנֹו"**.

וְזָה פְּרוּשׁ (תהלים יט, ו): **"לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהִל בָּהֶם"**. כִּי ה'צִדִּיק נִקְרָא שְׁמֵשׁ' (קהלת א, ה; קדושין עב:). וְזִרְיָחַתוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק, הֵינּוּ ה'שִׁנְתוֹ, אֵינּוּ אֶלָּא עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְזָהוּ: **"אֱהִל בָּהֶם" - אֱהִל, לְשׁוֹן זִרְיָחַתוֹ. "בָּהֶם" - עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל.**

וּכְשִׁי-יִשְׂרָאֵל חֲסִי-וְשָׁלוֹם נִכְנָסִין בְּחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הָאֲמוֹת - אֲזִי נוֹפֵל הַצִּדִּיק מִהַשְּׁנָתוֹ, וְנִתְחַפֶּה וְנִתְכַּפֶּה הַשְּׁנָתוֹ.

וּכְשִׁי-יִצְאִין יִשְׂרָאֵל מִחֻכְמַתָּן שֶׁל הָאֲמוֹת - אֲזִי: **"וְהוּא כְּחָתָן יֵצֵא מִחֻכְמַתוֹ"** (תהלים שם) - הַצִּדִּיק יוֹצֵא מִה'חֻפָּה' וְה'מְכֶסֶה' שֶׁהָיָה לוֹ עַד עַכְשָׁו.

וְאִז (שם): **"יְשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶח" - כִּי הַצִּדִּיקִים הֵם "גְּבִרֵי כַח עֲשִׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ"** (תהלים קג, כ), כִּי צָרִיךְ ה'תְּגַבְּרוֹת' כְּדֵי לְרוּץ 'אֶרֶח' הַזֶּה שֶׁהָיָה

יְכוּלִים לִילֹךְ "בְּזִמְרַת-הַזֶּה שֶׁהָיָה יִשְׂרָאֵל נְזוּפִים" (יבמות עב), וְעַכְשָׁו רָצִים בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל זֶה ה'דְּרָךְ'.

וְהַתְּגַבְּרוֹת' הַזֹּאת - הִיא בְּחִינַת 'צִיצִית', בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'**, בְּחִינַת **'מְקִיפִים'**.

וְזָה (תהלים יט, ז): **"מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתִקּוּפָתוֹ"** - בְּחִינַת **'מְקִיפִים'**. וְעַם בְּחִינַת **תְּכַלֵּת'** הַזֹּאת, מְכַלִּים וְשָׂצִים הָעֵבוֹרִים, בְּבְחִינַת (ירמיה ל, יא; מו, כח): **"כִּי אַעֲשֶׂה כָלָה בְּכָל הַגּוֹיִם"**.

וְזָה (תהלים שם): **"וְאִין נִסְתָּר מִחֻמָּתוֹ"**. **"מִחֻמָּתוֹ"** - זֶה בְּחִינַת **'פִּלָּה'**, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תהלים נט, יד): **"פִּלָּה בַחֲמָה פִּלָּה וְאִינְמוֹ"**.

וְזָה טַעַם "לְפָנֶיךָ שׁוֹלַחַת הַפִּלָּה לְהַחֲתִן טְלִית!" - כִּי הַצִּדִּיק מְקַבֵּל גְּבוּרָתוֹ עַל-יַדֵּי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: **"לְשִׁמְשׁ שֵׁם אֱהִל בָּהֶם"**.

[לקוטי-עצות, ציצית ג: ציצית' - הוא בְּחִינַת ה'תְּגַלּוֹת מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִכְנָע וְנִתְבַּטֵּל מְלָכוֹת דְּסִטְרָא-אַתְרָא. אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבָקִים בְּמְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁה, מְקַבְּלִים חַיּוּתָם מִשָּׁם, וּמִמְשִׁיכִין שְׁפַע וְעֲשִׂירוֹת גְּדוֹל וּבְרָכָה עַד בְּלֵי דִין].

[לקוטי-עצות, ציצית ד: עַל-יַדֵּי שְׁנֵי-הָרִין בְּמִצְוֹת צִיצִית' - א) זוֹכִין לְתַפְלָה. ב) וְלִתְשׁוּבָה בְּכָל לְבוֹ. ג) וּמִמְתִּיקִין הַדִּינִים. ד) וְזוֹכִין שִׁתְּגַלּוּ לוֹ סִטְרֵי-תוֹרָה].

עב.

(ח"א נד, ג)

הַמּוֹן-עַם שְׂאִין לָהֶם הַשְּׂכָל לְהַעֲמִיק בְּרִמְזִים שְׁמֹרְמֵז לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּבָר - נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּה כְּלִי-זֶה מִמִּילָא - עַל-יַדֵּי שְׁנָה, וְצִיצִית' וְכוּ'.

כי ה'שנה' וכו'. ו'ציצית' ו'תפלין', הם בחינת "גדלת מאד" (תהלים קד, א). כי תפלין וכו', ו'ציצית', הוא בחינת ה'צמצום', בחינת 'מאד', כי "תכלת ברסיא דדינא" (זוהר שלח קעה), שהוא בחינת 'צמצום'.

ועל-כן 'ציצית' קודם ל'תפלין', בבחינת (שירי-השירים ב, ו): "שמאלו תחת לראשי", ואחר-כך "וימינו תחבקני" - כי 'שמאל' - הוא בחינת 'דין', בחינת 'צמצום', שהוא בחינת 'ציצית'. ו'ימין' - הוא בחינת 'מחין', בחינת 'תפלין'.

[לקוטי-עצות, ציצית ה: על-ידי מצות ציצית - ממשיכין תקוון 'צמצום המחין', שלא יצא מחו חוץ לגבול, כשמגדיל דעתו להבין הרמזים' שהשם-יתברך מרמז לו בכל יום, על-ידי כל הדברים שבועולם, שיתקרב אליו.

ועל-כן 'ציצית' קדם ל'תפלין' - כי צריכין לתקן מקדם 'צמצום המחין', שלא יצא המח חוץ לגבול, ואחר-כך יכולין להגדיל דעתו להבין הרמזים' של השם-יתברך, שהיא בחינת 'תפלין'.

ועל-כן היו השור ושה שבמזלות שוחקים ממנו - כי ה'חזי-כוכבים' ראו, ולא ידעו מה ראו, ונכרת הוא וזרעו.

עוד מצאתי קצת רמזים מהמעשה זו בקפיטל [מזמור] הנ"ל (תהלים ב): "נתתקה את מוסרותימו" - 'מוסרות' הם של 'עור', בחינת 'תפלין'.

"עבותימו" - 'עבות' הם 'חבלים', בחינת 'ציצית', כמו שדרשו רז"ל (עבודת-זרה ג): פסוק זה על 'ציצית ותפלין'.

"יושב בשמים ישחק" - כי השור ושה שבשמים שחקו ממנו.

"עבדו" - זה 'ציצית'. "ביראה" - זה 'תפלין' (שהוא בחינת 'יראה', כמבאר בגמרא ברכות ו. סוטה יז. הל"ן פט.). [עין-בפנים שאר הרמזים].

עג.

(ספר-המדות, עניני 'ציצית')

[א] בעוון ציצית, בנים מתים פשהם קטנים (בנים נו).

[ב] אמירת 'פרשת ציצית' במסירות-נפש וביראה גדולה, גם 'הלבשת-ערמים' - על-ידי-זה זוכה ל'בנים-זכרים' (בנים פה).

[ג] המזלזל ב'מצות ציצית', אינו זוכה לקבורה (בגדים ח"ב ד).

[ד] סגלה לחולה, להסתפל על הציצית (סגלה ח"ב יא).

עה.

(שיח-שרפי-קדש)

רבנו אמר פעם לרבי נפתלי: "אף על פי ששמה 'נפתלי' שהוא אותיות 'תפלין' - אף על פי כן ענינה הוא ציצית".

עג.

(ספורי-מעשיות, מעשה ד ממלך שגזר שמד)

כשבא החכם לביתו, היה תמוה בעיני השרים: "הלא היה נשמר משור ושה, ואיך בא שיהיה נכרת הוא וזרעו"!

ענה האנוס ואמר: על-ידי נכרת, כי החזי-כוכבים ראו, ולא ידעו מה ראו - כי שור' עושין מעורו תפלין, ו'שה' עושין מצמרו 'ציצית' ל'טלית' - ועל-ידיהם נכרת הוא וזרעו.

כי אותן המלכים שהיו יהודים דרים במדינתם, שמלכשין ב'טלית ותפלין', היו הולכים דרך האש, ולא היו נזוקים בכל. והוא נכרת, על-ידי שלא היו רשאים יהודים שלובשין 'טלית ותפלין', לישב במדינתו.

וְאִכְּךָ הָיָה רַבִּי נִפְתָּלִי מֵהֵדֵר מְאֹד בְּמִצְוֶה זוּ, וּפְעַם בְּשִׁנְקָרֶע לֹא חוּט אֶחָד מִצְּצִיּוֹתָיו, לֹא זָז מִמְּקוֹמוֹ עַד שֶׁתִּקַּן אֶת הַצִּיצִית.

"וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

עו.

(ח"א ז, ד)

עֵקֶר הַנְּאוּף תִּלְוִי בְּעֵינַיִם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (בְּרִכּוֹת יב: סוּטָה ט:): **"שִׁמְשׁוֹן הִלְךְ אַחֵר עֵינָיו"**, וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר טו, לט): **"וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"**.

עז.

(ח"א לו, ב)

בְּשִׁבְלִיזָה דָּרְשׁוּ חַז"ל (בְּרִכּוֹת יב:) עַל פְּסוּק: **"אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם"** וְכוּ' (במדבר טו, לט) - **"אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם"** זֶהוּ מִיִּנּוֹת, **"וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם"** זֶה נְאוּף". גַּם **"שִׁמְשׁוֹן הִלְךְ אַחֵר עֵינָיו"** (שם, וְסוּטָה ט:), גַּם **'בְּלִעַם'** נִקְרָא **"שִׁתֵּם הָעֵינַיִן"** (במדבר כד, ג) - מִחֲמַת שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת מְדָה רְעָה שֶׁל מְדוֹת רְעוֹת שֶׁל הַשְּׂבָעִים לְשׁוֹן.

עח.

(ח"א קכח)

אֵיתָא בְּגִמְרָא (יומא סט:) **לְעֵינַיִן הַיִּצְרָהֲרָע דְּעֵבְרָה, דְּהֵינּוּ שֶׁל תְּאוֹת הַמִּשְׁגָּל: "כִּפְחִלְיָנְהוּ לְעֵינָהּ וּשְׂבָקוּהוּ"** [סמו עיניו בכחול, וְהַשְּׂאִירוֹ אוֹתוֹ]. נִמְצָא: **שִׂאֵף-עַל-פִּי שֶׁסָּמוּ עֵינָיו הַיִּצְרָהֲרָע שֶׁל נְאוּף, אֵף-עַל-פִּי-כֵן נִשְׂאָר.**

וְזֶה בְּחֵינַת מַה שֶׁנִּמְצָא לְפַעְמִים בְּאַנְשֵׁים הַפְּשָׁרִים קֶצֶת - שֶׁמִּחֲמַת שְׂנוּגָע

יִרְאֵת-הַשֵּׁם בְּלִבּוֹ, הוּא מְשַׁפִּיל עֵינָיו וְאִינוֹ מְסַתְּפֵל בְּנָשִׁים, וְאֵף-עַל-פִּי-כֵן הוּא גּוֹנֵב אֶת הָעֵינַיִן כִּלְאֲחֲרֵי־דָ, וּמְסַתְּפֵל מִן הַצַּד.

וְהוּא בְּחֵינַת: "כִּפְחִלְיָנְהוּ לְעֵינָהּ דִּיִּצְרָא" - שֶׁמִּסְמָא עֵינָיו הַיִּצְרָהֲרָע. שְׂרוּצָה לְהַסְתַּפֵּל, וְהוּא מְסַמָּא עֵינָיו עַל-יַדֵּי שְׂמוֹנֵעַ עֲצָמוֹ מִלְּהַסְתַּפֵּל, וְאֵף-עַל-פִּי-כֵן נִשְׂאָר הַיִּצְרָהֲרָע, כִּי מְסַתְּפֵל מִן הַצַּד כִּלְאֲחֲרֵי־דָ.

עט.

(ח"א רנד)

'עֵינַיִם' - הֵם דְּבָרִים עֲלִיּוֹנִים וְגִבּוֹהִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים.

וְאִם הָיָה הָאָדָם זֹכֶה לְעֵינַיִם כְּשָׂרִים' - הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוֹלִים, רַק מִמָּה שֶׁעֵינָיו רוֹאֹת, כִּי הֵם רוֹאֹת תָּמִיד, אֵף שֶׁאֵין יוֹדֵעַ מָה רוֹאָה.

כְּמוֹ לְמִשְׁלֵ: כְּשֶׁמַּעֲבִירִין דְּבַר לְפָנָי עֵינָי הָאָדָם, בְּהַעֲבָרָה וּבְמַהֲיִרוֹת גְּדוֹל, וְאֵזִי אֵין הָאָדָם יוֹדֵעַ מָה רָאָה וְכוּ'.

וְכֵן הָאָדָם רוֹאָה בְּעֵינָיו תָּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים, הֵינּוּ: 'מְרֹאוֹת וְחַזִּיּוֹנוֹת' - אֵף שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁמַּעֲבִירִין לְפָנָיו בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא וּבְמַהֲיִרוֹת גְּדוֹל, עַל-כֵּן אִינוֹ יוֹדֵעַ מָה רָאָה כְּנ"ל, וְהֵבִין.

[שִׁיחוֹת-הַר"ן צ: דַּע: שֶׁכָּל אָדָם קֹדֵם הַשְּׁנָה, הוּא רוֹאָה כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַמֵּתִים שֶׁל קְרוֹבִים שְׁלוֹ, אוֹ אוֹתָן שֶׁהֵם מְשַׁרְשׁוּ. כְּמוֹ שֶׁקֹּדֵם הַמִּיתָה רוֹאִין הַנְּשֻׁמוֹת הַנ"ל כְּפִדּוּעַ, כְּמוֹ-כֵן קֹדֵם הַשְּׁנָה "שֶׁהוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרִכּוֹת ט:), רוֹאִין אוֹתָם גַּם-כֵּן.

רַק מִחֲמַת שֶׁהָרְאִיָּה הִיא בְּהַעֲבָרָה בְּעֵלְמָא מְאֹד וְכוּ' - עַל-כֵּן אִינוֹ נִרְגָּשׁ בְּחוּשׁ הָרְאוֹת כְּלָל רְאִיָּה הַנ"ל, וְאֵין אָדָם יוֹדֵעַ מְזָה, מִחֲמַת שֶׁהוּא הַתְּנוּצָצוֹת מַעֲט מְאֹד אֶחָד מִשְׁשִׁים וְכוּ', אֲבָל בְּאֵמַת הַכֹּל רוֹאִין קֹדֵם הַשְּׁנָה, כְּנ"ל.

פ.

(ח"ב עב)

עַל-יְדֵי פְּרִישׁוֹת וּקְדֻשַׁת הַמְּנַהֵיג הָאֲמֵתִי - הוא יכול לַחְזוֹת וּלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד, עַל-יְדֵי ה'הִסְתַּכְּלוֹת' לְבַד.

וְעַל-כֵּן 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' שֶׁהָיָה קָדוֹשׁ וּפְרוֹשׁ גָּדוֹל מְאֹד עַל-פִּי הַדְּבֹר, הָיָה יָכוֹל לַחְזוֹת וּלְהִסְתַּכֵּל בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְחַלֵּק לָהֶם הַגְּדֻלָּה עַל-יְדֵי-זֶה.

כִּי עַקֵּר הַסְּתַכְּלוֹת הַנִּ"ל, הֵיא עַל-יְדֵי קְדֻשָּׁה וּפְרִישׁוֹת מִתְאַוָּה זֹו. כִּי תְּאוּה הַזֹּאת הֵיא בְּחִינַת 'פָּנִים הָעֵינִיִּים', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר טו, לט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ וְכוּ' וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ בְּיִתְרַ בְּפְרִישׁוֹת גָּדוֹל מִזֹּאת הַתְּאוּה, וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ 'עֵינִים זָפִים', לַחְזוֹת וּלְהִסְתַּכֵּל וּלְתַן הַגְּדֻלָּה לְכָל אֶחָד כְּרְאוּי לוֹ עַל-יְדֵי הַסְּתַכְּלוֹתוֹ לְבַד, וְאִזּוּ דוֹקָא הוּא יָכוֹל לְהִיזֵת מְנַהֵיג יִשְׂרָאֵל.

וּכְשֶׁאֵינן לְיִשְׂרָאֵל מְנַהֵיג ו'מִשְׁגִּיחַ' כְּזֶה - בְּאֵמֶת כָּל הָעוֹלָם מְעַרְב וּמְבַלְבֵּל, וְכָל הַרוּצָה לְטַל אֶת הַשֶּׁם נוֹטֵל, כְּמוֹ שֶׁמִּתְנַהֵג עֲכָשׁוּ בַּעֲזוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּיִּים.

כִּי יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין שִׁיחִיָּה עֲלֵיהֶם 'מִשְׁגִּיחַ', שִׁישְׁגִּיחַ וְיִרְאֶה בָּהֶם שִׁיעֲמֹד כָּל-אֶחָד עַל מְקוֹמוֹ הַרְאוּי לוֹ בְּאֵמֶת, וְהַמִּשְׁגִּיחַ הַזֶּה יְהִי פְרוֹשׁ וּקְדוֹשׁ גָּדוֹל, בְּבְחִינַת קְדֻשַׁת וּפְרִישׁוֹת מֹשֶׁה, וְאִזּוּ יָכוֹל לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל לְתַן לְכָל אֶחָד גְּדֻלָּה כְּרְאוּי לוֹ עַל-יְדֵי הַסְּתַכְּלוֹת לְבַד.

פא.

(שִׁיחֻת-הַר"ן קו)

יֵשׁ חֶכֶם שֶׁהוּא חֶכֶם אֲפֹלוּ בְּחֻכְמוֹת-הַתּוֹרָה, וְאֵינן לוֹ אֲמוּנָה בְּהַשֶּׁם, וְנִקְרָאִים "בְּעַלֵּי רְאֵתָן" (כְּתוּבוֹת עז:).

כִּי חֶכְמָה אֲמֵתִית דְּהֵינּוּ עִם 'אֲמוּנָה', נִקְרָא 'רְאִיָּה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קִהְלָת א, טז): "וְלִבִּי רָאָה חֶכְמָה" וְכוּ'. וְלַעֲמֹת זֶה הַחֻכְמִים שֶׁאֵינן לָהֶם אֲמוּנָה, נִקְרָאִים "בְּעַלֵּי רְאֵתָן", "שִׁישׁ לָהֶם שָׂרֵץ בְּמַחֶם" (רִש"י שם), הֵינּוּ שִׁישׁ לָהֶם טְמֵאָה וּכְפִירָה בְּמַחֶם.

וְצָרִיכִין לְהִרְחִיק מֵאֲנָשִׁים אֵלוּ אֲפֹלוּ מְשֻׁכְּנֹתָם, כִּי הֵבֵל פִּיָּהֶם מְזִיק לְאָדָם כְּשֶׁר שִׁיפֵל לְתַאוּת-נְאוּף.

וְעַל-כֵּן הֵם נוֹאֲפִים, כִּי נְאוּף תְּלוּי בְּעֵינִים. כִּי 'הַחֻכְמַת אֲמֵת' שֶׁהֵיא בְּחִינַת 'רְאִיָּה', בְּחִינַת 'עֵינִים', נֶאֱמַר (אִיּוֹב לא, א): "בְּרִית כְּרַתִּי לְעֵינָי" וְכוּ'. אֲבָל ה'בְּעַלֵּי רְאֵתָן' הֵם נוֹאֲפִים.

וְזֶה שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (בְּרֻכּוֹת יב: עַל בַּמִּדְבָּר טו, לט): "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם" זֶהוּ מִינּוֹת, 'וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם' זֶהוּ נְאוּף" - כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה כְּנ"ל. וְעַל-יְדֵי 'חֶכְמָה' עִם 'אֲמוּנָה', נִצּוֹל.

פב.

(סְפַר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'שְׁמִירַת-עֵינִים')

[א] הַמְּסַתְּכֵל בַּעֲקֵבָה שֶׁל אִשָּׁה וּבְאִשְׁתּוֹ נָדָה, הוּא לֹא בָּנִים שֶׁאֵינֶם מְהַגְּנִים (בָּנִים טז).

[ב] עַל-יְדֵי עֵינִים, הֵלֵב מִתְאַוָּה (הַרְהוּרִים כג).

"אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים" (במדבר טו, מא)

פג.

(ח"א ח, ט)

נמצא לעיל בפסוק (במדבר טו, לח): "ועשו
להם ציצת".

[ג] 'תאות-נאוף' אינו נרחק מן האדם, אלא
על-ידי הרחקת ראות העין והמהשבה (נאוף
ט).

[ד] מי שאין מסתכל על נשים, זוכה שזרעו
יחברו פרושים על התורה (נאוף ח"ב יט; ספר
ח"ב ה).

הַפְּטֹרֶת פְּרַשְׁתֵּי שְׁלַח

"וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת; וְהַחִיַּתֶּם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי; אֶת תְּקוּנַת חוּט הַשְּׁנִי הַזֶּה תִּקְשְׁרֵי בַחֲלוּן" (יהושע ב, יב-יג-יד)

א.

(ח"א כג, א-ג)

יֵשׁ פְּנִיִּם-דְּקֻדְשָׁה, אֲנַפְיֵי-נְהוּרִין, בְּחִינַת חַיִּים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (משלי טז, טז): "בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים" וְכוּ'. וְיֵשׁ פְּנִיִּם דְּסִטְרָא-אַחְרָא, אֲנַפְיֵי-חֲשׁוּכִין, מְרַהֲ-שְׁחוּרָה, עֲבוּדַת-אֱלִילִים וְכוּ'.

וְאֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם הַנוֹפְלִים בְּתַאוּת-קְמוּן, וְאֵינָם מְאֲמִינִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְכוּל לְפָרְנֵס הָאָדָם בְּסִבָּה קְלָה, וְרוֹדְפִים אַחַר פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת, וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֵצְבוֹן" (על-פי תהלים קכז, ב), כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית ג, יז): "בְּעֵצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה", וְעֵצְבוֹת הוּא מְרַהֲ-שְׁחוּרָה - אֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם נִקְשְׁרִים בְּפְנִיִּם דְּסִטְרָא-אַחְרָא, "אֱלֻקִּים אַחֲרִים" (שמות כ, ב), חֲשָׁד, בְּחִינַת מִיתָה וְכוּ'.

אָבֵל אֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמִּשְׁאָם וּמִתְנָם בְּאֲמוּנָה - הֵם דְּבָקִים בְּאוֹרֵי-הַפְּנִיִּם דְּקֻדְשָׁה. כִּי "אֵין אֲמוּנָה בְּלֹא אֲמַת" (זהר בלק קצח:), וְאֲמַת' הוּא אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם, כִּידוּעַ.

וְזֶה כְּשֶׁבִקְשָׁה רְחֵב' סִימְנָא דְחַיִּי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יהושע ב, יג): "וְהַחִיַּתֶּם אֶת אָבִי וְאִמִּי" וְכוּ' - אֲמַרְתָּ: (שם שם, יב): "וַנִּתְּתֶם לִי אוֹת אֲמַת". כִּי אֲמַת' הוּא בְּחִינַת חַיִּים.

וְאָמְרוּ לָהּ (שם שם, יח): "אֶת תְּקוּנַת חוּט הַשְּׁנִי תִקְשְׁרֵי לָךְ". תְּקוּנָה' זֶה בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ירמיה לא טז): "וַיֵּשׁ תְּקוּנָה לְאַחֲרֵי־ךָ". וְאֲמוּנָה' הִיא אַחֲרֵית הַיָּמִים, כִּי עָלֶיךָ עוֹמְדִים כָּל הַמְּדוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מכות כד): "בָּא חֲבִקוּק וְהֵעֵמִידֵן עַל אַחַת" וְכוּ'.

וְ"חוּט הַשְּׁנִי", זֶה בְּחִינַת זְרִיחַת אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית לח, ל): [ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני] "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח" וְכוּ'.

כִּי "הַחֲשָׁד יִכְסֶה אֶרֶץ, וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" (ישעיה ס, ב). כִּי חֲשָׁד' הוּא בְּחִינַת "בְּעֵצְבוֹן" (בְּרַאשִׁית ג, יז), דְּאֲגַת וְתַאוּת הַפְּרִנְסָה, צַעַר "כְּפָלִים כִּיּוֹלָדָה" (פסחים קיח), אֲנַפְיֵי-חֲשׁוּכִין, עֲבוּדַת-זָרָה. "וְעַלְיָהּ יִזְרַח ה'" - אֲמוּנַת אֱלֻקוֹת, אוֹרֵי-הַפְּנִיִּם - בְּחִינַת "חוּט הַשְּׁנִי".

"וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (יהושע ב, יא)

ב.

(ח"א יט, ג)

ה'רוּחַ-שְׁטוּת' נִתְבַּטַּל עַל-יְדֵי רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ. וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּנַת-הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ, בְּבְחִינַת (יהושע ב, יא): "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רַז"ל זְבָחִים קטז).

ד.

(ח"א כט, ד)

על-ידי 'תקון כלליות הגידין' - נתרום
ה'מחין'.

בבחינת (דברים לב, יא): "פֶּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ",
"נִשְׂרָא דָא רוּחָא" (תקוני-זוהר נג),
שהוא 'כלליות-הגידין', בבחינת (יהושע ב, יא):
"וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ".

"יעיר קנו" (דברים שם) - שהוא מעורר
"קנה חכמה קנה בינה" (משלי ד, ה),
מבחינת 'שנה'.

וַיֹּסֶף, עַל-יְדֵי שְׁהִיָּה לוֹ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-
הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית מה,
יב): "כִּי פִי הַמְדַבֵּר אֲלֵיכֶם" - "בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ" (רש"י; בראשית-זרבה צג, י; תרגום יונתן), עַל-
כֵּן כָּתוּב בּוֹ (שם מא, לח): "הִנְמָצָא כְּזֶה אִישׁ
אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ".

"רוח אלקים" - הינו 'תקון-הברית',
בבחינת: "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ
בְּאִישׁ" - כִּי בְּלִשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ תְּלוּי 'תקון-
הברית'.

ג.

(ח"א כז, ח)

"לְקִרָא כָּלִם בְּשֵׁם ה'" (צפניה ג, ט), אִי-
אֶפְשָׁר אֶלָּא עַל-יְדֵי 'תקון-ברית',
שהוא בבחינת (יהושע ב, יא): "וְלֹא קָמָה עוֹד
רוּחַ בְּאִישׁ".

לקוטי תפלות

פרשת שלח

מפתח התפלות

[ז] "ראשית ערסותכם חלה תרימו תרומה" - מצות 'חלה' (ח"א נה).

[ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז] "ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" - מצות 'ציצית' (ח"א ז; תפלות-ותחננונים, השמטה לח"א ז הנ"ל; ח"א ח; ח"א יד; ח"א מט; ח"א נד; תפלות-הבקר ט; תפלות-הבקר י; תפלות-הבקר יא).

[יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל] "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים אחריהם" - עניני 'שמירת עינים' ו'שמירת המחשבה' (ח"א כא; ח"א כה; ח"א לו; ח"א נ; ח"א נא; ח"א נד; ח"א ס; ח"א סא; ח"א עח; ח"א כח; ח"א ב לג; תפלה שאחרי תקונן-הפללי; תפלות-ותחננונים ח"א יז; תפלות-ותחננונים ח"א מב).

[א] "איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו" (ח"א ט).

[ב] "ויציאו דבת הארץ"; "מוצאי דבת הארץ רעה" - שנזכה לבטל ולהכניע "מוצאי דבת הארץ רעה", המונעים ומעכבים אותנו מ'ארץ-ישראל' ומ'עבודת-השם' באמת, ונזכה לעלות ל'ארץ-ישראל', שכל קדשתנו וטהרתנו ויהדותנו תלוי בה, ולהתקרב להשם-יתברך באמת (ח"א כ).

[ג] "ארץ אכלת יושביה הוא" (ח"א עג).

[ד] "טובה הארץ מאד מאד" (ח"א כט).

[ה] "סלח נא לעון העם הזה פגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה, ממצרים ועד הנה ויאמר ה' סלחתי כדברך" (ח"א ז).

[ו] "ויאמר ה' סלחתי כדברך" (תפלות-ותחננונים ח"א לא).

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יכסימו';
ח"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

"איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו"
(במדבר יג, ב)

וּבְכֵן תַּחֲנֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרֵנוּ
לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ, דְּרֹךְ
הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְשַׂרְשׁ נִשְׁמַתֵּנוּ,
אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצָבֵנוּ.

בְּרִי שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ דְּרֹךְ הַשַּׁעַר הַהוּא
הַשִּׁיף לְתַפְלָתֵנוּ הַשְּׂמִימָה, דְּרֹךְ אֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם, וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְקִדְשֵׁי-
קִדְשִׁים, עַד שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ לְמַכּוֹן שְׁבִתֶךָ.

וַיְהִי כַח לְתַפְלָתֵנוּ, לְעוֹרֵר אֶת ה' מִזֵּל
הַעֲלִיּוֹן הַשִּׁיף לְשַׁעַר וְשֶׁבֶט שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, וַיִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ
טוֹבָה וּבִרְכָה, לְבָרֵךְ אֶת כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה,
וְלַהֲצִלִּיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יְדִינוּ.

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְקַשֵּׁר כָּל
תְּפִלָּתֵנוּ לְצַדִּיקֵי-אַמֶּת שְׁבִדוֹר,
אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ
לְפָנֶיךָ, דְּרֹךְ הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְכָל
תְּפִלָּה וְתַפְלָה.

⊗ [ב] לקוטי-תפלות ח"א כ ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ, 'תשעה תקונין')

"וַיֵּצֵאוּ דַבַּת הָאָרֶץ"; "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רַעָה"
(במדבר יג, לב; יד, לז)

שְׂנֹזֶכֶה לְבַטֵּל וְלַהֲכַנִּיעַ "מוֹצְאֵי דַבַּת הָאָרֶץ רַעָה", הַמוֹנְעִים
וּמַעֲבִיבִים אוֹתָנוּ מ' אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וּמ' עֲבוֹדַת-הַשָּׁמַיִם בְּאַמֶּת,
וְנֹזֶכֶה לְעֲלוֹת ל' אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל קִדְשֵׁינֵנוּ וְטַהֲרָתֵנוּ
וַיְהִדוּתֵנוּ תְּלוּי בָּהּ, וְלַהֲתַקְרַב לְהַשָּׁם יְתַבָּרֵךְ בְּאַמֶּת.

"מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה,
מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא, בְּעֵטֶף
לְבַי בְּצוּר יְרוּם מִמֵּנִי תִנְחַנֵּנִי".

חֹם וְחַמַּל עָלַי, יַעֲזְרוּ רַחֲמֶיךָ וְחִסְדֶיךָ
הַגְּדוֹלִים עָלַי, וְעֲזְרֵנִי וְזַכְּנֵנִי לִילְךָ
וּלְבוֹא מִהָרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא
מְקוֹר קִדְשָׁתֵנוּ.

בְּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדֵעַת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: שֶׁכָּל
קִדְשָׁתֵנוּ וְטַהֲרָתֵנוּ, וְכָל
יְהִדוּתֵנוּ, תְּלוּי בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְאִי-אֶפְשָׁר
לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמֶּת, וְלִילְךָ
וְלְעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, כִּי-אִם עַל-יְדֵי
שְׂזוּכִין לְבָא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם
קִדְשָׁתֵנוּ.

הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ מִכָּל הָאֲרָצוֹת,
וְנָתַתָּ אוֹתָהּ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
הַנִּבְחָר מִכָּל הָעַמִּים לְנַחֲלָה.

אֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד,
כְּמָה שְׁפָתוֹב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ, תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית
שָׁנָה".

וְאַתָּה יוֹדֵעַת, עֲצָם רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת,
וְהָעֲרֻבוּבִים, וְהַבְּלָבוּלִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִזֶּה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵם אֵין
אָנוּ יְכוּלִים לִילְךָ וּלְבָא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וּבְכַבֵּר כְּלִינוּ יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ, וְאָנוּ מְגֻרָשִׁים מ' אֶרֶץ
הַחַיִּים, מְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, "מִהַסְתַּפַּח
בְּנַחֲלַת יְהוָה", אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאֶרֶץ
יְמִינוּ לְשֶׁבֶת עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ
יְהוָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, וְתַעֲוֶרר אֶת לִבְכֵּנוּ, וְאֶת
לִבְב זָרְעֵנוּ, וְלִבְב כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שִׁיְהִיו לָנוּ כְּסוּפִין וְגַעְגּוּעִים גְּדוֹלִים,
וְהַשְׁתַּוְקוּת נִמְרָץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְנִכְסֶפֶךָ
וְנִשְׁתַּוְקֶךָ תָּמִיד בְּאֵמַת לְבַא לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

עַד אֲשֶׁר תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְבַא לְאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה בְּמִהְרָה. לְמַעַן נִזְכֶּה עַל-
יְדֵי-זֶה, לְהַתְעוֹרֵר בְּאֵמַת לְעִבּוּדְתְךָ
וּלְיִרְאַתְךָ.

חֹסֶם וְחִמְל נָא עָלֵינוּ מִלֵּא רַחֲמִים, שְׁלֵא
נִבְלָה יְמֵינוּ חֲסִי-וְשְׁלוֹם בְּחוּץ-
לְאֶרֶץ.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ, אֶת כָּל תְּלֹאוֹתֵינוּ
וְחִלְשׁוֹתֵנוּ בְּעַת הַזֹּאת, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְשַׁבֵּר רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת
הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֲלֵפֵי אֲלֵפִים
וְרַבּוּת מְנִיעוֹת וְעַפּוּבִים, אֲשֶׁר קָצְרָה
יְדֵינוּ לְשַׁבְּרָם, כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל
וּבְחִסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְאִין לָנוּ עַל מִי
לְהַשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים.

חִמְל עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, וּמַהֲר לְהִבְיָאֵנוּ
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

וְתַתֵּן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְנִצַּחַת
אֶת הַמְּלַחְמָה, לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵשׁ
וּלְבַטֵּל אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ
רָעָה", אֲשֶׁר מֵהֶם נִמְשָׁכִים כָּל מִינֵי
מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים מִלְּבַא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

בְּאַפְּן שְׁנִזְכֶּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים, וְנִזְכֶּה לְבַא
לְשְׁלוֹם לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ,
שְׁנִזְכֶּה לְדַבּוּרִים חֲמִים דְּקִדְשָׁה,
וּלְחִדּוּשֵׁי-דְאֹרִייתָא אֲמִתִּיִּים, וְנִזְכֶּה
שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאֲכִים קְדוּשִׁים, מִכָּל
דַּבּוּר וְדַבּוּר שֶׁל חִדּוּשֵׁי-תוֹרַתְנוּ בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה.

וְאֵלוּ הַמְּלַאֲכִים הַקְּדוּשִׁים, יִצְטָרְפוּ
וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל הַמְּלַאֲכִים
הַנִּבְרָאִים תָּמִיד עַל-יְדֵי חִדּוּשֵׁי-תוֹרָה שֶׁל
צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים.

וְכָל אֵלוּ הַמְּלַאֲכִים הַקְּדוּשִׁים, יִקְבְּלוּ
כַּח מַאֲדוּם, הַמְּמַנֶּה עַל הַחֶרֶב
לְעַנֹּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים בְּחֶרֶב אֶת וְקִטְלָא, כְּדִי
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל "מוֹצִיאֵי
דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה", שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל
הַמוֹנְעִים וְהַמְּפַסְיָקִים וְהַמְּעַכְּבִים מִלְּבַא
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

אִין שְׁתַּבִּיא "מֶרֶךְ בְּלִבְכֶם", לְבַל יִהְיֶה
לָהֶם כַּח לְעַכְב וּלְמַנַּע אוֹתְנוּ חֲסִי-
וְשְׁלוֹם מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אוּ מִשְׁאָר כָּל
הַדַּבָּרִים שְׁבִקְדְשָׁה.

מִלֵּא רַחֲמִים, חֹסֶם וְחִמְל עָלֵינוּ, וְתֵן לָנוּ
כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַמְּעַכְּבִים וְהַמוֹנְעִים
מִן הַקְּדוּשָׁה, הַקְּמִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת,
וְרוֹצִים לְהַתְגַּבֵּר חֲסִי-וְשְׁלוֹם, לְבַלְבַּל
אוֹתְנוּ חֲסִי-וְשְׁלוֹם מֵעִבּוּדְתְךָ בְּאֵמַת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבְכֶם,
חֹסֶה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְהִיָּה בְּעִזְרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְהַצִּילְנוּ מֵהֶם,
וּשְׁבֹר זְרוּעַם וְכַחֵם, שְׁלֵא יִהְיֶה לָהֶם
שׁוּם כַּח לְמַנַּע אוֹתְנוּ חֲסִי-וְשְׁלוֹם מִשׁוּם

דָּבַר שֶׁבְקִדְשָׁהּ, וְלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ
וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ כָּלֵל.

וְעֲזָרְנוּ, אוֹתָנוּ, וְאֵת כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הַחֹפְצִים בְּעִבּוֹדְתֶךָ,
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, שְׁיִהְיֶה לָנוּ כַח
לְהַכְנִיעַ אֶת הָרָשָׁעִים הַמְתַּנַּגְדִּים וְחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, הַרוֹצִים לְרַחֵק אוֹתָנוּ
מִעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמֶּת.

וְתִתֶּן לָנוּ כַח, לְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי
הָאֱמוּנוֹת, וְנִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם
וְלְהַכְנִיעַ אוֹתָם בְּמִשְׁפָּטֵיהֶם.

וְעֲזָרְנוּ שֶׁנִּצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטֶם, וְכָל
הַחוֹלְקִים וְהַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי
הַקִּדְשָׁה הָאֱמִתִּיִּים, כֻּלָּם יֵצְאוּ חִיבִים
בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַדִּי אֶרֶץ עַל-יַדִּי
מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלַעַם מִפִּיהֶם.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, שֶׁכּוֹנְנָנוּ
לְטוֹבָה, כְּדִי לְהַעֲמִיד הַדָּת הַקִּדּוּשׁ
עַל תְּלוּ, כְּדִי שֶׁנִּזְכָּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקִּדּוּשׁ
בְּדֶרֶךְ "מִלְכוּ שֶׁל עוֹלָם", וְאֵין לָנוּ כַח
לְעַנֹּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים, כִּי אִם בְּדִינֵיהֶם.

עַל-כֵּן חָמַל עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמְךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, הַמְקַנְאִים קְנֵאת יְהוָה
צְבָאוֹת, וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי
הָעֶפְרוֹ"ם, כְּדִי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחוֹלְקִים
עַל הָאַמֶּת, וְתִתֶּן לָנוּ כַח שֶׁנִּצְלִיחַ
בְּמִשְׁפָּטֶם, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּה לְהַשְׁפִּילָם
וּלְשַׁבְּרָם וְלְהַכְנִיעֵם עַד עֶפֶר.

כֻּלָּם יִכְרְעוּ וַיִּפּוּלוּ בְּמִשְׁפָּטֶם, יִפְּלוּ וְלֹא
יִקוּמוּ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם
כַּח לְבַטֵּל וּלְמַנַּע אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ חֵס-

וְשָׁלוֹם מִעִבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ.
וְנִזְכָּה עַל-יַדֵּי-זָה, לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט-
דִּקְדֻשָּׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת.

וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה
לְדַבֵּר עֲתָק עַל צְדִיקֵי-הָאַמֶּת,
וְעַל אֲנָשִׁים כְּשָׁרִים בְּאַמֶּת. וְתִסְכַּר אֶת
פִּיהֶם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ סָרָה בְּפִנֵּי הַהִמּוֹן עִם,
וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם חֵס־וְשָׁלוֹם, "כִּי יִסְכַּר
פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שֶׁקֶר".

בְּאַפְּן שֶׁתִּזְכָּה אוֹתָנוּ, לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל
מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסָכִים וּמְפַסְּיָקִים,
הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִלְּבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל,
וּמִשָּׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה
לְבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה, וְלְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת
חַלִּישוֹת כַּחְנוּ בְּעַת הַזֹּאת, שְׂאִין
לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְּבִים
מִאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁה,
בְּשׁוֹם דֶּרֶךְ מִכָּל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי
לְפָנֶיךָ.

כִּי-אִם בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחְנוּ, וְעַל
חֲסִדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים, שֶׁתּוֹשִׁיעֵנו
בְּגִדְל רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ, וּבַעֲצָם חֲמֵלְתֶךָ,
וּבְזָכוֹת וְכַח צְדִיקֵי-אַמֶּת, שֶׁכָּבַר זָכוּ
לְשַׁבֵּר כָּל הַמְנִיעוֹת, וְעִבְרוּ בְּשָׁלוֹם וּבָאוּ
לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

בְּזָכוֹתָם וּכְחֵם לְבַד נִשְׁעָנְתִּי, וּבְחֲסִדְךָ
הַגָּדוֹל תִּמְכֹּתִי יִתְדוֹתִי,
שֶׁתְּחַנְּנֵנִי גַם-כֵּן, לְנִסְעַ וּלְבֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל
מִהֲרָה.

אֶת-עַל-פִּי שְׁאִינִי כְדָאֵי וְהַגּוֹן לְהַזְכִּיר
בְּפִי, שֵׁם 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'
הַקְדוּשָׁה, וְאֲנִי רְחוּק מְאֹד מְאֹד מִקְדָּשְׁתָּ
אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּתַכְלִית הַרְחוּק. אֶף-עַל-
פִּי-כֵן, אַתָּה מְקָרֵב רְחוּקִים.

חֹס וְחָמַל עָלַי, חֹס וְחָמַל עָלַי, חֹס
וְחֲנִנִי בְּמִתְנַת חַנּוּם, שְׂאֹזְכָה לְבֹא
לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מִהֵרָה, לְמַעַן אֲזַכֶּה לְכַנֵּס
בְּדַרְכֵי הַקְדָּשָׁה בְּאַמֶּת, וְאֲזַכֶּה לְעֵלוֹת בְּכָל
פַּעַם מִדְרָגָא לְדְרָגָא, בְּקְדָשָׁה וּבְטָהֳרָה
בְּאַמֶּת, חֵישׁ קַל מִהֵרָה.

בְּאַפֵּן שְׂאֹזְכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךְ בְּאַמֶּת
וּבְתַמִּים, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְלֹא
אִבּוּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא אֶכְלָם לְעוֹלָם
הַבָּא. וְ"אַתְּהִלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת
הַחַיִּים".

"אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה
הַזֹּאת, הֲהִרָה הַטּוֹב הַזֶּה
וְהִלְבֵּנוּךְ". תִּיקַר נָא נַפְשִׁי הָאֲמִלְלָה
בְּעֵינַיִךְ, וּמִלֵּא מִשְׂאֵלוֹתַי בְּרַחֲמִים,
וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּמַהֲירוֹת
גְּדוֹל מִיָּד. וְאֲזַכֶּה לְדֶרֶךְ וְלַהֲשִׁיטֵחַ עַל
'עֵפֶר אֲדָמַת הַקְדָּשׁ', וְלִרְצוֹת אֶת אֲבֹנֶיהָ,
וּלְנַשֵּׁק רַגְבּוֹתֶיהָ.

יִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתִיךָ, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי
לְפָנַי מִשׁוֹרֵת הַדִּין, וְאֵל תִּבְא
בְּמִשְׁפַּט עִמִּי כָּלֵל, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתַי אֲנִי
מִפִּיל תַּחֲנִנִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים.

מִתְרַצָּה בְּרַחֲמִים, וּמִתְפִּיס בְּתַחֲנוּנִים,
עֲזֵרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁלֹא אֶתֵּן

דְּמִי לָךְ, וְלֹא אֲחַרִּישׁ וְלֹא אֲשַׁקֵּט וְלֹא
אֶפְסִיק מִלְּהִתְפַּלֵּל עַל זֶה תָּמִיד.

רַק אֲזַכֶּה לְהַעֲתִיר וּלְהַרְבּוֹת בְּתַפְלָה
וְתַחֲנוּנִים עַל-זֶה תָּמִיד, עַד שְׂאֹזְכָה
לְפַעַל בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצִלֶּךָ, שְׂאֹזְכָה
לְבֹא בְּחַיִּים חַיּוֹתַי חֵישׁ קַל מִהֵרָה לְאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקְרָא בִּי מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי הִצַּלְתָּ
נַפְשִׁי מִמּוֹת, הֲלֹא רַגְלִי מִדְּחִי,
לְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים, אָמֵן
וְאָמֵן.

☪ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א עג ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכט, 'ארץ אכלת יושביה')
"ארץ אכלת יושביה הוא" (במדבר יג, לב)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, אֵל אֱמוּנָה, שְׂתַזְכְּנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדֶיךָ הַעֲצוּמִים,
לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּאַמֶּת וּבְכֹל שָׁלוֹם.

שְׂאֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ
הָאֱמִתִּיִּים, בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה
בְּאַמֶּת. וְאֲזַכֶּה לְכַנֵּס וְלַהֲתַדְבֵּק וְלַהֲכַלֵּל
בְּתוֹךְ שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה.

וְאַתְּיָה חֲזַק וְאֲמִיץ בְּהָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, עַד אֲשֶׁר אֲזַכֶּה
לְהִתְהַפֵּךְ מִגְּשָׁמִיּוֹת גּוֹפִי, לְמַהוּת הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, וְהָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה תֹאכַל
אוֹתִי, עַד שִׁיְהִיָּה נֶאֱכָל וְנִתְבַטַּל כָּל הָרַע
הַנֶּאֱחָז בִּי.

וְאֶזְכָּה לְהִתְהַפֵּךְ מֵרַע לְטוֹב, עַל-יְדֵי
שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה, שֶׁתִּזְכְּנִי
לְהַכְלִיל וּלְהִתְבַטֵּל בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, בְּבִטּוֹל גָּמוּר.

וּתִזְכְּנִי מִהֲרָה לָבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָגַע, וּלְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְדַבֵּק בְּצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים, בְּדַבְּקוֹת
גְּדוֹל, וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת.

וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְאֵל
תַּעֲשֵׂה עִמִּי כַחֲטָאִי, וְאֵל
תְּדִינֵנִי כַמִּפְעָלִי. וּתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַפְתַּח
לִי שַׁעֲרֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְתַעֲזְרֵנִי
לְכַנוּס לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה בְּאֵמֶת, וּלְהַכְלִיל
בְּתוֹכָהּ בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל.

עַד שְׂאֵזְכָּה לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה,
וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ הַקְדוּשָׁה, לְמַהוּת
קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְמַהוּת
קְדוּשַׁת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים.

וְלֹא תִקֵּא אוֹתִי הָאֶרֶץ וְהָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי
אֲשֶׁר מִלְּפָנַי.

וְאַתָּה-עַל-פִּי שְׂאִינִי כְדָאִי וְרְאוּי לַגַּע
בְּהָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
וּבְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, וּלְהִתְקַרֵּב
לְהַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים, כִּי הִרְעוּתִי אֶת
מַעֲשֵׂי מְאֹד, וְקִפַּחְתִּי אֶת קְדוּשַׁתִּי.

אַתָּה-עַל-פִּי-בֶן, רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה,
רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד.
זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְעֲזְרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁתוּכַל
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, לְסַבֵּל אוֹתִי בְּתוֹכָהּ,
וּלְהַחֲזִיק אוֹתִי תָמִיד, עַד אֲשֶׁר אֶהְיֶה

נֹאכָל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת קְדוּשַׁת הָאֱמוּנָה
בְּאֵמֶת.

מִלֵּא רַחֲמִים, זַכְּנִי לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכָל
הַבְּחִינוֹת, כִּי אֵין לָנוּ שׁוּם תְּקוּהָה
וּסְמִיכָה עֲכָשָׁיו, כִּי אִם עַל הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וְצַדִּיק בְּאֱמוּנָתוֹ
יַחִיָּה".

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֵצֶם הַתְּגַבְּרוֹת עַל גְּלוֹת
הַנֶּפֶשׁ, עַל-יְדֵי תַאֲוֹת הַגּוֹף
הַמְּתַגַּבְּרִים בְּכָל-עֵת. וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ-הַרְבִּיִּים
תֵּשׁ כַּחֲנוּ וּמְטָה יְדִינוּ מְאֹד לְעַמֵּד כְּנִגְדָּם,
לְשַׁבֵּרם וּלְבַטֵּלם לְגַמְרִי.

כִּי-אִם בְּכַח הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
שֶׁתִּזְכְּנֵנוּ לְכַנוּס וּלְהַכְלִיל בְּתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל, עַד שְׂנִזְכָּה
לְהִיּוֹת נֹאכָל לְהָאֱמוּנָה, וּלְהִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא
שְׁכַתּוֹב: "בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב, שְׁכֵן
אֶרֶץ וִרְעָה אֱמוּנָה.

"יְהוָה, עֵינֶיךָ הִלֵּא לְאֱמוּנָה". זַכְּנִי
בְּרַחֲמֶיךָ, לְאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה,
בְּשְׁלֵמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב. "כָּל
מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה, שֶׁקָּר רַדְפוּנִי עֲזְרֵנִי. יְהוָה
שָׁמַע תְּפִלָּתִי, הֶאֱזִינָה אֵל תְּחִנּוּנַי
בְּאֲמִנְתְּךָ, עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ".

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: וַיּוֹדוּ שָׁמַיִם
פְּלֶאֶף יְהוָה, אֵף אֱמוּנָתְךָ בְּקַהֲל
קְדוּשִׁים". וְנֹאמֵר: "וְאֱמוּנָתִי וְחִסְדֵי עַמּוֹ,
וּבְשָׁמִי תְרוּם קִרְנוֹ". וְנֹאמֵר: "לְעוֹלָם
אֲשַׁמֵּר לוֹ חִסְדֵי, וּבְרִיתִי נֹאמְנָת לוֹ.
וְחִסְדֵי לֹא אֶפִּיר מֵעַמּוֹ, וְלֹא אֲשַׁקֵּר
בְּאֲמוּנָתִי. חִסְדֵי יְהוָה עוֹלָם אֲשִׁירָה, לְדוֹר

וְדוֹר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי. כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה, שָׁמַיִם תִּכְיֶן אֲמוֹנַתְךָ בָּהֶם.
יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת, מִי כִמוֹךָ חֲסִין יְהוָה,
וְאֲמוֹנַתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ.”

וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
לְעוֹלָם, וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְצַדִּיק
וּבְמִשְׁפַּט בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי
בְאֲמוּנָה, וַיִּדְעַתְּ אֶת יְהוָה. אֵל תַּעֲזֹבֵנִי
יְהוָה אֱלֹהֵי, אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה
לְעִזְרָתִי, אֲדַנִּי תִשׁוּעָתִי." בְּרוּךְ יְהוָה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

☪ [ד] לקוטי תפילות ח"ב כט ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב מ, מ' שיודע מארץ-ישראל)

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז)

"עֵינַי תָּמִיד אֶל יְהוָה, כִּי הוּא יוֹצִיא
מִרְשֶׁת רַגְלִי. אֵלַיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת
עֵינַי הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם. הִנֵּה כְעֵינַי עֹבְדִים
אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינַי שֹׁפְחָה אֶל יַד
גְּבוּרָתָהּ, כֵּן עֵינַיִנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד
שִׁחְחֵנוּ. חֲנֹנוּ יְהוָה חֲנֹנוּ, כִּי רַב שָׁבַעֲנוּ
בוֹז.”

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, מְלֵא רַחֲמִים, רַב חֶסֶד
וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב, "טוֹב לְכָל
וּרְחַמְיוֹ עַל כָּל מַעֲשָׂיו", הַמְרַחֵם עַל
הָאָרֶץ וּמְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. רַבּוֹנוּ דְעֵלְמָא
כָּלְא, אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב,
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, כְּדִי לְהַתְּפָאֵר עִמָּהֶם
בְּכָל דוֹר וָדוֹר.

וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל בְּחַרְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
מִכָּל הָעַמִּים, וְאֶת אָרֶץ

הַקְּדוּשָׁה מִכָּל הָאָרְצוֹת, לְהִיּוֹת לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה. כִּי יִדְעַתְּ, שְׁשֵׁם אוֹיֵר
הַקְּדוּשׁ הַמְּחַכִּים, וְשֵׁם מְקוֹם מוֹכֵן
לְקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, לְהַשִּׁיג שֵׁם חֲכָמָה
הָאֱמִתִּית, לְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּדַעַת נִפְלָא
וּבְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ, אֱלֹהֵי
כָּל הַבְּרִיּוֹת, מָה אוֹמֵר וּמָה
אֲדַבֵּר. אַתָּה יוֹדֵעַ מַעֲלַת אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל
וּקְדוּשָׁתָהּ, הָעוֹלָה עַד אֵין-סוּף וְאֵין
תְּכֵלִית.

וְאֲנֹכִי הַבְּזוּי וְהַנְּמָאָס, אֲשֶׁר הִרְפִּיתִי
לְפִשְׁעֵי נַגְדֶּךָ, וּפְגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי
הַרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר עַל-יְדֵי רַבּוּי עֲוֹנוֹתַי
וּפְשָׁעַי הֶעֱצוּמִים, וּבִפְרֹט עַל-יְדֵי כָּל מָה
שֶׁפְּגַמְתִּי בְּפָגַם-הַבְּרִית מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם
הַזֶּה, עַל-יְדֵי כָּל-זֶה טִרְפַּתִּי אֶת דַּעְתִּי,
וּפְגַמְתִּי אֶת מַחִי. וְאֶפְלוּ מֵעַט הִרְשִׁימוּ
שִׁנְשָׂאָרָה מִדַּעְתִּי, הִיא גַם-כֵּן מִבְּלַבְּלַת
וַעֲכוּרָה מְאֹד.

אֵךְ עִם-כָּל-זֶה, גַּם זֹאת הִרְשִׁימוּ
הַמַּעֲוֹטָה שֶׁל אֱמֶת דַּעְתִּי, רוֹאָה
מִרְחוֹק וּמִצִּיץ מִן הַחַרְכִּים, מִבֵּין זְכָרוֹן
דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר חוֹנְנֶתְנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

עַד אֲשֶׁר אָנִי מִבֵּין מִרְחוֹק, גָּדַל עֲצָם
מַעֲלַת קְדוּשַׁת אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מִפִּי
הַצְּדִיקִים-הָאֱמִתִּיִּים, וְרֵאִינוּ בְּסִפְרֵיהֶם-
הַקְּדוּשִׁים: "שְׁכָל קְדוּשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי,
תְּלוּיָהּ בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל".

וְהִנֵּה עֵתָהּ, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי
מֵעוּדַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכַמָּה סְבוֹת
סִבְבַּת עָמִי, וּבְכַמָּה גְּלוּלִים גְּלַגְלַת עָמִי,
כְּדִי לְקַרְבְּנִי אֵלֶיךָ, וּלְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְעַדִּין לֹא עָלְתָה בְּיַדִּי
לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרָאוּי. וְלֹא דִי
שָׁלָא זְכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אַף גַּם
פְּגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל עֵת.

וְעֵתָהּ, אַחֲרֵי כָּל אֱלֹהִים, אֵינִי יוֹדֵעַ עֵתָהּ
שׁוֹם דֶּרֶךְ בַּיִת מְנוּס מִמֶּנִּי, וְלֹא
שׁוֹם יְצֵא וְתַחֲבוּלָהּ.

כִּי אִם עוֹד רוּחִי מִקְשָׁק בְּקִרְבִּי, עוֹד
"קוֹל דְּוִדִי דוֹפֵק" בִּי, וּמְעוֹרְרֵנִי
וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה, לְנִסֵּעַ לְאַרְצֵי-
יִשְׂרָאֵל. אוֹלֵי אֲזָכָה לְשׁוֹב מִכְּסִילְתִּי
וּמִמַּעֲשֵׂי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֲזָכָה לְהִתְחִיל
לְחַיּוֹת חַיִּים-אַמְתִּיִּים, אוֹלֵי יְחוּס, אוֹלֵי
יְרַחֵם.

וְאַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם רַבּוּי הַסִּפְקוֹת שֶׁיֵּשׁ לִי
בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר, וְזֶה עֶקֶר
הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצִרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת
מִחַמַּת מָמוֹן וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ, וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת
רַבּוֹת.

אַבְּל בְּאַמַּת אֲנִי מוֹדָה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן
לְבוֹת וּכְלִיּוֹת, שֶׁעֶקֶר הַמְּנִיעָה הִיא
מְנִיעַת הַמַּח, מִחַמַּת כַּמָּה סִּפְקוֹת
וּבְלִבוּלִים, שֶׁמְבַלְבְּלִין אֶת דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים
אוֹתִי, מִלְּהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לְעֵסֵק בְּזֶה,
לְהַכִּין לִי הַדֶּרֶךְ לְנִסֵּעַ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

וְאַתָּה-עַל-פִּי-בֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אַתָּה
מְרַמֵּז לִי בְּכָל-עֵת,
לְהִשְׁתַּוְּקֵךְ לְזֶה לְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, עַד

אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לְנוּחַ וּלְשַׁקֵּט מִלְּכֶסֶף לְזֶה,
לִילְךָ וּלְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

כִּי יָדַעְתִּי, כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כְּלִים, בְּלִי הָאִי
וְאוּלֵי, תִּזְכְּנִי לְבָא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם,
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שֵׁם קְדוּשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל
בְּאַמַּת.

בְּאַפְּן שְׂאֲזָכָה לְהִתְחַכֵּם מֵעֵתָהּ,
וּלְהִשְׁכִּיל עַל דְּרָכֶיךָ, וּלְבַעַר הָרַע
מִקִּרְבִּי, וּלְבַטֵּל הַרוּח־שְׁטוֹת מִמֶּנִּי,
וּלְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמַּת, אֲשֶׁר לְזֶה
לְבַד כְּלָתָה נְפָשִׁי, כִּי זֶה כַּמָּה נְכֻסוּף
נְכַסְפִּתִי לְשׁוֹב אֵלֶיךָ.

וּבְכָר גְּלִיתָ לָנוּ גִדְּל רַחֲמֶיךָ וְעֲצָם
חַנּוּנוֹתֶיךָ בְּכָל-עֵת, וְרַב טוֹבָךָ
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר אַתָּה צוֹפֵה לְרַשֵּׁעַ
וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת,
כִּי-אִם בְּשׁוֹבוֹ מִדְּרָכָיו וְחַיָּה. וְעַד יוֹם
מוֹתוֹ תַּחֲפֶה לוֹ, "תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד דְּכָא",
עַד דְּכְדוּכָה שֶׁל נְפֶשׁ.

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עַל יוֹנָה אֶלְמַת
כְּמוֹנֵי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ יְדָעָה, עַל
נְבֻזָה וְנִמְאָס כְּמוֹנֵי, אֲשֶׁר אֲנִי מְאוּס בְּעֵינֵי
עֲצָמִי בְּתַכְלִית הַמְּאוּס, וְלֹא עַל חֲנָם
מִדֶּרֶךְ הַעֲנָוָה הָאַמְתִּיִּית, כִּי-אִם מִחַמַּת
עֲכִירַת מְאוּס מֵעֲשֵׂי הָרָעִים, וְעוֹנוֹתֵי
הָעֲצוּמִים, וּפְגַמֵי הַמְּרַבִּים.

אֲנִי אֲדוֹן יְחִיד, מִלֵּא מִשְׁאַלוֹתֵי
בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנִי לְבָא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל
מְהֵרָה. וְאַזְכָּה לְעַבֵּר וּלְדַלֵּג עַל כָּל כָּל
מִיַּנִּי מְנִיעוֹת, וּלְנִסֵּעַ וּלְבָא לְשֵׁם מְהֵרָה
חוֹשָׁה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פִגְעָה, וּלְפַעַל שֵׁם

קדשה וטהרה, באפן שאזכה לשוב אליך ולהתקרב אליך באמת, ולא אשוב עוד לכסלה מעתה ועד עולם.

רבוננו של עולם, זכני בזכות כל הצדיקים שגלו קדשת ארץ-ישראל בעולם, ובזכות כל הצדיקים והכשרים שזכו לבא לארץ-ישראל אחרי מניעות רבות ועצומות בלי שעור, כאשר אתה ידעת, ופעלו שם מה שפעלו.

זכני בזכותם, ובזכות תורתם הקדושה, ובזכות מעשיהם הטובים, שאזכה גם אנכי השפל והבזוי, לילך ולבוא לארץ-ישראל, חיש קל מהרה.

אבי שבשמים, הגומל עמי חסדים וטובות רבות בכל עת, אשר זכיתני ברחמיך וחסדיך להתפלל על-זה לבא לארץ-ישראל. גמול על עבדך עוד חסדים וטובות יותר ויותר, ותגדיל נפלאותיך עמי, ותעשה עמי חסד-חנם בכל עת, ותלמדני בדרך עצותיך האמתיות, ותורני בדרך הישר והאמת.

באפן שאזכה מעתה, לעזב דרכי הרע ומחשבותי הפגומות. ואזכה להתקשר בך מעתה, ולילך ולבא מהרה לארץ-ישראל בשנה הזאת, ואזכה להתחדש לגמרי, להתחיל מחדש בעבודת יהוה, כאלו נולדתי היום.

רבוננו של עולם, זכר נא ההתפארות והשעשועים שקבלת מפל הצדיקים שהיו בכל דור ודור, ומכלל ישראל עמך הקדוש, וכל ההתפארות

והשעשועים אשר אתה מקבל עדין מכלל ישראל עמך, ומהצדיקים והכשרים אמתיים הנלוים אליהם שבדור הזה, אשר משם נמשך כל קדשת ארץ-ישראל.

וזכני גם-כן, שיהיה לי חלק בהתפארות הזאת, שאזכה לשוב אליך ולעשות רצונך באמת, עד אשר תתפאר עמי השכינה תמיד בכל-עת.

כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים, ואתה מתפאר בנו בכל דור ודור, וזאת ההתפארות עולה לכתר ועטרה על ראשך בבחינת תפלין, ומשם נמשך קדשת ארץ-ישראל.

כי ההתפארות בוקע בעיני, ועל-ידי-זה נמשכין עיני השגחתך על ארץ-ישראל, אשר משם מקבלת ארץ-ישראל קדשתה הגדולה, כי על-ידי-זה אורח מחפים, על-ידי שנמשכין שם תמיד עיניך הקדושים, שהם עיני החכמה והמדע.

כמו שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד, עיני יהוה אלהיך בה, מראשית השנה ועד אחרית שנה.

על-כן רחם עלי ועל כל ישראל, וזכני שיתגלה לנו קדשת ארץ-ישראל, עד אשר נזכה לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד באמת לארץ-ישראל, ולהתפלל הרבה על-זה לפניך מלא רחמים, עד אשר נזכה לבא לארץ-ישראל חיש קל מהרה.

מלא רחמים, רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו כרב רחמיה. זפנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונזכה להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ-ישראל.

ונזכה מעתה, לכסף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ-ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנזכה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנזכה לבא מהרה לארץ-ישראל בשלום בלי פגע.

עזרנו אלהי ישענו למען שמך, כי לך לבד עינינו תלויות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזפנו לבא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך.

חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל-פה עמך ישראל ברחמים. יהיו לרצון אמרי-פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

"סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה, ממצרים ועד הנה. ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד, יט"ב)

וזפנו ברחמיה הרבים לקדשת חנכה. ותעזרנו בכל שנה ושנה, שנזכה לפעל בקשתנו ומשאלותנו לטובה ביום-הכפורים הקדוש.

שתמחל ותסלח לעונותינו, ולעונות עמך בית ישראל, ותעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, "סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך, וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה". ושם נאמר: "ויאמר יהוה סלחתי כדברך".

סלח נא, מחל נא, כפר נא, על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך, מנעורנו עד היום הזה.

"חנני אלהים כחסדך, כרב רחמיה מחה פשעי. הרב כפסני מעוני, ומחטאתי טהרני. הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה".

ונזכה על-ידי המחילה והסליחה של יום-הכפורים, לקבל על-ידי-זה קדשת ימי החנכה הקדושים, שהם 'חנפת-הבית', ונזכה להמשיך עלינו בימי החנכה, קדשת הבית המקדש.

ותרחם עלינו, ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו במהרה בזמינו, ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, לטהרנו מעונותינו, ולסלח חטאתינו.

ונזכה להקריב לפניך בכל יום ויום, קרבנות התמיד, בבקר ובערב. ובזכות התמיד של שחר, תמחל לנו על כל העונות של לילה. ובזכות התמיד של בין-הערבים, תמחל לנו על כל העונות של היום.

כי אתה יודע גדל הרחמנות שעל ישראל כשהם נופלים בעונות חס-

ושלום, אשר אין רחמנות בעולם גדול
מזה. כי אתה יודע עצם קדשתנו
בשרשנו, ועצם דקותנו ורוחניותנו, שאנו
רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שיך לנו
כלל, ואין אנו יכולין לשא עלינו על
משאוי העונות, אפלו יום אחד.

ועקר הרחמנות הגדול מכל מיני
רחמנות הוא, להוציא אותנו
מעונות וחסאים ופגמים, אשר רק זה
הוא עקר הרחמנות האמתית, ואין שום
רחמנות בעולם נחשב כלל כנגד זה
הרחמנות. על-כן ברחמיך נתת לנו את
בית המקדש, לכפר על כל עונותינו.

ומעת אשר חרב בית מקדשנו, השכו
עינינו, ואין אנו יכולים לנקות
עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו,
אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות
שבעולם, כאשר נגלה לפניך אדון כל.

ובכר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה
מיום החרבן, אשר אנו הולכים
תועים וחשכים פיתומים ואין אב.

אדון, הקל עלנו, ושלח ישע לגאלנו,
חוס וחסל ורחם עלינו, ואמר
לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו
גאלה שלמה, בגשמיות ורוחניות, בגוף
ונפש וממון.

ותגאול ותפדה נפשנו, מכל החטאים
והעונות והפשעים, ומכל מיני
פגמים שבעולם, ומכל התאות והמדות
רעות. ותבנה לנו את בית מקדשנו בנין
עולם עדי עד, וישונו כהנים לעבודתם,
ולויים לדוכנם, וישראל למעמדם.

רבנו של עולם, מלך רחמן רחם
עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו,
שובה אלינו בהמון רחמיך, בגלל אבות
שעשו רצונך, בנה ביתך כבתחלה, וכונן
מקדשך על מכוננו, והראנו בבנינו,
ושמחנו בתקוננו, והשב כהנים לעבודתם,
ולויים בדוכנם, לשירם ולזמרם, והשב
ישראל לנויהם, ושם נקריב לפניך את
קרבת חובותינו, תמידין כסדרן,
ומוספין כהלכתן.

רחם עלינו למען שמך, כי לא על
צדקותינו אנהנו מפילים תחנונינו
לפניך, כי על רחמיך הרבים, כי על
רחמיך הרבים אנו בטוחים, ועל חסדיך
אנו נשענים, ולסליחותיך אנו מקוים,
ולישועתך אנו מצפים.

וקיים לנו מקרא שכתוב: "ויאמר אני
אעביר כל טובי על פניך, וקראתי
בשם יהוה לפניך, ורחמתי את אשר אחן,
ורחמתי את אשר ארחם".

ותמלא עלינו רחמים, כי אתה הוא
בעל הרחמים, כי אל רחום
שמך, אל חנון שמך, בנו נקרא שמך,
יהוה עשה למען שמך, ותשפיע עלינו
רחמים רבים, רחמים גדולים.

❁ [ו] תפלות ותחנונים ח"א לא ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קעז, 'ויאמר ה' סלחתי כדברך')

"ויאמר ה' סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ)

"תעריך לפני שלחן נגד צררי, דשנת
בשמן ראשי כוסי רייה".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ז, 'אלה המשפטים')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

ועזרנו ברחמיך הרבים לשמר את
הברית-קדש. ורחם עלינו
והצילנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל,
מכל מיני פגם של נאוף חסוֹשֶׁלום, הן
בראייה, הן במחשבה בדבור ובמעשה,
ובכל החמשה חושים, בכלם תשמרנו
ותצילנו מכל מיני פגם-הברית.

רק תעזרנו להיות קדושים וטהורים
בכלם, ונזכה לקדשת-הברית באמת
כרצונך הטוב, ובצל כנפיק תסתירנו.

ותזכנו לקיים מצות ציצית כראוי, בכל
פרטיה ודקדוקיה וכונותיה,
ותרי"ג מצות התלוים בה.

ועל-ידי כנפי הציצית הקדושים, תגן
עלינו ותציל אותנו מכל מיני
פגם-הברית, ותזכנו להתקדש בקדשותך
תמיד.

ועל-ידי-זה תציל אותנו מעצת הנחש,
מעצת המפתים והמסיתים
והמדיחים מדרך האמת, בכונה להרע או
שלא בכונה.

ונזכה לקבל ולהמשיך עלינו אור
השכל האמת של צדיקי-אמת,
על-ידי שנזכה לקבל ולקיים עצות טובות
ואמתיות שלהם, ועל-ידי-זה נזכה
לאמת, ולא יצא דבר שקר מפינו לעולם.

רבנו של עולם, זכנו להתקרב
לצדיקי-אמת ותלמידי-חכמים
אמתיים, וזכנו למלאות גרונם של
תלמידי-חכמים יין.

כי אתה הודעת לנו, גדל כח הצדיקי-
אמת, וגדל מעלת קדשת אכילתם
ושתייתם.

עד אשר על-ידי ששותים מעט יין
לפעמים, זוכים לקבל חכמה ומחין
קדושים כל-כך, עד אשר על-ידי-זה
יכולים לכפר עוונות, ולהמשיך סליחה
ומחילה לעוונות ישראל.

כמו שנאמר אצל משה רבנו עליו-
השלום: "ויאמר יהוה סלחתי
בדברך".

☪ [ז] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול אומר')

"ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה" (במדבר טו, כ)

- מצות 'חלה' -

ונזכה לקיים מצות חלה בשלמות, ולא
נפשל לעולם ולא יבא לתוך
פינו לעולם, עסה שלא הרמה חלתה.
ותביא לנו משיח צדקנו מהרה, ונשוב
לארצנו בקרוב, ושם נזכה לקיים מצות
נתינת חלה טהורה לכהן, בשלמות גמור
בקדשה גדולה.

וּתְשָׁפִיל, אֶת אִישׁ צָר וְאוֹיֵב, הוּא "עֲשׂוֹ
אִישׁ שְׁעִיר", וְתוֹצִיא בְלֵעוּ מִפִּיו.

מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, הַחַיִּינוּ
וְקִיַּמְנוּ בְּאוֹר פְּנִיךָ, וְתֵן לָנוּ כַח
לְהַמְשִׁיךְ הַרוּח־חַיִּים דְּקִדְשָׁה עַל-יַדִּי
אֲנַחְוֵתִינוּ, לְמִלַּאת כָּל מְשָׁאֲלוֹת לִבְנוֹ
לְטוֹבָה.

שְׁנֹזְכָה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ תָּמִיד כֹּל יְמֵי
חַיִּינוּ, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת סוֹר מִרַע
בְּאֵמֶת, וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד,
אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן סְלָה.

⊗ [יא] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יד ⊗

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א יד, 'להמשיך שְׁלוֹם בְּעוֹלָם')

"וְעֲשׂוֹ לָהֶם צִיצַת עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)

- מְצוֹת 'צִיצִית' -

אֲנֵא יְהוָה, חָמַל עָלַי, רַחֵם עָלַי, וּמְלֵא
מְשָׁאֲלוֹתַי בְּרַחֲמִים. וּמַחֲל לִי עַל-
כָּל עֲוֹנוֹתַי. וְצוּה לְהַפְשִׁיט מֵעָלַי כָּל
הַבְּגָדִים-הַצּוֹאִים, וְהַלְבִּישֵׁנִי בְּבָגְדִים
נְקִיִּים, בְּבָגְדִים טְהוֹרִים וְקְדוּשִׁים.

וְהָיָה בְּעֲזָרִי, וּזְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
לְקַיֵּם מְצוֹת צִיצִית כְּרָאוּי בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, וּכְשֵׁם שְׂאֵנִי מִתְּכֶסֶה בְּטָלִית
בְּעוֹלָם-הַזֶּה, כֵּן תִּלְבִּישׁ לְמַעַלָּה אֶת נַפְשִׁי
וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי, בְּטָלִית נְאֻה וּבַחֲלוֹקָא
דְּרַבְּנָן, בְּבָגְדִים נְקִיִּים וּלְבָנִים.

וַיִּקְרָא בִּי מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "בְּכָל עֵת יִהְיֶה
בְּגָדֶיךָ לְבָנִים, וְשָׂמַן עַל רֹאשְׁךָ
אֶל יַחְסָר".

⊗ [ט] תַּפְלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ⊗

הַשְּׂמֵטָה לְתַפְלָה הַנ"ל ח"א ז

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א ז, 'נֶאֱלָה הַמְשַׁפְּטִים')

"וְעֲשׂוֹ לָהֶם צִיצַת עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)

- מְצוֹת 'צִיצִית' -

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ, וְתִזְמֵן
לָנוּ פְּרִנְסָתְנוּ וְלַחֲמֵנוּ בְּרוּחַ וּבְכַבּוֹד, בְּלִי
שׁוּם טְרָדָא וַיְגִיעָה וְדָאָגָה כָּלֵל.

כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: "שְׁעַל-יַדִּי פָּגַם-
הַבְּרִית חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, בְּאֵת הַעֲדָר
הַפְּרִנְסָה וְהַלְחָם חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר: "כִּי בְעַד אִשָּׁה זוֹנָה עַד כִּפּוּר
לָחֶם" - אֲבָל עַל-יַדִּי מְצוֹת צִיצִית, נִצּוּלִין
מִפָּגַם-הַבְּרִית, וְזוֹכִין לְפְרִנְסָה-דְּקִדְשָׁה.

⊗ [י] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א ח ⊗

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א ח, 'ראיתי מְנוֹרַת זְהָב')

"וְעֲשׂוֹ לָהֶם צִיצַת עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)

- מְצוֹת 'צִיצִית' -

וְתַעֲזְרֵנוּ לְקַיֵּם מְצוֹת צִיצִית כְּתַקוּנָה
בְּשְׁלֵמוֹת, בְּכָל פְּרֻטִיָּה
וְדְקְדוּקָיָה וְתַרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּוִים בָּהּ,
וּבְכַוְנָה שְׁלֵמָה כְּרָאוּי, וּבְלֵב טוֹב
וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה.

בְּאֵפֶן שְׁנֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ הַרוּח־חַיִּים
דְּקִדְשָׁה עַל-יַדִּי מְצוֹת צִיצִית,
לְמִלַּאת כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת שְׁחָסַר לָנוּ
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ.
וְתֵאחֲז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וּתְנַעַר רְשָׁעִים
מִמֶּנָּה". וְתִשְׁבֵּר, וְתִמְגַּר, וְתִכְנִיעַ,

מִן הָעוֹלָם, וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כֹּלָה
בְּחֶמָה כֹּלָה וְאִינְמו, וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹקִים
מִשַּׁל בַּיַּעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סִלָּה."

וְתִזְכְּנוּ אוֹתְנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּךָ
תָּמִיד, וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ אֶת עַל מַלְכוּתְךָ
בְּאַהֲבָה.

וְתִמְשִׁיךְ וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ, חַיִּים אֲרָכִים
טוֹבִים וְקִיּוּמִים, וַיִּקְרָא בְּנו
מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם."

וְתִמְתִּיק וְתִבְטֹל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ,
וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע
טוֹבָה וּבִרְכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם
וְעִשְׂרוֹת דְּקִדְשָׁה, וַיִּקְרָא בְּנו מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בִּרְכָה עַד בְּלִי
דִי".

⊗ [יג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א נד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, זיחי מקץ - זכרון)

"וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל כַּנְפֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)

- מִצּוֹת 'צִיצֵת' -

וְתִעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנֵי לְקִיּוּמִי בְּכָל יוֹם מִצּוֹת
צִיצֵת, וְתַפְלִין, וְקַרְיָאֵת-
שְׁמַע, וְתַפְלָה - בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, בְּלִב
טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ,
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה וּבְכֹנֶה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה,
עִם כָּל פְּרִטְיָהֶם וְדִקְדוּקָיָהֶם וְכֹנֹנוֹתֵיהֶם
וְתִרְי"ג מִצּוֹת הַתְּלוּיִם בָּהֶם.

⊗ [יב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א מט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

"וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל כַּנְפֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)

- מִצּוֹת 'צִיצֵת' -

וְזִכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, לְקִיּוּמֵי מִצּוֹת
צִיצֵת בְּשִׁלְמוֹת, בְּכָל פְּרִטְיָה
וְדִקְדוּקָיָה וְכֹנֹנוֹתֵיהָ, וְתִרְי"ג מִצּוֹת
הַתְּלוּיִם בָּהֶם, וּבְלִב-טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה.
וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּהְיֶה חֲשׂוּבָה
מִצּוֹת צִיצֵת שְׁאֵנו עוֹשִׂין מִצְמָר-
לָבָן, כְּאֵלוֹ קִיּוּמֵנו גַּם מִצּוֹת תַּכְלֵת
שֶׁבְּצִיצֵת.

כִּי גְלוּי וַיִּדוּעַ לְפָנֶיךָ: שֶׁרָצוֹנְנוּ לַעֲשׂוֹת
רָצוֹנְךָ, וְאֵנו חֲפָצִים וּמְתַגַּעְגָּעִים
לְקִיּוּמֵי מִצּוֹת תַּכְלֵת שֶׁבְּצִיצֵת. וְאֵם הָיִינוּ
זוֹכִים לְמִצָּא תַּכְלֵת לְצִיצֵת, הָיִינוּ
מִפְזָרִים הוֹן רַב כְּדֵי לְקִיּוּמֵי הַמִּצְוָה
בְּשִׁלְמוֹת.

אֲךָ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-הָרַבִּים חָרַב בֵּית-
מִקְדָּשְׁנוּ, וְנִתְעַלַּם הַחֲלָזוֹן
בְּעוֹנוֹתֵינוּ, וּמָאֵז וְהִלָּאָה אֵין אָנוּ זוֹכִים
לְקִיּוּמֵי מִצּוֹתֶיךָ בְּשִׁלְמוֹת.

עַל-כֵּן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּהְיֶה
חֲשׂוּבָה מִצּוֹת צִיצֵת לָבָן לְפָנֶיךָ,
כְּאֵלוֹ קִיּוּמֵנו מִצּוֹת תַּכְלֵת שֶׁבְּצִיצֵת.

וְרַחֲמֵי עָלֵינוּ, וּבְנֵה עִירְךָ בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ, וְהִבְיָאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה, וְזִכְנֵנו שִׁיחֹזֵר וַיִּתְגַּלֶּה הַחֲלָזוֹן,
וְנִזְכֶּה לְקִיּוּמֵי מִצּוֹת תַּכְלֵת שֶׁבְּצִיצֵת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תַּכְלָה, וְתִשְׁבֵּר, וְתַעֲקֹר,
וְתִמְגֹר, מַלְכוּת הַרְשָׁעָה

✪ [יד] תפילות הבקר ט ✪

(על-פי לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים-שחרית ד; הבנויה על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, ו'יאמר בעז אל רות')
 "ועשו להם ציצת על פני בגדיהם" (במדבר טו, לח)
 - מצות 'ציצית' -

וּבְבֹן תִּזְפְּנִי לְקַיֵּם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בַּבֶּקֶר,
 'מִצְוֹת צִיצִית', וְהִנַּחַת תְּפִלִּין,
 וְקִרְיַאת-שְׁמַע', וְתַפְּלָה'.

וְאִזְכָּה לְחַדֵּשׁ אֶת מַחִי, כַּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ
 לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים:
 "שְׁעַל-יְדֵי אֱלוֹ הַמִּצְוֹת, זוֹכִין כָּל יִשְׂרָאֵל
 לְהִתְחַדְּשׁוֹת-הַמוֹחִין שְׁנַמְשָׁכִין עַל כָּל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, מ'אֹר
 הַזְּרִיחָה וְהַרְשִׁימָה שֶׁל ה'בְּטוֹל אֶל
 הַתְּכָלִית שְׁעַל-יְדֵי ה'שְׁנָה בַקְּדֻשָּׁה'.

עַל-בֶּן עֲזַרְנִי גַם-בֶּן, שְׁאִזְכָּה לְקַבֵּל
 'אֹר הַזְּרִיחָה', עַל-יְדֵי שְׁאִזְכָּה
 עַל-יְדֵי ה'שְׁנָה בַקְּדֻשָּׁה לְהַתְּבַטֵּל אֶל
 הַתְּכָלִית.

וְעַל-יְדֵי-בֶן אִזְכָּה בְּהַקִּיצִי מִשְׁנָתִי,
 לְקַבֵּל 'אֹר הַזְּרִיחָה' שֶׁל
 הַרְשִׁימָה. עַד שְׁאִזְכָּה בְּאֹר הַיּוֹם, לְקַיֵּם
 הַמִּצְוֹת הָאֵלוֹ בְּכָל יוֹם, הִינּוּ 'צִיצִית'
 וְתַפְּלִין וְקִרְיַאת-שְׁמַע' וְתַפְּלָה'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְהַתְּגַבֵּר בְּכָל יוֹם,
 לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בַּחֲשֶׁק חֲדָשׁ
 וְחִיוֹת חֲדָשׁ בַּקְּדֻשָּׁה וּבְטָהָרָה.

וּבְבֹן תַּעֲזַרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַיֵּם
 'מִצְוֹת צִיצִית' בְּכָל יוֹם בַּקְּדֻשָּׁה
 וּבְטָהָרָה. עַד שְׁאִזְכָּה עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת
 צִיצִית', לְתַקֵּן וּלְזַכֵּן אֶת כְּלֵי הַמַּחֲיִן שְׁלִי,

וְלַעֲשׂוֹת מְלַבּוֹשִׁים יְקָרִים וְטְהוֹרִים לְהַמַּח
 וְהַדַּעַת שְׁלִי, שְׁיֻכְלוּ הַמַּחֲיִן לְקַבֵּל 'אֹר
 הַזְּרִיחָה' שֶׁל הַרְשִׁימָה, מִהַבְּטוֹל שֶׁל אֵין-
 סוּף, וְלֹא תַעֲבֹר וְלֹא תִשְׁכַּח מִמֶּנִּי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת נַפְשִׁי וְנִשְׁמָתִי, אֲשֶׁר
 בַּפְּנִימִיּוֹת נַפְשִׁי וְנִשְׁמָתִי, הֵם
 מִסְתַּכְּלִין בְּכָל-עֵת אֶל הַתְּכָלִית הַטּוֹב
 הָאֱמֵתִי, שֶׁהוּא הָאֹר הָאֵין-סוּף בְּרוּךְ-
 הוּא, וְרַצוֹנִי כּוֹסֶפֶת מְאֹד, לְהַתְּדַבֵּק
 וּלְהַכְּלִל שֵׁם בַּקְּדֻשָּׁה בְּרָצָא וְשׁוֹב, כַּאֲשֶׁר
 הוֹדַעְתָּ רַצוֹנְךָ הַטּוֹב עַל-יְדֵי חֲכָמֵינוּ
 זְכוֹרֵנָם-לְבָרָכָה.

אֲךָ מִחֲמַת פָּגַם דַּעַתְנוּ, מִחֲמַת
 עֲוֹנוֹתֵינוּ, אֵין לָנוּ 'קְדֻשַׁת הַמַּחֲיִן'
 שְׁיֻכְלוּ בְּרָצָא וְשׁוֹב כְּרָאוּנִי. וּכְשֶׁאֲנוּ
 בַּבְּחִינַת 'וְשׁוֹב', שְׁיֻכְלוּ לְקַבֵּל 'אֹר
 הַזְּרִיחָה'.

וְעַל-בֶּן עַל-פִּירֵב נִשְׁכַּח מֵאֲתָנוּ
 הַתְּכָלִית הָאֱמֵתִי, מִחֲמַת
 שְׁהִיָּצַר-הָרַע מִתְּגַבֵּר בְּחִלּוֹתָיו, וּמִתְּגַרֵּין
 בָּנוּ מְאֹד, כַּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדַע.

וּבַפְּרָט שְׁעַדִּין לֹא הִתְחַלְנוּ מֵעוֹלָם,
 לְבַטֵּל אֶת-עַצְמֵנוּ בְּאֵמַת אֶל
 הַתְּכָלִית, וּבַפְּרָט הַשְּׁנוּיִים שְׁנַעֲשֶׂה עִמָּנוּ
 עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם.

עַל-בֶּן הַגִּיעוּ רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים עָלֵינוּ,
 וְנִתַּתָּ לָנוּ 'מִצְוֹת צִיצִית
 הַקְּדוֹשִׁים', שְׁעַל-יְדֵי שְׁאֲנוּ מִתְּלַבְּשִׁים
 בְּצִיצִית בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אָנוּ מִמְשִׁיכִין 'אֹר
 הַצִּיצִית', לְתַקֵּן הַמְּלַבּוֹשִׁים הַקְּדוֹשִׁים,
 שֶׁהֵם 'כְּלֵי הַמַּחֲיִן', כְּדֵי שְׁיֻכְלוּ לְקַבֵּל
 'אֹר הַזְּרִיחָה' מִן הַרְשִׁימָה שֶׁל הַבְּטוֹל.

רבוננו של עולם, אתה יודע כמה אני רחוק מכל־זה, כי אין אתי יודע עד מה, ואני עדין רחוק מאד מלהסתכל אל התכלית, כי נגעי נפשי גדלו ושגבו מאד מאד.

על־כן רחם עלי, ופתח לי 'אור-השכל' מקדשת הצדיקי-אמת שזכו לזה בתכלית השלמות, עד שזכו להמשיך תורות קדושים וחדושי-תורה אמתיים, המחייב נפשות השומעים.

ועל-ידי קדשת 'אור הרשימה' שלהם, יאיר עלינו גם-כן מקדשתם, שנוכל להעצים עינינו ולסגרם לגמרי, מבלי להסתכל על הבלי עולם כלל.

רק נמשיך דעתנו ושכלנו ועינינו, לכסף ולהשתוקק לבטל את-עצמנו באמת אל התכלית הטוב.

ואחר-כך כשנשוב מהבטול, נזכה לתקן פלים קדושים, לקבל 'אור הזריחה' של הרשימה, ולהתחיל בכל-פעם מחדש ללמד וללמד בקדשה גדולה תורתך הקדושה, על-ידי 'קדשת מצות ציצית'.

ואזכה לבלי לשכח את 'אור הזריחה', ולהניח תפילין בקדשה ובטהרה, שהם 'אור הזריחה' של הרשימה.

ואזכה לקבל 'אור הזריחה' של הצדיקי-אמת, על-ידי 'קדשת מצות ציצית ותפלין' בשלמות בקדשה.

ותאיר עינינו בתורתך על-ידי 'קדשת ציצית ותפילין', ואזכה לתקן עיני בקדשה ובטהרה, על-ידי 'מצות ציצית ותפילין', "למען תהיה תורת יהוה בפי" תמיד, ולא אשכח אותך לעולם.

ואזכה לעשות מצות הרבה בכל יום ויום. ועל-ידי כל מצוה, אזכה להתחבר ולקשר את-עצמי, אל 'אור הזריחה' של הבטול אל התכלית, שהוא 'אור אין-סוף' ברוך-הוא. ועל-ידם נהיה דבקים בך. ונזכה שיקים בנו: "ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם, חיים כלכם היום", אמן נצח סלה ועד.

רבוננו של עולם, "מה רבו צרי, רבים קמים עלי", עד אשר אין בי כח לסבל, על הצרות והיסורים אשר עוברים עלי בכל-עת, ואיני יודע לתת עצה לנפשי איך לבטלם מעלי.

כי "השתרגו עלו על צוארי, הכשילו כחי", ואין אני יכול לפתח פי בתורה ותפלה, "נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב, וכאבי נעפר. נאלמתי לא אפתח פי, כי אתה עשית. הסר מעלי נגעך", נגעי הנפש והגוף.

ואזכה על-ידי 'קדשת מצות ציצית', להמשיך 'אור הרשימה' של התורה, שזוכין כל הצדיקי-אמת בכל יום, על-ידי 'קדשת ציצית ותפלין', שעל-ידי-זה מקרין ומבטלין כל הדינין והיסורים מעל כל ישראל.

☪ [טו] תפלות-הבקר י ☪

(על-פי לקוטי-הלכות, ציצית א; הבנויה על-פי לקוטי-
מוהר"ן ח"א כט, 'האי גברא דאזל בעי אתתא')

"ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם" (במדבר טו, לח)

- מצות 'ציצית' -

רבנונו של עולם, אתה יודע האידך
צריכין לשמר את הבגדים, בכדי
שלא יתאחזו בהם החיצונים, כי כן דרכם
תמיד להאחזו בהבגדים, כי הם המדרגה
התחתונה והחיצונה של הקדושה. ועל-כן
בהם נכרים ונרשמים כל הפגמים של כל
העונות חסוֹשְׁלוֹם.

ובן להפך כל המצוות, גם-כן הם
נרשמים בהבגדים, שנעשה מכל
מצוה ומצוה 'חלוקא דרבנן', שהם
לבושים וכסויים להנשמות, שלא יתאחזו
בהם חסוֹשְׁלוֹם.

על-כן חמלת עלינו, וצוית אותנו על-
ידי משה עבדך על מצות
ציצית, שעל-ידי-זה יש לנו שמירה
להנשמה, להבגדים של הנשמה, שלא
יתאחזו בהם החיצונים.

על-כן רחם עלינו, שנזכה לקיים כל
התורה וכל המצוות, ונזכה
לקיים: "וראיתם אתו וזכרתם את כל
מצות יהוה ועשיתם אתם".

ונזכה ללבן את מוחינו, ולהרים את
מוחינו בקדושה, עד שנזכה
להמשיך לבנונית לכל השס"ה גידין, עד

עורני גם-כן לקרר את היסורים
שעוברין עלי, שעל-ידי-זה "רחם
לבי בקרבי, בהגיגי תבער אש", עד
ששורף חסוֹשְׁלוֹם כל גופי על-ידי-זה.

על-כן זכני על-ידי מצות ציצית
ותפליין, לשמר שלא יתאחזו
חסוֹשְׁלוֹם הנטורי-תרעא, ושלא יוכלו
לבלבל את מחשבותי, על-ידי ההסתרות
והמניעות והבלבולים שעוברין עלי.

רבנונו של עולם, "שמח נפש עבדך, כי
אליך אדני נפשי אשא". רחם
רחם עלי מעתה, שאתחיל מעתה
להרגיש נעימות דברי אדונינו מורנו ורבנו
ועצותיו הקדושים, ואזכה להחיות את-
עצמי בהעצה הקדושה הזאת, לבטל-את-
עצמי, ולסגר עיני, ולהסתפל אל התכלית
בקדושה.

עד שאזכה לבטל כל היסורים והדינין
מעלי לגמרי, ואזכה לשמח את-
עצמי בקדושת ישראל, ולקבל עלי קדושת
נעשה ונשמע' בכל יום ויום, על-ידי
מצות ציצית ותפליין, ואקבל 'אור
הזריחה' מהרשימה הקדושה של הבטול.

ועל-ידי-זה יהיו ממילא נבטלין כל
היסורים והדינין וצרות
נפשי המרבים, ויתהפך הכל לטובה
בכל-פעם בקדושה ובטהרה.

שִׁיקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב: "בְּכָל עֵת יִהְיוּ
בְּגִדֶיךָ לְבָנִים, וְשֶׁמֶן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֶר".

וְעַל-יָדַי שְׂיֵאִיר מוֹחִינּוּ בְּקִדְשָׁהּ, נִזְכָּה
לְהַמְשִׁיךְ הַלְּבָנוּנִית, אֶל
הַשֶּׁס"ה גִּידִין הַתְּלוּיִים בְּלֵב; וְנִזְכָּה
לְקַבֵּל קְדוּשַׁת הַל"ב [שְׁלֹשִׁים-וּשְׁתַּיִם]
חוּטִים שֶׁל הַצִּיצִית הַקְּדוּשִׁים, שִׁיתַּמְשִׁךְ
עַל-יָדֶיזָה לְבָנוּנִית, לְכֹל הַשֶּׁס"ה גִּידִין
הַתְּלוּיִים בְּלֵב.

וְנִזְכָּה לְטַהַר אֶת-עַצְמוֹ מִטְמְאֵת נְדָה,
שְׂאֵנוּ גּוֹרְמִים חֶסֶד-וְשָׁלוֹם עַל-יָדַי
חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וּבִכְפָּרֵט עַל-יָדַי פָּגַם-
הַבְּרִית, שֶׁהוּא כְּלִיֹּת-הַגִּידִין.

וְנִזְכָּה לְבָנוֹת מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁהּ, וּלְבָרֵר
חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת, עַל-יָדַי מְצוֹת
צִיצִית, עַד שִׁיְהִיָּה נִבְנָה עַל-יָדֶיזָה
מְלָכוֹת-דְּקִדְשָׁהּ, עַל-יָדַי הַמְתַּקֶּת
הַגְּבוּרוֹת שִׁיתַּהֲפֹכוּ לְחֲסָדִים טוֹבִים,
וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֵהֶם דְּעַת-דְּקִדְשָׁהּ.

וְנִזְכָּה לְקִיָּם מְצוֹת צִיצִית בְּשִׁלְמוֹת,
לְקִיָּם מְצוֹת תְּכֵלֶת שְׁבַצִּיצִית.
שְׁעַל-יָדַי תְּכֵלֶת שֶׁל הַצִּיצִית נַעֲשֶׂה
הַכְּרָעָה וְשָׁלוֹם בֵּין חֶסֶד וְדִין, וְעַל-יָדֶיזָה
יִהְיוּ הַבְּגָדִים בְּשִׁלְמוֹת, וְנָאִים, וּלְבָנִים.

וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֵהִיָּה נִשְׁמָרִים מִ'אֶסּוּר
שְׁעֵטְנֹז' בְּשִׁלְמוֹת, אֶפִּילוּ
בְּשׁוֹגֵג, כִּי עֲתָה בְּגָלוּתְנוּ אֵין אָנוּ יְכוּלִים
לְהַפְּךְ אֶת הַגְּבוּרוֹת לְחֲסָדִים, וְעַל-כֵּן

אֶסּוּר לָנוּ לְלַבֵּשׁ 'שְׁעֵטְנֹז', כִּי עַל-יָדַי
'שְׁעֵטְנֹז' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, מִתְּגַבְּרִים הַגְּבוּרוֹת.

וְעַל-יָדַי שְׁנִזְכָּה לְקִיָּם מְצוֹת צִיצִית,
בְּשִׁלְמוֹת, עַל-יָדַי תְּכֵלֶת,
שְׁנִזְכָּה שִׁיתַּגְּלֶה הַחֲלֹזוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ,
עַל-יָדֶיזָה יִהְיֶה לָנוּ כַּח לְהַפְּךְ כָּל
הַגְּבוּרוֹת וְהַדִּינִים לְחֲסָדִים גְּדוּלִים. וְיִקִּים
בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב: "וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל
כַּנְּפֵי נְשָׂרִים, וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזָרְנִי לְקִיָּם מְצוֹת
צִיצִית בְּקִדְשָׁהּ, שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל
הַתּוֹרָה, וְתִקּוֹן-הַכְּלָלִי שֶׁל כָּל הַשֶּׁס"ה
גִּידִין; וְנַעֲשֶׂה הַצִּיצִית בְּקִדְשָׁהּ, עִם
הַחֲמִשָּׁה קְשָׁרִים, וְשְׁלֹשִׁים-וְתִשְׁעַ
כְּרִיכוֹת, וְשִׁלְשֵׁ-עֶשְׂרֵה חֲלִיּוֹת.

וְיִהְיֶה אַרְךָ הַצִּיצִית, שְׁתִּים-עֶשְׂרֵה
אַצְבָּעוֹת, וְעַל-יָדֶיזָה יִהְיֶה נִכְלָל
נִשְׁמַתֵּינוּ בְּשָׁנִים-עֶשְׂרֵה שְׁבַטֵי יָהּ, עַד
שְׁנִזְכָּה לְתִקּוֹן-הַכְּלָלִי בְּאַמֶּת.

וְעַל-יָדַי תִּקּוֹן-הַכְּלָלִי נִזְכָּה לְתִקּוֹן-
הַבְּגָדִים. וְעַל-יָדֶיזָה נִזְכָּה
לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים לְפָנֶיךָ תָּמִיד,
דְּבָרִים הַמְתַּקְּבִלִים, דְּבוּרֵי דְעָה וְהַשְּׁכָל.

וְעַל-יָדַי עֲטִיפַת נֶפְשִׁי בְּהַטְלִית, אֲזָכָה
לְעוֹרֵר הַשְּׁלֹשֵׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים, וּלְהַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה
בְּלְבוּשֵׁיִן דְּנִהַרִין. וְאֲזָכָה לְשַׁפֵּךְ שִׁיחֵי
לְפָנֶיךָ בְּכָל לַב, וּלְקִיָּם: "תְּפֹלֶה לְעֵנִי כִּי
יַעֲטֶף, וּלְפָנֶי יִהְיֶה יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ", וְאִתָּה
תִּקְבַּל דְּבוּרֵי, וְתוֹשִׁיעֵנִי יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה.

וְאֹזְכָה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא
 מִמְּקוֹמוֹת-הַמְטַנְפִים, וְאֲדַע שֶׁ"מְלַכּוֹתֶיךָ
 בְּכָל מְשָׁלָה". וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֶצְמוֹ יִהְיֶה
 נִכְנָעִין כָּל הַקְּלָפוֹת הַנֶּאֱחָזִין בִּ'מֵּאמֶר-
 הַסְּתוּם'.

וְאֹזְכָה לְגַדֵּל כְּבוֹדְךָ עַל-יְדֵי בְקִשְׁת
"אִיָּה", וְלִקְבֹּל מִשָּׁם מֵ'מֵאמֶר-
 הַסְּתוּם', קִדְשָׁה וְטָהָרָה, שְׂאֲזָכָה לְעֵלוֹת
 מִמְּקוֹמוֹת-הַמְּגַנִּים שֶׁנִּפְּלְתִי לָשֵׁם.

וְעַל-יְדֵי הַ'צִּיצִית הַקְּדוּשִׁים', אֲזָכָה
 לְעֵלוֹת מִשָּׁם, וּלְטָהֵר וּלְקַדֵּשׁ
 אֶת-עֲצָמֵי מִקְדָּשְׁתָּהּ הַ'מֵּאמֶר-סְתוּם'.
 וְאֲבַטֵּל עַל-יְדֵי-זֶה יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים, אֲשֶׁר
 הֵם יוֹנְקִים מֵהַעֲלָמָה שֶׁנַּעֲלָם הַ'מֵּאמֶר-
 סְתוּם'.

וְעַל-יְדֵי 'קִדְשַׁת הַצִּיצִית' שֶׁהֵם מֵצְמֵר,
 אֲזָכָה לְגֵלוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל
 הַ'מֵּאמֶר-סְתוּם', שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִכָּל
 הַיּוֹ"ד מֵאֲמֵרוֹת, שֶׁכֻּלָּם מְקַבְּלִים קִדְשָׁתָם
 מֵ'מֵאמֶר-הַסְּתוּם' הַקְּדוּשׁ.

וְלֹא יִהְיֶה לְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא שׁוּם שְׁלִיטָה
 כָּלֵל, רַק אֲזָכָה לְכַבֵּס וּלְטָהֵר נַפְשׁ
 רוּחַ נְשָׁמָה שְׁלִי, מִכָּל הַמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת
 וּמְגַנִּים שֶׁנִּפְּלְתִי בָּהֶם, וְאֲזָכָה לְתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה.

וְנֹזְכָה שְׁגָם אֶתָּה תִּתְבַּרְךָ, תִּתְעַטֵּף
 בִּ'טְלִית-לְבָן', שֶׁהוּא 'טְלִית שֶׁל
 רְצוּן'. וְתִסְדֵּר הַשְּׁלֵשׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל
 רַחֲמִים עַל-יְדֵי הַצִּיצִית, וְתִמְלֵא עֲלֵינוּ
 רַחֲמִים וְרְצוּן וְסְלִיחָה וְכִפָּרָה, וְתִכַּפֵּר לָנוּ
 עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.

☉ [טז] תפילות-הַבְּקָר יא ☉
 (על-פי לקוטי-הלכות, ציצית ב; הבנויה על-פי
 לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב, 'ואיך השה לעולה')
"וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם" (במדבר טו, לח)
 - מִצְוֹת 'צִיצִית' -

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזָרְנִי שְׂאֲזָכָה לְחַפֵּשׁ
 וּלְבַקֵּשׁ וּלְדַרֵּשׁ אוֹתְךָ בְּכָל-עֵת,
 וּלְמַצֵּא קִדְשַׁת אֱלֹהוֹתֶיךָ בְּכָל-עֵת. וְאֲזָכָה
 שְׂתִתְגַּדֵּל כְּבוֹדְךָ עַל-יְדֵי דִיקָא, עַל-יְדֵי
 מְרַחֵק מִכָּל הַקְּדוּשׁוֹת כְּמוֹנִי.

וְכַל-זֶה אֲזָכָה עַל-יְדֵי קִדְשַׁת 'מִצְוֹת
 צִיצִית', שְׂאֲזָכָה בְּכָל יוֹם
 לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית כְּשָׂרִים וְיָפִים.

וְעַל-יְדֵי 'מִצְוֹת צִיצִית' אֲזָכָה,
 שֶׁהַצִּיצִית יִשְׁמְרוּ אוֹתִי וְיִצִּילוּ
 אוֹתִי, מִכָּל הַקְּלָפוֹת וְסְטֵרָא-אַחֲרָא
 הַמַּעְלִימִים כְּבוֹדְךָ הַקְּדוּשׁ. וְאֲזָכָה לְגֵלוֹת
 כְּבוֹדְךָ מִקְדוּשׁוֹת הַ'מֵּאמֶר-סְתוּם',
 שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַ'כְּבוֹד-הָעֲלִיּוֹן', מִבְּחִינַת
"בְּרֵאשִׁית", מִבְּחִינַת "וְאִיָּה הַשָּׁה
 לְעֵלָה".

וְעַל-יְדֵי 'קִדְשַׁת הַצִּיצִית', אֲזָכָה לְתַקֵּן
 הַרְהוּרֵי לְבִי, שֶׁלֹּא אֶחְרָהֵר
 חֶסֶד-וְשִׁלוֹם בְּמַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת. רַק תִּהְיֶה
 מַחְשַׁבְתִּי דְבוּק תָּמִיד בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה
 וּבְכִסּוּפֵינִי-דְקִדְשָׁה, וְיִחַשְׁבֵנִי לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ
 הַקְּרִבְתִּי קָרְבָן עוֹלָה שֶׁמְכַפֵּר עַל הַרְהוּר
 הַלֵּב.

וְאֲזָכָה עַל-יְדֵי שְׂאֲתַעֲטֵף בְּהַצִּיצִית,
 לְמַצוֹא אוֹתְךָ, בְּכָל צַד שְׂאֲפָנָה
 אֲמַצֵּא תָּמִיד אֱלֹהוֹתֶיךָ וְכְבוֹדְךָ אֲשֶׁר הוּא
 מְלֵא כָּל הָעוֹלָם, וְלִית אֶתְר פָּנוּי מִמֶּךָ כָּלֵל.

בְּאַנְס וּבְרָצוֹן, עַל כָּלֵם תִּמְחַל וְתִסְלַח לִי
מְלֵא רַחֲמִים חֲנוּן הַמְּרַבֵּה לְסִלַּח.

וּתְתַקֵּן בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלוּ,
וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר מֵהֶם שׁוּם
רֶשֶׁם כָּלֵל, כִּי אַתָּה יֹדְעַת כִּי אֵין בָּנוּ כַּח
לְתַקֵּן הַפְּגָמִים הָאֵלוּ, כִּי הִרְבִּינוּ לְפִשַׁע
וּלְפָגַם בְּהֶם.

וּבַפָּרָט רַבּוּי וְעֶצֶם הַפְּגָמִים הַמְּרַבִּים
וְהַגְּדוּלִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַי, מִי
יּוּכַל לְשַׁעְרָם וּלְסַפְּרָם, מִי יּוּכַל לְפֹרְטָם
בְּפֶה, וְנִמְנַע מִמֶּנִּי אֶפְלוּ לְהַתְּוֹדוֹת
עֲלֵיהֶם, מִכָּל-שָׁפֵן לַעֲשׂוֹת תְּקוּנִים הַרְבֵּה
כְּפִי רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה לְתַקְנָם.

כִּי עֲדִין לֹא עָבַר עָלַי יוֹם אֶחָד מִיָּמַי
שֶׁלֹּא פָּגַמְתִּי בּוֹ בְּעֵינַי, בְּשׁוּגַג
וּבְמַזִּיד בְּאַנְס וּבְרָצוֹן. וְאַתָּה לְבַד יוֹדַע,
עַד הֵיכָן מִגִּיעַ פָּגַם הָעֵינַיִם, אֲשֶׁר כָּל
הַתּוֹרָה כְּלָה תְלוּיָהּ בְּהֶם.

אֲנִי לִי וִי לִי, מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר, "אִם
אִמְרָתִי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ", אֶפְסֵ קֶצֶה
מִפָּגַם הָעֵינַיִם שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
יְכַלֶּה הַזְּמַן וְהִמָּה לֹא יִכְלוּ, "אֲסַפְּרָם
מִחֹל יִרְבִּיוֹן".

וְאִם אַתָּה בְּעֶצְמְךָ לֹא תַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ
חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְתַתְּקֵן כָּל הַפְּגָמִים
הָעֲצוּמִים הָאֵלֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, אֵין בְּיַדֵּינוּ
לְתַקֵּן פָּגַם אֶחָד מֵהֶם, מִכָּל-שָׁפֵן כָּלֵם.
"אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמְרֶנָּה, אֲדַנֶּי מִי יַעֲמֵד. כִּי
עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תּוֹרָא".

❁ [יז] לְקוּטֵי-תַפְּלוֹת ח"א כ"א ❁

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים,
שֶׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה,
שְׁנַתְּחִיל מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת "שְׁבַעַת
הַנְּרוֹת" הַמְּאִירִין "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה"
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם הָעֵינַיִם וְהָאֲזָנִים וְהַפֶּה
וְהַחֹטֵם.

וְתוֹכְנֵי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי, וְתַעֲזָרְנִי
לְהַעֲצִים אֶת עֵינַי מִרְאוֹת בְּרָע,
וְתַהֲיֶה בְּעֵזְרִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לִי שׁוּם
הַסְּתַפְּלוֹת עַל שׁוּם דְּבַר שֶׁבָּעוֹלָם-הַזֶּה
כָּלֵל.

וּבַפָּרָט תַּעֲזָרְנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי,
שֶׁלֹּא אֲסַתְּפֵל חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל
שׁוּם דְּבַר הַמְּבִיא לִידֵי הַרְהוּר חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

חֹטֵם וְחֲנֹנֵי וְרַחֵם עָלַי וְהַצִּילֵנִי, וּמַלְט
נַפְשִׁי מֵעַתָּה מִפָּגַם-הָרְאוֹת, וְלֹא
אֶתּוֹר אַחַר לְבָבִי וְאַחַר עֵינַי, "הַעֲבֵר עֵינַי
מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֶיךָ חַיִּינִי".

וְכָל מָה שֶׁפָּגַמְתִּי עַד הַנָּה בְּשְׁבַעַת
הַנְּרוֹת הָאֵלוּ עַל-יַדֵּי עֲוֹנוֹתִי וּפְגָמֵי
הַמְּרַבִּים, שֶׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ,
וּפָגַמְתִּי בְּפִי, וּבְעֵינַי, וּבְאָזְנִי, וּבְחוֹטְמִי,
מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּשׁוּגַג וּבְמַזִּיד

חס־ושלום, "העבר עיני מראות שוא,
בדרך חייני. גל עיני ואביטה נפלאות
מתורתך".

☪ [כ] לקוטי־תפלות ח"א נ ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נ, 'הצילה מתרב נפשי')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ועזרני והושיעני מעתה, שלא אפגם
עוד בבריתי כלל, הן במחשבה
דבור ומעשה, הן בראיה ובשמיעה
ובשאר חושים, בין בשוגג בין במזיד בין
באנס בין ברצון, ולא אתור אחר לבבי
ואחר עיני, ולא אלף עוד בשרירות לבני.

ותתן לי כח וגבורה מאתך, לשבר את
יצרי־הרע ולכבש את תאותי,
ותתן לי יצר־טוב, ויהיה לבבי ברשותי.

☪ [כא] לקוטי־תפלות ח"א נא ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותקדש את
עיני תמיד, ולא אסתפל עוד
בשום דבר הפוגם את הראות.

רק אזכה להסתפל בעיני בתורתך,
ולהסתפל על צדיקיך האמתיים,
ועל כל הדברים המקדשין את העינים,
עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד

☪ [יח] לקוטי־תפלות ח"א כה ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך
הרבים, ותעזרני ותושיעני, שאזכה לשבר
ולבטל את הפח המדמה שבלב, ולא אלף
עוד אחר שרירות לבי הרע, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני.

רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר
ולהכניע ולבטל, כל התאות
המדמיות, וכל הבלבולים, וכל המניעות,
הבאים מפח המדמה, שהוא כח
הבהמיות, ולא אעשה עוד מעשה בהמה,
ויתבטלו ממני כל תאות הבהמיות, ולא
אהיה עוד "כסוס כפרד אין הבין, ועיר
פרא אדם יולד".

ואזכה לצאת ולעלות מבחינת בהמה,
לבחינת אדם דקדשה, ותעלני
מהרה מן המדמה, אל השכל דקדשה.

☪ [יט] לקוטי־תפלות ח"א לו ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א לו, 'בקרב עלי מרעים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותעזרני לתקן פגם העיינין, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני, ותשמר
את עיני תמיד מכל מיני פגם הראות, ולא
אסתפל בשום דבר המביא לידי הרהור

❁ [כג] לקוטי תפלות ח"א ס ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתיח רבי שמעון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, ותשמרני
ותצילני תמיד, מחן של שקר
ומהבל היפי, ולא אחמד ולא אתאוה
בלבבי הבל יפי הנשים, ולא אסתפל
עליהם, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני
כלל, כמו שכתוב: "אל תחמד יפיה
בלבבך, כי בעד אשה זונה עד כפר לחם".

❁ [כד] לקוטי תפלות ח"א סא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

עזרני מלא רחמים, עזרני מלא
ישועות, מלא הצלות, מלא
עצות טובות, תקנני בעצה טובה מלפניך,
זכני לעצה שלמה שאזכה לקימה, באפן
שאזכה להנצל מעתה מכל מה שאני
צריך להנצל.

ואזכה מעתה על-ידי עצתך השלמה,
לשמירת הברית קדש באמת
כרצונך הטוב, ולא אפגם עוד כלל, לא
במחשבה ולא בדבור ולא במעשה, ולא
בשום חוש מחמשה חושים, ולא אתור
אחר לבבי ואחר עיני, ולא אבלבל את
דעתי עוד כלל.

באמת לאמתו. ואזכה לתקן מהרה, את
כל הפגמים שפגמתי בעיני.

ותעזרני ברחמיך ותשמרני מקלקול
חוש הראות חסוּשְׁלוֹם, ולא
יכהו מאור עיני לעולם, "וגם עד זקנה
ושיבה, אל תעזבני".

ותשמר את אור עיני תמיד, למען
אזכה להגות בתורתך יומם
ולילה, ולנדד שנה מעיני, ולא יגיע לי
על-ידי-זה שום הזק ומחוש לעיני, ויהיו
עיני מאירות בשמש וכירח.

❁ [כב] לקוטי תפלות ח"א נד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, 'זיהי מקץ - זכרון')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילני מפגם הראות, ותשמרני
תמיד שלא אסתפל בשום
דבר המביא לידי הרהורים חסוּשְׁלוֹם,
ולא בשום דבר הפוגם את העינים.
"העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני".

הצילני מעין נואפת, "שמרה נפשי
והצילני אל אבוש כי חסיתי
בך".

וכל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך
ופגמתי בעיני, בשוגג ובמזיד באנס
וברצון, והרע בעיניך עשיתי מנעורי ועד
היום הזה, על הכל תמחל ותכפר לי
אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח.

☪ [כה] לקוטי תפילות ח"א עה ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר ח"א עה, זיתן עז למלכו')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותבטל מעלינו כל מיני הרהורים
רעים הרודפים אחרינו בכל-
עת, וביותר אחרי החפצים באמת
להתקרב אליך, כאשר נגלה לפניך אדון
כל מלא רחמים.

ונזכה להמשיך עלינו אור פני מלך
חיים, אור הפנים דקדושה
הנמשך מאריך-אנפין דקדושה. ותעזרנו
להכניע ולשבר ולגרש ולבטל מאתנו כל
ההרהורים רעים הנמשכין מאריך-אנפין
דקלפה.

ותגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה
רעה אשר שרשה נמשכת משם,
ולא שום הרהור רע הנמשך משם
מאריך-אנפין דקלפה, אשר אי-אפשר
להתחבא ולברח מהרהורים האלה
הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם
מזדמנים ובאים לשם.

אנא השם, מלא רחמים, ורב חסד
ואמת, חמל עלינו והצילנו
מסטרא-דמותא, מהרהורי נאוף, שהם
נקראים סטרא-דמותא, והם מרים ממות,
והם נקראים אבי אבות הטמאה.

חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח
ממך נדח. הצילנו מהם, שמרנו
מהם, רחם על חלושי כח כמונו היום
בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו

מטה מטה באין עוזר וסומך, "טבענו
ביון מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי
מים ושבלת שטפתנו".

חוסה עלינו כרב רחמיה, ותן לנו
חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח
להכניע ולשבר ולגרש ולבטל, אריך-
אנפין דקלפה, מעלינו ומעל גבולנו, ולא
יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם.

בצדקתך תחיינו, ותוציא מצרה
נפשנו, כי אתה לבד יודע מי
ומי עומדים עלינו בכל-עת ובכל יום
ובכל שעה, על כל החפצים לשוב אליך
ולהתקרב אליך, שמתגברים על כל אחד
ואחד ביחוד, בהתגברות גדול מאד,
ורודפים אחרינו "כאשר ירדף הקרא
בהרים.

גדול העצה ורב העלילה" רחם על
פליטה הנשארת, והצילנו ממות,
ופדנו משחת. "הצילה מחרב נפשי, מיד
כלב יחידתי", ותשפיע עלינו עצות
קדושות אמתיות בכל-עת, באפן שנוזקה
להנצל באמת מכל מיני הרהורים
שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו
כלל, ונזכה לקדשת המחשבה באמת.

מחיה מתים ברחמים רבים, הקימנו
ונחיה באור פניך, ונחיה ולא
נמות מיתת עולם חס-ושלום.

ותצילני מהסתכלות רעים, ומהרהורים
רעים, ולא אתור אחר לבבי
ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין
לנו על מי להשען, כי אם על אבינו
שבשמים.

"הֲצִילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל אֶטְבְּעָה, אֲנַצֵּלָה מִשָּׁנְאֵי וּמִמַּעֲמָקֵי מַיִם. אֵל תִּשְׁטַפְּנֵי שְׂבֵלַת מַיִם, וְאֵל תְּבַלְעֵנִי מִצֹּלָה, וְאֵל תִּאֶטֶר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. פָּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי, תִּנְהַ עֲזָךְ לְעַבְדְּךָ, וְהוֹשִׁיעָה לְבֶן אִמָּתְךָ. עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה, וְיִרְאוּ שׁוֹנְאֵי וַיְבוֹשׁוּ, כִּי אַתָּה יְהוָה עֲזַרְתָּנִי וְנַחַמְתָּנִי. אֲנִי בְצַדֵּק אֶחְזֶה פָּנֶיךָ, אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוֹנַתְךָ."

מִלֵּא רַחֲמִים, שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד, שְׁמֵרְנֵי וְהֲצִילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, "שְׁמֵרְנֵי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ". קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ, שְׂבַעֲנוּ מִטוֹבְךָ, וְשִׂמַּח נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת.

☉ [כז] לקוטי-תפלות ח"ב לג ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית - לעיני כל ישראל')

"וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

וְנִזְכָּה, שִׁימְשִׁכוּ עָלֵינוּ מַחֲזִין קְדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים, מֵהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁל הַצְּדִיקֵי-אֵמֶת. וְנִזְכָּה מֵעֵתָה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחֲנוֹ וְדַעַתְנוּ, וְלֹא נַחֲשֵׁב עוֹד שׁוֹם מִחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כָּלֵל, מִכָּל-שָׁפֵן שֶׁלֹּא נִהְרַהֵר חֲסִדוֹשְׁלוֹם שׁוֹם הִרְהוֹר בְּעוֹלָם כָּלֵל.

וְנִזְכָּה, לַחֲשֵׁב בְּתוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְחַדֵּשׁ בְּכָל פַּעַם חֲדוּשֵׁי-דְאוּרֵייתָא אֲמִתִּים הַרְבֵּה, כְּרִצוֹנָה הַטוֹב.

וְתִזְכָּנִי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינֵי מֵעֵתָה, שֶׁלֹּא אֶסְתַּכַּל עוֹד בְּמָה שְׁאֶסוּר לְהִסְתַּכַּל, מִכָּל-שָׁפֵן שֶׁלֹּא אֶסְתַּכַּל שׁוֹם הַסְּתַכְּלוֹת הַמְּבִיא לִידֵי הִרְהוֹר חֲסִדוֹשְׁלוֹם.

וְאִזְכָּה לִידַע בְּכָל-עֵת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזֶה, לְבַל יִתְגַּבְּרוּ הַהִרְהוֹרִים חֲסִדוֹשְׁלוֹם יוֹתֵר, עַל-יְדֵי הַפְּחָד בְּיוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי נַעֲנוּעַ הָרֹאשׁ וְעַצִּימַת הָעֵינַיִם יוֹתֵר מִהַמְּדָה, כֹּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ כָּל-זֶה.

☉ [כו] לקוטי-תפלות ח"ב כח ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב לב, 'יש צדיקים גנוזים')

"וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

וְתִרְחַם עָלַי, וְתִשְׁמְרֵנִי מֵעֵתָה מִכָּל מֵינֵי פְגָם-הַבְּרִית, בְּמַחֲשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה. "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי. הִשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ, וְרוּחַ קְדֻשָּׁךְ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי."

עֲזַרְנִי וְזַכָּנִי, שִׁיאִיר עָלַי קְדֻשַׁת רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, הַשׁוֹרָה וּמְרַחֵף עַל הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, וּבְזִכּוֹתוֹ וְכַחוֹ אֲזַכָּה לְצֵאת מִתְּאוֹת-נְאוּף לְגַמְרִי, וְלֹא אָבוּא לִידֵי שׁוֹם הִרְהוֹר כָּלֵל, וְלֹא לְשׁוֹם הַסְּתַכְּלוֹת הַנּוֹגַע לְתַאוּה זֹאת.

וְתַעֲצִים עֵינֵי "מְרֹאוֹת בְּרַע", "הַעֲבֵר עֵינֵי מְרֹאוֹת שׁוֹא, בְּדַרְכֶיךָ חֵינִי". וְתִצְלִילֵנִי מִכָּל מֵינֵי פְגָם-הַבְּרִית, וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲפִלוּ מִרִּיחַ שֶׁל נְאוּף.

☪ [כח] תפלה שאחרי תקון הכללי ☪

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, אלהי אברהם, אלהי
יצחק, ואלהי יעקב, אלהי כל הצדיקים
והחסידים האמתיים, ואלהי כל ישראל,
אלהי הראשונים והאחרונים.

שתרחם עלי, ותעשה, את אשר
בחקיך אלך, ואת משפטיך
אשמר, ותכף את יצרי להשתעבד לך,
ותגער בהיצר-הרע, ותגרשו ממני, מעתה
ועד עולם.

ותשמרני ותצילני ותפלטני מעתה,
מכל מיני הרהורים רעים,
וממחשבות רעות, ומפגם הראות, ומפגם
הדבור.

☪ [כט] תפלות ותחנונים ח"א יז ☪

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א קכח, 'בחלינהו לעיניה')
"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם
אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

ותצילנו מכל מיני יצרין רעין, ובפרט
מהיצר-הרע של תאות
המשגל, ושמרני שלא אסתפל לעולם
שום הסתכלות הפוגם את העינים, ואפלו
רק איזה הסתכלות בעלמא מן הצד.

ואזכה לקים מקרא שכתוב: "ולא
תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם". ונאמר: "עיניך לנכח וביטו,

רק אזכה לשכל אمتי, לידע איך
להתנהג בעיני בקדשה ובטהרה
באמת פרצונך הטוב, באפן שאזכה
להנצל ולהשמר מפל דבר רע.

ותקדש את עיני מעתה באמת,
בחסדיך העצומים, ותזכני
לקדש ולטהר את כל הארבע יסודות
בקדשה גדולה.

ואזכה להוסיף בכל פעם, קדשה על
קדשה, עד שאזכה להיות כלו
טוב, עד אשר לא יזיק עוד לעיני, שום
הסתכלות בעולם כלל.

ואפלו אם אראה בעיני מה שאראה,
לא יגיע לדעתי ומחי, שום צד
הרהור ומחשבה חיצונה כלל, ולא
יבלבל שום ראיה והסתכלות את דעתי
כלל.

רק אזכה להיות דבוק בקדשתך תמיד.
מריה דעלמא כלא, זכני לבא לכל-
זה מהרה, אף-על-פי שאני רחוק עתה
מכל-זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה
עלי לבקש אותך על כל אלה.

אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל
כח הצדיקים האמתיים אני נשען,
שתזכני מהרה לבא לכל-זה, פי הן "כל
תוכל, ולא יבצר ממך מזמה". ואתה
עושה נפלאות בכל דור ודור, וממך לא
יפלא כל דבר.

וְעַפְפִּיךָ יִישְׁרוּ נְגִדְךָ". וְנֹאמַר: "בְּרִית
כְּרַתִּי לְעֵינַי, וּמָה אֲתַבּוֹנֵן עַל בְּתוּלָה".

☪ [ל] תפלות-ותחנונים ח"א מב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנד, 'עינים הם דברים גבוהים')

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

אשר אתם זנים אחריהם" (במדבר טו, לט)

וּזְכַנּוּ לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ, מִכָּל מִינֵי
הַסְּתַפְלוֹת רָעִים, רַחֲמָנָא-לִי צְלָן.
רק נזכה להסתפל בהם הסתפלות דקדשה
לבד.

כִּי כָּבַר גָּלִית לָנוּ: שֶׁהַעֵינַיִם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, הֵם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים גְּבוּהִים
וְרַמִּים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים
גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, וְאִם הָיָה הָאָדָם זוֹכֵה
לְעֵינַיִם כְּשָׂרִים, הָיָה יוֹדֵעַ דְּבָרִים גְּדוּלִים
רק ממה שעיניו רואות.

עַל-כֵּן זָכַנּוּ נָא, לְשֹׁמֵר אֶת עֵינֵינוּ,
וּלְקַדְשָׁם בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה,
וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בָּהֶם דְּבָרִים נִפְלְאִים
וְנוֹרָאִים.

וְתִשְׁפִּיעַ לָנוּ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת,
שְׁנִזְכָּה לִידַע וּלְהַשִּׁיג הַיָּטֵב,
וּבְמַהֲירוֹת גְּדוּל, כָּל הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים
וְהַנִּפְלְאִים אֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ, אֶף-
עַל-פִּי שְׁכָל אֱלוֹ הַדְּבָרִים עוֹבְרִים לְפָנֵינוּ
רק בְּהַעֲבָרָה בְּעֶלְמָא וּבְמַהֲירוֹת גְּדוּל.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ".
וְנֹאמַר: "מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ תַחֲזִינָה, עֵינֶיךָ
תִּרְאִינָה אֶרֶץ מְרַחֲקִים". וְנֹאמַר: "אֲז
תִּפְקַחְנָה עֵינַי עוֹרִים, וְאֲזַנִּי חֲרָשִׁים
תִּפְתַּחְנָה". וְנֹאמַר: "כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ,
כְּשׁוֹב יִהְיֶה צִיּוֹן". אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

